

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Savage

VANDAL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAVAŞÇI VANDAL

82. CADDE VANDALLARI

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Heather Long

Kapak Crimson Phoenix Designs Prova

Bookish Dreams Editing Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

OceanofPDF.com

Benim için, gerçi annem bunu yazdığımı bilmiyor.
-Mini

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Vicious Rebel Sonsöz
Heather Long Hakkında
Ayrıca Heather Long
tarafından

OceanofPDF.com

FOREWORD

Sevgili okuyucu,

Savage Vandal'ı seçtiğiniz için teşekkürler. Bu kitap hakkında düşünmeye ilk başladığımda, havacı bir kadın kahraman kadar kahraman olmayan bir grup erkek başrol de ilgimi çekmişti. Düşman-sevgililer her şekil ve boyutta olabilir ve ben bu adamlara beklediğimden daha hızlı aşık oldum.

Bu çılgın bir yolculuk olacak ve herkesle tanışmanız için sabırsızlanıyorum. Bu kitabın sadece yüzeysel olduğunu söylediğimde bana güvenin. Bundan sonra nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, ters harem, kadın kahramanın bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacağı anlamına gelir. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuk onu yönlendirir. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda ters harem buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin ilk kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, size söz veriyorum, serinin tamamında bir mutlu son olacak. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde

Ancak mutlu son, yolculuğun bir parçası olarak kazanılmalıdır.

Emersyn'in hikayesini okuduğunuz için tekrar teşekkür eder, beğeneceğinizi umarım!

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

"E mersyn." Yabanıl ses sinirlerimi taradı. "Geç kaldın."

"Biliyorum," diye Marta'yı bilgilendirdim. sırlıslıkla ıslak ceket. "Öyle olduğumu biliyorum. Otoyolda bir kaza oldu. Araba elli dakika boyunca hareket edemedi." Dışarı çıkıp yürüyebilirdim, diye düşündüm. Dışarıda sadece fırtına vardı. Şoförün dinlediği radyo haberine göre, yerel sel baskınları vardı. Bunu neden tekrar yapmadım?

Doğru ya, bırakın tiyatroya nasıl gideceğimi, bulunduğumuz kasabanın adını bile bilmiyordum. Sanki ikimize de hatırlatmak istercesine dışarıda bomba atılmış gibi gök gürültüsü patladı. Atkımı saçımdan çektim, bana pek bir faydası olmamıştı. Kiraladığımız arabadan tiyatroya kadar olan kısa yürüyüş, şoförün beni yaklaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen geri kalan her şeyimi tüketmişti. Bizi ön tarafa götürürken beklememi istemişti ama benim sahne arkasında olmam gerekiyordu ve erimeyecektim. Tartışmaya devam edeceğine yemin edebilirdim ama kapıyı açtım ve içeri dalmadan önce ona teşekkür ettim. Hayal görmüş olabilirim ama küfürleri beni kapıya kadar takip etti. Son kez arkama baktığımda kapıyı açmış bana öyle bir bakıyordu ki içeri dalarken ürperdim.

Marta ters ters baktı. Kadın on yıldan fazla bir süredir bir şekilde benimle birlikteydi. Eskiden ondan çok korkardım. Diğer dansçılar benimle 'dadım' diye dalga geçerlerdi ama müdür daha doğru bir tabirdi. Şu anda bu sabırsızlığı beni sadece sinirlendiriyor ve her lanet şey için beni azarlama ihtiyacını hiç de ilginç bulmuyordum.

"Isınmak için dışarı çıkmanı istediler."

"Peki, sen bana sözlü olarak şaplak atarken burada durmaya devam edebilirim ya da gidip hazırlanıp yerimi alabilirim. Hangisi olacak?" Sesimdeki şeker, sakarın gibi de olabilirdi. Marta'nın gözlerinde var olabilecek belli belirsiz yaşam duygusu, o taş gibi bakışlarını bana çevirdiğinde taşlaştı.

"Hiç eğlenceli değilsin, Emersyn."

"Ha!" diye kıkırdadım, ıslak ve üşümüş olsam da ilk kez gerçekten eğlenmişim. "Çok komiğim." Bununla birlikte topuklarımın üzerinde döndüm ve soyunma odalarına giden uzun tünel benzeri koridora yöneldim. Burası eski bir tiyatroydu. Lanet olsun, hâlâ kasabanın adını bile bilmiyordum. Bir haftadır buradaydık. Önce mekanda elektrik sorunları çıktı. Sonra sözleşmeyle ilgili bir karışıklık. Son olarak da ekipmanlar gecikmişti. Bir durağı kesip, performansımızı sergileyene kadar bu seferkini uzatma kararı hesaplı bir karardı.

Dikkatimi verdiğimi düşünmelerine rağmen, bir durağın kesilmediğini, turun sonuna kaydırıldığını anladım. Artık on sekiz hafta yerine yirmi haftada bitecekti.

Eğer şanslıysam.

Bir iç geçirdim. Gezegendeki en nankör zavallı ben olmalıydım ama son yedi yıldır her yıl turneye çıkıyordum.

Yorulmuştum.

'Ara' vermemize rağmen, prova yapabildiğimiz her günü bir dans stüdyosunda çalışarak geçirdim. En azından otele yakın bir okul bulmuşlardı ve ben de yürüyerek gidebiliyordum.

gidip geliyordum. Yine de son iki gündür buradaydım ve rutinleri tekrar tekrar uyguluyordum.

Bu lanet şeyleri uykumda bile yapabilirim.

Tiyatronun derinliklerine daldıkça, mekanın kokuları, sesleri ve hissi iliklerime işlemeye başladı. Yağ bazlı makyaj kokuları, sahne aldığım her mekânda bulunan o çok tanıdık talaş ve her daim var olan ter kokusu. Sanatçıların yanı sıra sıcak ışıklar ve aceleyle yapılan kostüm değişiklikleri, taş duvarlara bile sinmiş ağır bir ter parfümü bırakıyordu.

Tanıdıktı.

Rahatlatıcıydı.

Çantamın çapraz askısını çözerken ısınmakta olan diğerlerine başımla selam verdim. Kostümlerimizi en az iki saat daha giyemeyecektik. Sırada ısınma hareketleri ve belirli hareketlerin hızlıca gözden geçirilmesi vardı. Koro muhtemelen çoktan ısınmaya başlamıştı.

Tiyatro teknisyenlerinden biri soyunma odamın kapısını açmıştı ve kapı koluyla bir şeyler yapıyordu. Adımlarımı yavaşlatarak onu inceledim. Sırtı bana dönüktü ama tornavidayı çevirip tokmağı sıkarken ellerindeki dövmeleri gözden kaçırmak mümkün değildi.

"Kapımda bir sorun mu var?" Midemdeki çukur hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Buradayken bana mahremiyet sağlayan tek şey kilitlerdi. Eğer kilidi kaldırırlarsa.

Adam omzunun üzerinden bir bakış attı ve ürkütücü arduvaz grisi gözleri tam içime bakıyor gibiydi. Adam doğrulurken bir an için nefes almayı unuttum. Göz temasını korumak için başımı eğmek zorunda kaldım. "Hayır," dedi yavaşça, sert sesinde belli belirsiz bir tizlik vardı. Acıdan çok ağrıyan bir çürük gibi kemiklerime yerleşti.

Başımı garip düşüncelerden kurtarmak için salladım. "O zaman neden onunla uğraşıyorsun?" Muhtemelen onun işiydi ve ihtiyacım olan son şey sert olmaktı, bu yüzden ses tonumu eşit tuttum. Aynı zamanda, o soyunma odası

Şirketteyken yasal olarak kendime ait diyebileceğim tek yerdi. Benim kaçışım.

Benim özgürlüğüm.

"Kilidi tamir ediyorum," dedi ve ben de egzersiz çantamı kaydardım. "Birkaç dakika içinde işim biter." Beni içeri almak için yana doğru hareket etti. "Ama buranın senin için güvenli olduğundan emin olmak istedim."

İçimde kabaran minnettarlık duygusu gülünçtü. Gülümseyerek yanından geçerken koluna dokundum. "Teşekkür ederim."

Pazılarının sert kasları kısa bir dokunuşla esnedi ama elimi geri çektim ve iç gözlemlerimi susturdum. Vücutlar, yapıları, kasları ve nasıl hareket ettikleri beni her zaman büyülemiştir. Ama çoğu insan bakmamdan hoşlanmazdı, bu yüzden bunu insanları izlediğim ya da diğerleri rutinlerini yerine getirirken kenarda beklediğim zamanlara saklamayı öğrendim.

Böylesi daha güvenli.

"Diğeri dayanıksızdı." Sözleri her şeyden çok bir suçlama gibiydi ama sıırıslıkam olan paltomu asıp çantamı küçük kanepeye bırakırken sadece başımı salladım. Burası da uzun sıradaki soyunma odalarından biriydi. Altmış sekiz metre kareden daha büyük olmayan bir odaydı ama benim odamdı. Bundan vahşice bir memnuniyet duydum.

"Biliyorum," dedim dalgınca. Masamın üzerinde iki not bekliyordu. Birinde Marta'nın kendine özgü el yazısı vardı. Kaltakta odamın anahtarları vardı. "Um..." Hâlâ bana baktığı yere bakmak için durakladım. "Bunun anahtarlarını başka kim alacak?"

Bakışlarımı güzel kaslarından ziyade onun akıl almaz gözlerine sabitleyerek -bu da nereden çıkmıştı- ceketin altına giydiğim kapüşonlunun fermuarını açtım. Kat kat. Her zaman kat kat. Sahneye çıktığımda neredeyse çıplak olurdum ama bu sahnede olduğum, müzikle ve ipek perdelerle birlikte hareket ettiğim zamanlardı. Uçtuğum zaman.

Aksi takdirde, kat kat giysilerime zırh gibi ihtiyacım olurdu. Şu an hariç, o zırh hala beni üşütecek kadar ıslaktı.

"Sadece sen," dedi sanki kelimeleri ölçmek zorundaymış gibi, ama bakmamak için arkamı döndüm ve kapüşonluyu çıkardım. Altına sadece bir atlet ve basit bir pamuklu sütyen giymiştim. Her şeyi değiştirecektim. Kot pantolon da gitmeliydi. Bu arada ayakkabılarımı çıkardım.

Arkamdaki sessizlik yoğunlaştı ve aynaya bir bakış attım. Misafirim bana dik dik bakıyordu, gözlerindeki sıcaklık aşına olduğum türden bir şiddet vaat ediyordu. Tüylerim diken diken oldu ve yemin ettim. Kıyafetlerim nemli olsa bile onunla birlikte soyunmaya başlamamalıyım.

Kollarımı kavuşturarak ona doğru döndüm ama o çoktan gözlerini kaçırmıştı. İşini bitirirken hareketleri sert ve yapmacıktı. "Bir sürgü ekledim," dedi cihazı göstererek. "Sadece içeriden kilitleniyor." Bu açıdan bakıldığında yakasının altından bir dövmenin izi görünüyordu, sadece bir kanadın ucu. Geri kalanının neye benzediğini merak ediyordum.

Sesimi bulduğumda "Teşekkür ederim," dedim. Takındığı tehlikeli ifadeye rağmen minnettardım. Şimdi, eğer gidebilirse...

"Emersyn!"

Eric'in sesiyle irkilmemi sadece disiplin engelledi. Kapı aralığında belirmeden önce aldığım tek uyarı buydu. Ya da gri gözlü ziyaretçimin boyunun kendisinden iki santim uzun olduğu gerçeği olmasaydı uyarabilirdi. Ayrıca pozisyonunu değiştirerek açık kapıyı neredeyse tamamen kapattı.

Bunun bedelini daha sonra ödeyecektim. "Üzgünüm Eric," dedim ona en sakinleştirici ses tonumla. "Hava yollarda çılgınca şeyler yaptı ve buraya gelmek çok zor oldu. On dakika içinde üstümü değiştirmiş olurum."

Eric 1.80 boyuyla benden uzun boyluydu. Bir şey istediğinde bunu her zaman kendi lehine kullanırdı. Garip bir şekilde, araya giren adam daha da uzun ve genişti, ama bana dik dik bakarken bile kafa derimden omurgama doğru yayılan buz gibi soğuk tamamen yok olmuştu.

Belki de bunca yıldan sonra içimdeki bir şey sonunda kırılmıştı.

"Kim lan bu?" Eric tiyatro teknisyenini işaret ederek sordu. "Bunun burada ne işi var?"

Evet, kesinlikle daha sonra ödeyeceğim.

"Benim işim." Bu iki kelimenin çıtırtısı, sanki onları yumruk olarak atmış gibi sessizlikte yankılandı. "Geri çekil." Bana gösterdiği nezaketten eser kalmamıştı. Nezaket mi? Sesi her türlü sert ve boğuktu ve ben buna nezaket mi diyordum? Adam Eric'in alanını bedensel olarak işgal ederken bakışlarını ondan ayırmadı ve Eric'i ya geri çekilmeye ya da bu adamın ona dokunmasına zorladı.

Şok olmuşum, Eric geri çekildi.

"Sürgüyü kontrol et," dedi adam bana bakmadan omzunun üzerinden. "Çalıştığını bilmek istiyorum."

Emir karşısında sinirlenmek yerine, Eric'i geriye doğru itip kapıyı arkasından kapatırken doğruca kapıya yöneldim. Sürgüyü çevirdim ve içeri girerken çıkardığı sert tıkırtı damarlarımda rahatlama hissi uyandırdı. Alnımı tahtaya dayayarak uzun bir nefes aldım, sonra aşağıdaki kilidi test ettim.

"İşe yarıyor," dedim kapıya karşı.

Bir saniye sonra, altından bir kağıt parçası kaydı ve ortasına bir anahtar oturdu. "Hepsi senin."

"Teşekkür ederim," dedim, biri kâğıdı kapıp anahtarı geri çekmesin diye anahtarı aldım. Birisi Eric olabilirdi. Yumruğumu kapattığımda metal avucumu ısırды. Bir saniye sonra, ağır bir el kapıya vurdu ve ben ondan uzaklaştım.

"Beş dakika, Emersyn. Beni bir daha bekletme."

Evet, teknisyenin tavrının bedelini ödeyecektim ama şu anda umurumda değildi. Bu geceki gösteride Eric'in nerede çürük bıraktığına dikkat etmesi gerekiyordu. Bütün hafta gösterilerimiz vardı. Arkamı döndüğümde aynada kendimi gördüm ve iç çektim.

Kaburgalarımın altındaki benekli morluklar tankın alçaldığı yeri gösteriyordu. Kollarım, boynum ve yüzüm temizdi. Bacaklarım da öyle. Nemli giysilerimin geri kalanını çıkardıktan sonra kendimi eleştirel bir gözle inceledim. Siyah, mavi, mor ve yeşil çürükler göğsümü ve gövdeyi kaplamıştı. Yanımdakiler ellerimden oluşmuştu ama onlar çürüklerin üzerine katlanmış çürüklerdi.

Mekan minimalist bir kıyafet giymemi istemişti. İlk numaralar karnımın çıplak olmasını gerektiriyordu.

Bu olamazdı. Ama göğüs uçlarını kapatan daireler ve kasıklarımın üzerindeki yama dışında tamamı file olan siyah bir tek parçam vardı. Kığım bile görünebilirdi ama siyah renk morlukları gizler ve iç gıcıklayıcı olurdu.

Gözlerimi devirdim ve sonra kendimi bu olumsuz kafa yapısından sıyırdım. Odaklanmam gerekiyordu. Birkaç saat içinde uçacak, müziğe binecek ve dünyanın geri kalanını unutacaktım.

En azından bir süreliğine.

Keşke Dünya'ya geri dönüş kazası bu kadar acıtmasaydı.

Antrenman koşusu için düz mayomu giydim ve anahtarlığı kolyeme takıp yakamın altına saklamadan önce saçlarımı dağınık bir düğümle bağladım. Neyse ki çıkmadan önce elimle kilitleyebildim. Teknisyenim-bekle, o benim hiçbir şeyim değildi. Teknisyen de Eric gibi gitmişti. Gürültü seviyesi artmıştı. Daha fazla sanatçı hazırlanmadan önce yiyecek, içecek ve bazı durumlarda sigara almak için aşağı iniyordu.

Bu da sahnenin ısınmam için müsait olacağı anlamına geliyordu.

Eric tam ortada beni bekliyordu. Yüzü sert açılara sahipti ve güzelliği içinde vahşiydi. Onunla ilk tanıştığımda, melek gibi bakışlarına yarı aşık olmuştum. Raphael ya da Michelangelo'nun bir tablosundan fırlamış gibiydi.

O kadar mükemmeldi.

Ona doğru yürürken soğuk gözleri üzerimde sabitlendi. Benim bir şey söylememe bile gerek kalmadan müzik başladı. Vücutlarımız birbirini iyi tanıyordu ve beni kaldırırken parmakları acımasızca yanlarıma battığında yüz ifadem hiç değişmedi.

Bir dizi çürük daha neydi ki?

JASPER

Bugün biri ölecekti.

Tekrar ediyorum, bugün birini öldürecektim. Cebimdeki telefon çok uzun süre oyalandığım konusunda beni uyardı. Ama siktir et. Oyalanmasaydım, az önce başıma geleni göremeyecektim. Günün planı değişmişti.

Ve o piçin adı artık listemdeydi.

Yarısı ezilmiş paketten bir sigara çıkardım. Bu işemek gibi bir şeydi ama bir miktar kontrole ihtiyacım vardı.

Ekibin ustabaşısı, "Şu pisliği dışarı çıkar," diye emretti ve ben de her ne kadar zihinsel olarak herifi terslemiş olsam da sözleri onaylamak için çenemi kaldırdım. Benimle bu tonda konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve gözlerindeki korku parıltısı bunu söylerken muhtemelen altına sıçtığını gösteriyordu. Öyle olduğu sürece, rolünü oynamasına izin verecektim. Ara sokağın kapısını çarparak açtım ve nemli soğuğa doğru adım attım.

Günlerdir aralıklarla yağmur yağıyordu. Burası soğuktu, nemliydi ve çöp kokuyordu ama aynı zamanda ana yoldan görüş alanının dışındaydı ve bana tüm giriş noktalarına bakma şansı veriyordu. Bu tiyatronun içini dışını biliyordum.

Bunu bir süredir planlıyordum. Ama bugün her şey içeri girmek, iyice bakmak ve dışarı çıkmakla ilgiliydi. Telefonum bir dırdırcı gibi tekrar çaldı ve ekrandaki mesaja bakmak için çıkardım.

Sikeyim.

Roma'da: F sıkışmış. Orada olmayacak.

O zaman kışını buraya getir.

Roma'ya: Yapamam. Yeni adamı gönderiyorum.

Şu anda benimle dalga mı geçiyordu? İki gün önce, buraya gelemeyeceğini söylediğimde Roma kendini kaybetmişti. Şimdi de bu saçmalığı mı yapmak istiyor?

Siktiğimin Freddie'si.

Kellan ve Vaughn çoktan yerlerini almışlardı. Kellan'ı çekemezdim ve Vaughn'u da çekmek istemedim.

Başka seçeneğim olmayabilir.

Sigaradan uzun bir nefes çektim ve kafamdaki senaryoları canlandırırken ciğerlerime dolmasına izin verdim. Yaptığım şey buydu. Olasılıkları görebiliyordum. Bu gece saf ve basit bir toplantıydı. İş yapacaktık. Konuşmamıza bile gerek yoktu. Şehir dışındaydık çünkü tarafsızdı.

Braxton Harbor'da her şey olabildiğince tarafsız. Yine de gelen adam şehrimizi bilmiyordu. El sıkışma anlaşması yüz yüze demekti. Destek olmadan da yapabilirdim. Freddie biraz sinirliydi ama aynı zamanda bıçak kullanmada da çok becerikliydi.

Silahlar bu gibi mekanlarda her zaman bir seçenek değildi. Ön kapıdan giren herkes metal dedektörlerden geçirdi. Sendikanın bir günlüğüne burada olmamı karşılamasının bir başka nedeni de buydu. Kürek kemiklerimin arasındaki bir kaşıntı beni rahatsız ediyordu.

Ben: Yeni adamı gönder. Ne yapıyorsun?

Roma'ya: Çoktan gönderdim. Peki nasıl yazdın? Seni ilgilendirmez.

İnledim ve dumanı yukarı doğru üfledim. Lanet olsun. Roma'nın kafasını kışından çıkarması gerekiyordu.

Ben: Aptalca bir şey yapma.

Roma'ya: Siktir git.

Ona bir mesaj daha göndermeyi düşündüm ama siktir ettim. Roma, ona gelemeyeceğini söylememi atlatana kadar eşeklik edecekti. Çok asabiydi, düşünmeden hareket etmeye daha meyilliydi.

Ve o lanet sahneyi çoktan kana boyamış olurdu.

Bunun için daha sakın kafalara ihtiyacımız vardı. Sahne arkasında biraz zamanım olacaktı. Ayrıca yeni taktığım kilidin anahtarı da bende idi.

Arkamdaki kapı ittirilerek açıldı ve kolayca döndüm. O dışarı çıkarken yüzümdeki hafif alaycı ifade dondu. Alnından ve kollarından aşağı ter damlıyordu. Üzerinde koyu renk bir mayodan başka bir şey yoktu ve vücuduna o kadar sıkı oturuyordu ki kalçalarının ya da göğüslerinin şeklini gözden kaçırmak mümkün değildi.

Ya da neredeyse şeffaf olan kumaştan görünen lanet olası morluklar. Bir şey meme uçlarının görünmesini engelliyordu.

"Beni kontrol etmeyi bitirdiğinde, sana bunlardan bir tane ısmarlayabilir miyim?" Sanki kimsenin onu görmesini istemiyormuş gibi kapı kapanırken arkasına saklanmak için etrafından dolaşmıştı. Koyu renk muhteşem saçları yüzünden uzakta toplanmıştı ama gür dalgalarını daha önce görmüştüm. Solgun yanaklarının kızarması ona ayrı bir sıcaklık katmıştı.

Hay sikeyim. Şu dudaklara bak.

Kabarık. Dolu. Ve...

Parmaklar yüzüme çarptı ve iki kaşımı da kaldırdım.

"Ne?" Homurdandım.

Emersyn Sharpe neredeyse lirik bir sesle, "Bakmanızı böldüğüm için özür dilerim," dedi, keskin tonlamaları kibirli olmaktan çok eğlendiriciydi. "Şunlardan bir tane almamın sakıncası var mı? Arkanı dönüp kıcını iyice görmene izin veririm, eğer senin için uygunsa?"

Ona baktım. Bir keresinde beyzbol topuyla vurulmuştum. Kafatasımın yan tarafına çarpmıştı. Bu da aynı şey gibiydi. Teklif beni otuz saniye kadar eğlendirdikten sonra kaşlarımı çattım. "Sen sürtük değilsin, öyleymiş gibi davranma."

Mükemmel manikürlü kaşları kalktı. Bal rengi gözleri tüm sıcaklığını kaybetmişti. "Boş ver." Bu değersiz sokakta hiç işi olmayan o inanılmaz incelikteki terlik benzeri ayakkabılarının üzerinde döndü ama kaçamadan kolunu yakaladım. Ancak serbest kalan elinin yüzüme doğru savruluşunu yakalamak zorunda kaldığımda kendi sigaramı kaybettim. "Bırak. Beni. Bırak."

"Külotunu çıkarma prenses." O kıyafetin içinde külot giymesi mümkün değildi. "Sigaranı daha almadın."

Onu bir adım geriye çekerek botumun altına düşen sigarayı ezdim. Sonra onu bıraktım ve iki yeni sigara salladım. Gözlerini yalayan sıcaklık eğlenmediğini gösteriyordu. Evet, onu eğlendirmek için burada değildim. İkisini de dudaklarıma götürüp yaktım, sonra ikincisini çıkarıp ona uzattım.

Evet, dudaklarında benden bir parça olmasını istiyordum. Burun delikleri alevlendi, ama onu aldı ve ağzına bastırdı ve derin bir nefes emerken dudaklarının aletimin etrafını sardığını düşünmemeye çalıştım. Kiraz alevlendi ve ona biraz hava vermek için birkaç adım geri çekildim. Nefesini büyük bir güçle verdiğinde kendimi onu incelerken buldum.

Tek parça streç giysiden görünen morluklar sadece bunlar değildi. Kalçalarında da çürükler vardı. Yakından bakıldığında bir tanesinin el izi olduğu anlaşıyordu. Muhtemelen sahnedeki büyük piç.

Bu kırılacak bir eldi. Zihinsel bir envanter çıkardım, her izi katalogladım.

"Kapıma kilit taktığından beri seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Omuz silktim. "Hayır."

Kaşlarını çattı ama detay vermeyecektim. Onunla konuşuyor olmam bile gerekmiyordu. Soyunma odasına girdikten sonra hiç denemeden yeni kilidi açmıştım. Siktir et. Benim şehrimde olmaz.

Bir süre sonra bakışlarını kaçırdı ve bu beni rahatsız etti. Bu sokakta hiçbir şey yoktu. Sadece soğuk bir esinti ve nemli bir hava vardı. Üzerindeki ter kurumaya başlamıştı, sadece mayosunda bazı koyu lekeler kalmıştı.

Sigarasını bitirdiğinde etrafına bakındı ve ben de çenemi kaldırdım. "Sen bırak, ben söndürürüm."

Yan gözle bakınca omuz silktim, o da başını salladı, sonra elindeki külü ayağımın dibindeki yere fırlattı. Kırmızı kül nemli zeminde parladı. Zaten yarısı sönmüştü. Kalan kısmını ezmek için ayağımı üzerine koydum.

Kapı sarsıldı ve duvara doğru geri çekildi; kapı ittirilerek açılıp sahnedeki kaba adam orada durunca gözlerimi kısıtım. Sigaramı emerken onun bakışlarıyla karşılaştım. O sahnede onun üzerinde yükseliyordu. Gerçi ben de öyleydim ama adam yakından o kadar da büyük değildi.

Bana ters ters baktı, ben de ona sıkılmış bir bakış attım. Eğer o kapıdan bir adım daha atarsa, bir daha içeri giremeyecekti. Emersyn'in kendini o şekilde duvara yapıştırmış olması içimi öfkeyle doldurdu.

Ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ama buna bir son verecektim.

"Burada yalnız mısınız?"

"Başka birini görüyor musun?" demeden önce uzun bir nefes alıp doğrudan yüzüne üfledim.

Kaşlarını çattı, sonra bana ters ters baktı ve arkasını dönüp tepinerek içeri girdi. Kapı arkasından çarptı ve bakışlarımı Emersyn'e kaydırđım. O kadar rahatlamış bir nefes verdi ki sigaramı yere atıp üzerine bastım. O kadar ileri gitmiş olamaz. Onu kırmakla başlayabilirdim.

ve diğer iki yüz küsur kemiğe doğru ilerliyorum.

"Teşekkür ederim," dedi ve sanki düzeltmesi gerekiyormuş gibi bir elini saçında gezdirdi. Bakışlarının tekrar kapıya kayışını kaçırmadım ve neredeyse o pislik gittiğinden beri geçen zamanı saydığını görebiliyordum.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı, sonra yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi bana verdi ve bu gülümseme içime bir kamyon gibi çarptı. "Yine de teşekkür ederim. Bunun için, kilit için ve duman için..." Kapıya doğru uzandı ve o içeride kaybolurken ben de aptal gibi öylece durdum.

Hay sikeyim.

Telefonum çaldı ve bir elimi saçlarımda gezdirirken ekrana baktım, yanmış tütünün keskin kokusu, terin daha misk kokusuyla karışan çok daha tatlı bir kokuyla birlikte burnumda kaldı. Ne kullandığını bilmiyordum ama bunu asla unutmayacaktım.

Odaklanmak zorundaydım. İş zevkten önce gelir. Ama çok yakında onu tekrar görecektim. Bu bir sözdü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

T

Kapı çaldı ve şoförümün geldiğini haber verdi.
Omuzlarım çöktü ve başımı eğdim.

Derin bir nefes alıp dört saniye tuttuktan sonra bırakırken başımı geriye attım. Rahatsızlık ve tedirginliği üzerimden atarak yüz hatlarımı hiçbir şey belli etmeyecek şekilde düzenledim. Yansımamı iki kez kontrol ettim, özellikle de bu sabah o kadar ağrılı uyandıktan sonra. Yataktan kalkmak için bile varımı yoğunluğumu harcamıştım. Sıcak bir banyo ve Epsom tuzları yardımcı olmuştu ama merhem kokuyordum.

Her yerime sürmüştüm. Umduğum kadar yardımcı olmamıştı. Bu gece son gösterimizdi. Ertesi gün ayrılacaktık. Kapının ikinci kez çalınması beni hayallerimden uzaklaştırdı. Lanet olsun. Kendimi toparlamak buraya kadarmış. Tiyatroya ne kadar geç kalırsam kalayım her akşam beni odamdan alıp buraya bırakmakta ısrar eden şoförden çok kendime kızgın bir şekilde nefesimi üfleyerek kapıya doğru yürüdüm ve açmadan önce kontrol ettim.

Bu Kestrel'di, şoförüm. Koyu renk saçları alnının üzerinde kıvrılıyor, bir çift mükemmel parlak mavi-yeşil gözü çerçeveliyordu. Çenesinin kare şekli ona fazla bloklu bir görünüm verebilirdi ama dolgun ve cömert bir ağzı ve mükemmel şekilde sivriltilmiş bir burnu vardı. Yüzündeki simetri... Ne yapıyordum ben? Kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı, kaşları çatılmıştı ve kolunu kaldırışından omzunun altında taşıdığı silahı belli oluyordu

Kılıf.

Sikeyim.

Kapıyı sarsarak açtım, onu içeri alma konusunda yarı endişeliydim ama bu çok saçmaydı. Yıllardır her gece buradaydı.

Beni götürmeye başladığından beri son dört gecedir. Ve bir kez bile uygunsuz davranmadı. Silahı fark etmem, başından beri onda olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kapıyı çalmak için elini kaldıran Kerkenez bana dikkatlice bir göz attıktan sonra yanımdan geçip odaya doğru bir bakış fırlattı. "Burada iyi misin, Sparrow?"

Kapıya yaslanarak, yorgunluğumun ve diğer şeylerin yanı sıra yarın gitmek zorunda olmamayı dilememin ötesinde makul bir cevap aradım... Kelimeler daha oluşmaya başlamadan, sıcak patates kızartması ve et kokusu bana enayi yumruğu gibi çarptı ve ağzımın sulandığına yemin edebilirim.

Elini indirip paket servisi olan poşeti kaldırırken dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Aç mısın?"

"Sana kesinlikle hayır demeliyim," dedim çantaya uzanırken, neredeyse kendime engel olamıyordum. Açılış performansımızı bitirdiğim gece arabada hamburger ve patates kızartması yemiş olmalıydı. Yorgunluktan kemiklerim ağrıyor ve tepeden tırnağa yara bere içindeyken neredeyse yemek için ağlama isteğime boyun eğecektim. Tek koklayabildiğim et, patates kızartması ve tuzdu... Tuzun gerçek bir kokusu olmadığını söyleyen insanlar hiç düşük sodyumlu diyet yapmamış ve dudaklarından geçen her bir kaloriyi izlememişlerdir.

Ağlamama izin verilmeyeli yıllar olmuştu. Zaten yalnız olmadığım gerçeği, o zaman da şimdi de bu arzuyu bastırıyordu. Çantayı elime tutuşturduğunda yutkundum. "Sırrın benimle güvende." Saatine baktı, sonra çenesini kaldırdı. "Yemek için vaktin var. Erken geldim. Seni burada bekleyeceğim."

Aynı anda bir adım geri çekildi ve ben de çantayı biraz daha sıkı kavradım. "Bu çok saçma, Kestrel, içeri gel."

"Emin misin?" Başka biri tarafından küçümseyici bulunabilecek bu cümle, onun tarafından neredeyse gerçekmiş gibi göründü. "Beklemek benim için sorun değil. Koridorun aşağısında sürekli bu tarafa bakan bir adam var ve onun hayatını tatsızlaştırmak benim için sorun olmaz."

Tamam, belki de bu beni meraklandırmamalıydı ama öne doğru eğilip kapı çerçevesinden başka bir kapının önünde duran, elinde anahtar kartı olan ama içeri girmeyen adama baktım. Kestrel'e onu ihbar etmek ister gibi bakıyordu.

Evet. Otel oldukça pahalıydı ve belli bir müşteri kitlesine hitap ediyordu. Şirketin çoğu başka bir otelde kalsa bile burada rezervasyon yaptırmamın nedenlerinden biri de buydu.

Ayrıca Eric'in buradaki odama erişimi yoktu. Benim kitabımda kazan-kazan.

"Evet, kesinlikle içeri gelmelisin." Kolunu sıkmak gibi bir hata yaptım ve keskin bakışıyla geri çekilirken bile onu bıraktım. "Ya da girme... Sadece o adamın buraya göndermesi muhtemel otel güvenliğiyle uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Şüpheye düştüğünüzde, görgü kurallarına, zarafete ve ayrıcalığa başvurun. Konuşmayı öğrendiğim günden itibaren annem bana bunu aşıladı. Ne düşündüğüm ya da ne istediğim önemli değildi, özellikle toplum içinde belli bir özgüven ve davranış sergilememi beklerlerdi. Buna olay çıkarmamak veya herhangi bir şekilde rahatsızlık vermemek de dahildi. Bu aynı zamanda herhangi bir durumun kontrolünü ele almak anlamına da geliyordu.

Ve siktir et, şu anda ailemden hiçbirini düşünmek istemiyordum.

Kerkenez kapı çerçevesinden beni süzdü, gözlerindeki sıcaklık yerini çok daha soğuk ve çok daha tehlikeli bir şeye bıraktı. Soluna doğru bir bakış atarak kendisine bakan adamdan kurtuldu. Adamın o bakıştan kaçtığını anlamak için kapının kapanma sesinin koridorda yankılanmasına bile gerek yoktu.

Muhtemelen o bakıştan kaçmak istemeliydim. Ama ben o.

Kerkenez bana karşı her zaman kibar davransa da onun karanlık tarafını saklamamıştı ve ben onu sergilenirken görmeyi tercih ettim. Bu bana herkesin tehlikeli olduğunu hatırlattı.

ve onlara güvenilmemesi gerektiğini biliyordum. Ama onu odama davet etmişim ve bu davete uymaya niyetliydim.

Bana saldırarak olsaydı, şimdiye kadar saldırırdı. Karşılaştığım yırtıcıların çoğu onlara alışmam için bana günler vermemişti.

Bu düşünceyle midem bulandı ve elimde günahkâr zevklerle dolu kâğıt torbayla arkamı döndüm. Süit, yatağa dönüşen bir kanepenin bulunduğu küçük bir oturma odası ve içinde büyük bir kraliçe yatak bulunan ayrı bir yatak odasından başka bir şey değildi. Her iki odada da büyük televizyonlar vardı ve gece buraya döndüğümde çay yapmak dışında neredeyse hiç kullanmadığım küçük bir mutfak tipi alan vardı.

Kanepeye geri oturduğumda, Kerkenez gerçekten içeri girmişti ve kapıyı kapattı, sonra güvenlik çubuğunu üstten attı ve sürgüyü kontrol etti. Onu odada sinsice dolaşırken yakaladım, önce banyoyu sonra yatak odasını kontrol etti, sanki birinin üzerine atlamasını bekliyordu.

"Tek başımayım," diye hatırlattım ona, öyle olmasaydım bu onu ilgilendirmezdi. Ama ugh, hayır teşekkür ederim. Buraya girmeye çalışmış olması muhtemel tek kişi Eric'ti ve hangi otelde olduğumu bilmediğinden emin olmak için çok çalışmışım.

Soyunma odamın kapısındaki yeni kilit, tiyatroda benim için araya giren teknisyen ve Kestrel'in arabama kimsenin otostop çekmesine izin vermediğinden emin olması arasında, muhtemelen bu lanet turun en iyi dört gününü geçirmiştim. Bağdaş kurarak hamburgeri ısırdım ve ağızımdaki et patlaması karşısında gözlerimi kapattım.

İnlediğimden oldukça emindim.

Ayrıca bu konuda utanmayacağımdan da oldukça emindim. Birinin bana en son ne zaman gerçek yiyecek kaçırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Verdiğim tek taviz onu çok yavaş çiğnemek oldu. Her bir lokmayı değerlendirdiğimden emin oldum. Çabucak doyacaktım,

ama en azından yarısını ya da daha fazlasını gösteriden sonraya saklayabilir ve şimdi patates kızartması yiyebilirim.

Soğuduktan sonra pek lezzetli olmadılar.

Üçüncü kızartmamda, Kestrel'i süitin kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakarken buldum.

"Oturabilirsin," diye teklif ettim bir ağız dolusu patates kızartmasının etrafında. Bu çok çekiciydi.

"Ben burada iyiyim," dedi bana. Az önceki samimiyeti soğuk bir cephenin ardında kaybolmuş gibiydi. Evet. Tipik bir durum.

Hayal kırıklığımı bir patates kızartmasıyla daha bastırdım, ardından yemekten kalanları paketledim. Yeterince yememiştim ama sahneye çıkmadan önce kusmak istemiyordum. Hamburgeri bir süre daha tutmayı tercih ettim.

Yükselirken, yemeği küçük mutfağa taşıdım ve mikrodalgaya sakladım. Oda servisi genellikle ben tiyatroya gittikten sonra gelirdi, umarım yemeği çöpe atmazlardı. Yatak odasına doğru ilerlerken telefonum çaldı.

Ailemin bir fotoğrafı ekranda parladı. Evet.

Geç.

Yapmam gereken bir gösteri varken onlarla hiç konuşmak istemedim.

Üzerimdeki rahat pijama şortu ve atleti çıkarıp zırh gibi giyebileceğim kıyafetlerimi giydim. Saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve botlarımı giydim, dans çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım.

Kerkenez onu bıraktığım yerdeydi.

"Yemeği yanına almalısın."

"Ben de seni koridorda bekletmeliydim," diye hatırlattım ona. Onun ya da bir başkasının bana emir vermesine ihtiyacım yoktu. Bekçilerden ve görev yöneticilerinden bıkmıştım.

"Telefonunu mu istiyorsun?"

Tekrar baktım ve sonra omuz silktim. "Bu gece olmaz. Zaten kimseyle konuşacak zamanım olmayacak. Bu bizim son

Bu da demek oluyor ki partiden sonra da kalmam gerekecek."

Başını salladı, sonra beni asansöre kadar geçirirken hiçbir şey söylemedi. Kapalı otoparka kadar yol boyunca sessizdik. Kestrel üzerimde yükseliyordu, ki bu güzeldi. Buz gibi soğuk ve mesafeli olmadığı zamanlar daha güzeldi. Kimseyi olduğu gibi kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Kahretsin, bu yolculukta acınacak haldeydim. Tek işi beni A noktasından B noktasına götürmek olan birinden dostluk ya da ilgi mi bekliyordum?

Lastiklerin kaldırımdaki gıcırtısı beni irkiltti ve bir beden benimkine çarpmadan ve ben betona çarpmadan önce farların parıltısını yakalamak için tam zamanında döndüm. İçimdeki her damla hava dışarı fırladı, kat kat çürüklerim kendi çığlıklarıyla gevşedi ve midem isyan etti.

Lanet olsun.

Neredeyse hamburgeri kusacaktım, ama yememeyi başardım.

Zar zor.

"Ne...ne...sikim?"

Kestrel beni ayağa kaldırmaya başlamıştı bile, ondan etrafımızdaki boş otoparka baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "O pislik herhalde sarhoştur," diye hırladı ve o buz gibi bakışlarını bana çevirdiğinde vereceğim cevabı yuttum.

Ben orada durmuş, çenemi kapatmış, ona bakarken ellerini üzerimde gezdirdi.

"İyi misin?"

Hayır. Hayır, değildim. "Evet, ben iyiyim."

Ama ilk adımında topalladım ve kaşlarımı çattım. Bir topallama daha.

"Siktir," diye küfretti Kestrel.

"İyi olacağım," dedim ona. "Sadece küçük bir çürük."

Bir sonraki adımda topallamadım. Dünyadaki hiçbir şey için değil.

Kırık ayak parmaklarımla dans etmiş ve çatlak kaburgalarımla ipekte uçmuştum.

Gösteri hep devam etti.
Vücudum bunu
kaldırabilirdi.

Kerkenez kapıyı açık tutarken bana uzun bir süre ters ters baktı, ben de içeri girdim ama başımı arkaya yaslayıp yüz ifademi sakın tuttum. Sonunda kapıyı çarptı ve sürücü koltuğuna doğru ilerledi.

Arabadaki sessizlik bana ağır geliyordu ama ağrı ve sızılarımla fiziksel değerlendirmesini yapmaya odaklandım. Bu gece o sahnede bana pahalıya mal olacaktı ama hayatımda hiçbir performansı kaçırmamıştım ve şimdi de kaçırmayacaktım.

Daha kötüsü de olabilirdi. Eğer Kestrel bu kadar hızlı davranmasaydı, şimdi bir ambulansın içinde olabilirdim. Tiyatroya vardığımızda bana bir bakış attı. "Orada kal."

Sonra dışarı çıktı ve bana kapıyı açmak için etrafta dolandı. Dışarı kayarken bakışlarıyla karşılaştım. "Teşekkür ederim. Bunu garajda söylemeliydim..."

"Arkanı kollayarak bana teşekkür et, Sparrow," dedi sert bir sesle. Sonra çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Sen içeri girene kadar burada bekleyeceğim. Başka kimseyle gitme. Beni görene kadar dışarı adımını bile atma. Gösteriden sonra burada olacağım."

Tereddüt ettim. Bu berbat bir fikirdi. Ama beni kurtarmıştı, değil mi? Ve az önceki gülümsemesi hoşuma gitmişti. "Gösteriye gelmek ister misin?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Gösteri mi?" Bunu yapmak zorunda kaldığım için biraz acı çekerek tekrarladım. Çoğu insan bedava bilet fikrine balıklama atlardı. "Bak ne diyeceğim, bana söyleme. Beni şaşırt. Ama ismini ofise bırakacağım. Ön tarafa yakın iyi bir masanız olacak. Yemekler fena değil ve hamburger için sana borçluyum."

Sonra kötü topuğumun üzerinde döndüm ve tökezleyerek neredeyse her şeyi mahvediyordum. Sadece disiplin beni ayakta tuttu ve merdivenlerden kapılara doğru yürüdüm. Marta bana gıdıkladı ama ben onu görmezden geldim. Özellikle de karşımda fırtınalı gri gözleri olan bir teknisyen durduğu için.

Ön kapıdan iki adım ötede sigara içiyordu. Ama bana değil, Kerkenez'e bakıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Kerkenez'in yüzünde okunamayan bir ifade vardı ama söz verdiği gibi ben kapıdan içeri girene kadar yerinden kıpırdamadı. Bana bakıp küçük bir selam verdiğiğine yemin edebilirim ama belki de bu bir hüsnükuruntu idi.

"Aptal kız, yüzüne ne yaptın sen?" Marta sordu, ben de gözlerimi devirip ondan uzaklaştım. Bileğime buz koymam gerekecekti, bu da ısınma hareketlerinden Eric'le birlikte çıkmam gerekeceği anlamına geliyordu.

HAVADAKİ YÜRÜYÜŞTEN HEYKELİN DANSINA KADAR, ERIC VE Adımlarımızı kusursuz bir hassasiyetle uyguladım. Seyirciler performansımızdaki tutku karşısında büyülenmiş gibiydi. Sanırım nefret ve şiddet çok tutkulu duygulardı. Her turne durağında çaldığımız numaraları değiştiriyorduk. Eric ve benim birlikte yapabileceğimiz bir düzineden fazla numara vardı. Ama bu gösterinin sadece ilk yarısıydı.

İster bu gece olduğu gibi tanrıların bir armağanı olarak parkta canlanan heykel olayım, ister sevgilisinin hayranlığının kanatlarında havada dans eden kız olayım -kusura bakmayın ama- bu kadar çok para ödeyen insanların görmeyi arzuladığı şeyi sunduk. İlk perde boyunca ve her kostüm değişiminden sonra Kestrel'in davetimi kabul edip etmediğine bakmamak için kendimi zor tuttum.

Ancak orta noktada, koro sahnede heyecan verici bir performans sergilerken ve seyircilerin yemeklerini bitirip ikinci perde başlamadan önce tatlılarını sipariş etmeleri için zaman verirken, zamanım vardı. Tamamen bana ait olan ikinci perde. Bunun için savaşmıştım.

Tur başladığında. Eric'in benimle birlikte ipeklere binmesini istemedim.

Onunla sahneye çıkmak zorunda olsaydım, tamam. Beni fırlatmasına, parmaklarını batırmasına, kemiklerimi kırmasına izin verirdim. Gerekirse beni yakalayacağına güvenirdim, bedenimi umursamadan savururdum, çünkü yere de düşsem, kollarına da girsem acım aynı olurdu.

Ama hava? O benimdi.

Eric çok sinirlenmişti. Ama gösterinin destekçileri isteğimi kabul etmişti, çünkü bu sayede gösterinin tamamını tek başıma yapabilecektim ve onlara çok para kazandıracaktım. Annemin bana sık sık hatırlattığı gibi, güç bir neşter gibi kullanılmalıydı. En çok işe yaradığı yerden kes.

Sahneye düşsem bile hayatta kalırım.

Eğer Eric beni havadan yere indirirse, yapmayabilirim. Elimden geldiğince güç alırdım.

Bu geceki dans kartının şansı, son beş dakika boyunca tek başıma sahneye çıkmamı sağladı; kanatları kırılmış bir peri gibi 'çiçekten' 'çiçeğe' sıçradığım bir solo. Sadece ben ve müzik varken kendimi bırakabiliyordum. Dünya, insanlar ve sorunlarım eriyip gidiyordu ve geriye sadece bir varoluş hali kalıyordu. Coşku belki. Ya da bir tür trans hali.

Buna bir isim koymamıştım ama ruhumun yaşadığı yer burasıydı. Bedenimin, zihnimin ve ruhumun mutlak bir uyum içinde var olabildiği tek zamandı. Son çiçeğin içine katlandığımda ve yapraklar üzerime kapandığında, müzik kaybolursa bile tüm odayı şaşkın bir sessizlik doldurdu.

Sessizliğin saniyelerini saydım.

Saat beşte, seyirciler spontane alkışlar, ıslıklar ve çağrılarla patladı.

Beş saniyelik huşu.

Bana tamamen bağlandıkları beş saniye, duyguları onları boğdu. Gözlerimdeki yaşlar

Sahne çiçekleri yuttuğunda ve yapraklar açıldığında biraz yandı, böylece kendimi kurtarabildim.

Sahne görevlisi hemen oradaydı, bana elini uzattı, gerçi sadece birkaç kez elini tutmuştum. Bu gece yaptım çünkü ayak bileğim öfkeyle zonkluyordu ama sahnede geçirdiğim birkaç dakika boyunca acıyı unutmayı bile başarmıştım.

O mükemmellik saniyelerini şimdiden özledim.

Umarım ipeklere bindiğimde oraya geri dönerdim. Şimdilik kirislerde tek başıma duruyordum. Kimse benimle gelmedi. İpeklere tırmanacak ve kimsenin tepemde dolaşmasına izin vermeden inecektim. Bir diva hareketi daha ama birinin ipeklerimi karıştırması fikrinden nefret ediyordum. Eğer savunmasız olacaksam, bunu kendi şartlarımla yapardım.

Hayatımdaki çok az şey bu ölçülere uyuyordu.

Koro kızları dans eder, döner ve kaldırışlarını yaparken ben de kalabalığı aradım. Tiyatro, benim sahnede olduğum zamanki gibi tamamen karanlık değildi, daha ziyade düşük aydınlatma, içeri girip çıkan, tatlı ve kahve dağıtan garsonlara yardımcı oluyordu.

Kestrel'in adını gişeye verdiğimde gözlerini bile kırpmamışlardı. Hiç bilet istemedim. Bu gösteri boyunca bir kez bile. Muhtemelen başka kimseye teklif etmediğimi bilmiyorlardı. Onu burada görmek benim için neden önemliydi? Teklifimi kabul edip etmediğini görmek için mi?

Hasarlı ayak bileğimi parmaklıklara yaslayarak dengede tuttum, bileğimi yüksekte tutarken bacaklarımı ısıttım. Kortizon iğnesi için doktora gitmişim. Ne olduğu hakkında bir hikâye uydurmama bile gerek kalmamıştı. Sadece ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da yaptı. Bana o kadar sıkılmış bir tonda söyledi ki, bunun sadece kendi kıcını korumak için söylemek zorunda olduğu bir uyarı olduğunu biliyordum.

Şurada.

Kendisiyle flört eden, kalçası çıkık ve göğsü dışarı fırlamış garsona el sallarken koyu renk saçları ışıkların altında parlıyordu. Kestrel ona zar zor baktı. Onun yerine, telefonuna odaklandı... Telefonunu çıkarmıştı. Telefonuna bir göz attım.

Koro kızlarının ne yaptığını. Yerimi değiştirmek için yeterli zamanım yoktu ama o gösteriyi izlemeye gelmişti ve içimde bir sıcaklık filizlendi.

Kesinlikle çok saçmaydı, sanki bir kız öğrenciye aşık olmuştum ve bu aşka kapılmak için çok yaşlı ve bıkkındım. Çok yaklaşılmasına izin verilirse, aşklar her zaman korkunç hayal kırıklıklarıyla sonuçlanırdı.

Ama yaklaşılamazdı, değil mi?

On dört saat içinde bu kasaba dikiz aynasında olacaktı ve ben de onu unutacaktım. Artık adını bile hatırlamıyordum.

Umarım Kestrel'i de bu kadar kolay unutabilirim. Yeni bir kasaba.

Yeni bir otel.

Yeni sahne

görevlileri. Yeni

şoförler.

Aynı Eric.

Aynı acı.

Birkaç ay daha.

O zaman her şeyden kurtulmuştum. Kendi biletimi kendim yazabilirdim. Yatıştırmam gereken ailem yoktu. Boyun eğecek bir menajer yok. Yapımcılar yok.

Kirişlerin diğer tarafından tek bir ışık parladı. Benim işaretimdi. İpler bağlandıkları yerden sarkıyordu ve korkuluklara çıkarken ilk ipi gevşeterek etrafıma sardım. Müzik aşağıya kaydı ve koronun son kısmı biterken seyirciler alkışladı.

Bu gece açılış ve kapanış için yeni parçalar seçmiştim. Marta felç geçirirdi. Birkaç kişi de öyle. Ama umurumda değildi. Onları bir yerde test etmem gerekiyordu ve bunu yapacağım yer de burasıydı. Onlara sanatın ticaretle ilgili olmadığını hatırlatmaya çalıştım, umursadıklarından değil.

Duygularla ilgiliydi.

Parmaklıklardan inip ipeklerin ağırlığımı almasına izin verirken gözlerimi kapattım. Sanatım, tenimi ısırarak prangalardan ve ruhumu ağırlaştıran zincirlerden kurtulmamı sağladı. Uçmama izin verdiler ve vahşi bir tür tatmin

Müzik başladığında içimde bir patlama oldu ve aşağı doğru yuvarlandım, asılı kalana kadar ipekler çözüldü.

Bir ceset.

Bir ceset.

Bir

kabuk.

Ben gevşedikçe ipekler dönüyor ve havada süzülüyordum. Maviler yükselirken ışıklar beni vurgulamaktan çok gölgede bıraktı. Nefes nefese sesler. Ama müziğin ilk ürkütücü akorları çalmaya başladığında seyirciler soldu.

Hayaletli.

Yaşadığım o karanlık rüyadan uyanır gibi bir kolumu yukarı doğru uzattım ve sırtımı dikleştirdim. Gözlerimi yukarıdaki karanlık kirislere kaldırdım, ama iskele ve merdivenler değil, mistik bir ağaç ve onların ötesinde yıldızlar gördüm.

Kolumu gererken ipeğin etrafına sardım ve sonra tüm bedenimi düzleştirdim. İpek etrafımda hareket ediyor, ben gerginliği artırıp azalttıkça ağırlığımla birlikte kayıyordu. Sırtımı kamburlaştırarak ipeği baldırıma doladım ve gökyüzünden düşen bir gece gölgesini taklit edecek şekilde sarkıttım. Sonra bir dönüş yaptım ve rüzgâra kapılmış gibi süzülerek döndüm ve melodi, ipek ve tenimi okşayan serin hava dışında her şey kayboldu.

Ayaklarım ve bacaklarım çıplak olsa da giydiğim siyah elbise beni bir gölgeden öteye götürmüyordu. Koyu renk simler yüzümü boyadı ve saçlarımı serpiştirdi; sadece sahneyi değil, etrafımdaki havayı da gradyanlarla aydınlatan değişken mavi ışıkların altında ruhani etki büyüye dönüştü.

Bir dönüş ve yuvarlanma ve dönerken sadece kalçalarımın asılı kaldım, sonra gözlerimin açılmasına izin verdim ve bir an için Kestrel ile bakışlarımı kilitledim. Zamanlamayı nasıl yaptım bilmiyorum ama gölgelerin arasında bile tam ona odaklandım ve bana bakarken dudakları aralandı.

Zafer ortaya çıkmış gibi görünüyordu ve hareketler arasında yuvarlanırken zahmetsiz bir süzülüş gibi görünen şeye devam ettim, adımları atarken kaslarım gerildi ve sonra gevşedi. Bale gibi, vücudumdaki her kasın sadece yörüngeyi değil duruşumu da kontrol etmesini gerektirse bile süzölmek zorundaydım.

Akıldan çıkmayan melodi kaybolduğunda, ceset pozuna geri döndüm, ama oda karanlığa gömölürken kaybolmadan önce kaşlarını çatarak beni hayal kırıklığına uğratan Kerkenez'e bir göz attım. Sonra ışıklar yandı ve müzik tempo ile birlikte değışti ve ben rock şarkısı eşliğinde kıvrandım. Bu kez, başka bir dizi ipek inerken havada dans edecektim ve bir diğerine yuvarlanmak için birini bıraktığımda, müzik çığlıkları ve alkışları bastırdı.

Sadece disiplin, göğsümü askıya almak için ipeklere dayamak zorunda kaldığımda nefeslerimi kontrol etmeme izin veriyordu. Zedelenmiş ve hırpalanmış kaburgalarım üzerindeki baskı hava yutmayı zorlaştırıyordu ama sonra vücudumu kıvırıyordum ve unutabiliyordum.

Burada acı, kayıp ya da yalnızlık yoktu. Müzik ve his vardı.

Gösterinin kreşendosuna yaklaştığımızda tüm vücudum ter içinde kalmıştı. Artık hepsine sahiptim. Benimle birlikte uçuyorlardı, birlikte bu performansın bir parçasıydık ve müzik titreyip yerini Rag'n'Bone'un "Only Human" şarkısına bırakırken kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Marta ve diğerleri bu şarkıdan nefret ediyordu. Çiğ ritim ve vuruşun bu iş için uygun olmadığına ısrar ediyorlardı ve sanki havaya karşı koşuyormuşum ve cennet beni geri sürüklüyormuş gibi hareket ederken kollarıma dolanan ipeklere asıldım.

Ya da belki de cehennemdi ve seyirciler ulaşmaya çalıştığım yüzeydi. Öfkemi, çaresizliğimi ve hayal kırıklığımı harekete döktüğümde hareketin kesikliği kemiklerimde titreşti. Çılgınca bir sarsıntıyla takla atıyor ve sonra kendimi tekrar ayağa kaldırıyordum.

İki kez, kollarımı bacaklarımdan ayırır gibi açtım ve çapraz bir formasyonda kıvrılıp düşmeye başladığımda çığlıklar beni vurdu, uyguladığım güçle ipekler yakalandı ve kendime bir an için izin verdim.

Ayağa kalktılar ve ben de duyularımı harekete geçiren tırmanışıma başladım. Ama ipeklerden birinin gerilimi aniden düştü ve bu kez düşüşüm planın bir parçası değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

We kapalı ve anlaşılmaz Bu gece.
Üç günler pazarlıkların hepsi gösteri
sırasında gerçekleşiyor

ve seyirciler arasındaki tüm pahalı takım elbiselileri işgal etti. Bu gösteri için gerçekten gelmişlerdi. Şehirdeki en ateşli bilet ve soyunmasına bile gerek yoktu, ama lanet olsun, sahnede o piçle birlikte hareket etmesini, ona sarılmasını ve sonra onu fırlatırken bırakmasını izlemek?

Pantolonumdan dışarı fırlamak isteyen morarmış bir penis ve gerçek bir kan dökme arzusuyla baş başa kaldım. Hangisinin beni daha çok ateşlendirdiğinden bile emin değildim. Ama sahnedeki o şerefsizin ona dokunması bitmişti. Rodrigo yanımdaki duvara yaslandı. Sokak faresi bütün hafta boyunca yedek olarak çalışmıştı.

Küçük pislik kendini iki kez düzeltti ve ikincisinde onu bir bakışla kıstırdım. "Git dışarıda nöbet tut."

Kadının şoförü olarak görevlendirilen adamın içeri doğru ilerlediğini fark etmemiştim. Şu anda sahneden çok uzakta olmayan bir yerde oturuyordu, sırtı kaskatı kesilmişti ve bakışları o kadar zarif hareket eden kadına sabitlenmişti ki nefes almakta zorlanıyordum.

Serseri başını salladı ve dışarı çıktı. O da benim gibi tamamen siyah giyinmişti çünkü teknisyenler olarak göze çarpmamamız gerekiyordu, bu da bana uyuyordu. Teknik olarak burada bir işim yoktu ama kimse beni rahatsız etmiyordu. Ayrıca bu gece, prova olmadığı halde onu gerçekten izleyebildiğim ilk geceydi. Eğer şovun devam etmesi gerekmeseydi, o piç kurusunu onunla birlikte çoktan kırmış olurdum.

Onu her kavrayışında parmak eklemleri beyazlıyordu. Yüz ifadesi, hareketleri kadar kusursuzdu,

bir kez bile duraksamadı. Sanki o pisliğin ona yaptıklarını hissetmiyor gibiydi. Belki de artık hissedemiyordu.

Bu beni çok kızdırdı. Ona.

Ona.

Onu koruması gereken lanet insanlara.

Neden hâlâ o sikle sahneye çıkıyordu ki? Seyirciler arasındaki şımartılmış seçkinlerin hiçbirisi o aleti sikine takmıyordu. Onun için buradaydılar.

Oda karanlığa gömüldü ve tek ışık tekrar sahneye vurduğunda o yalnızdı. Bu hafta onu hiç solo çalışırken görmemiştim, gerçi birkaç kez kontrol etmiştim ve bugün ısınmaları tamamen atlamıştı.

Başka tarafa bakamadım. O sahnede düşmüş bir melek gibi hareket ederken odadaki her şey soldu. Işık ve giydiği kıyafet orada olduğunu bildiğim morlukları gizliyordu. Ezberlediğim morluklar, ama sanki attığı her adımda derimin altındaki gerginliği hissedebiliyordum ve yine de o kadar zahmetsizce hareket ediyordu ki, içimdeki havayı emiyordu.

O çiçeğin içinde kaybolduğunda ve sahne tekrar karardığında, aptalca ileriye baktım. Sadece salonda kopan ani alkış sesi beni sersemlikten kurtardı. Bir elimi yüzümde gezdirdim ve etrafımızdaki ışıklar yanmaya başlayıp koro kızları sahneye çıkarken telefonumu çıkardım.

Gevezelikler ve tabak şingirtıları 'aradaki' boş alanları doldurdu.

Rodrigo: Buradalar.

Şoförüne tekrar bir bakış attım. Telefonunu çıkarmış olmasına rağmen kıpırdamamıştı. Başımı iki yana sallayarak yan girişten çıktım ve yemek koridoruna yöneldim. Otobüs personeli hızla ilerliyor, büyük boy tepsilerdeki kirli tabakları boşaltmak için içeri girerken, sunucular da kocaman tatlı tabaklarıyla dışarı çıkıyordu.

Onların yanından geçip başka bir kapıdan girerek sahne arkası girişine yöneldim. Gösteri sırasında bu alan yasak bölgeydi. Birinci ve ikinci perde için tüm ekipman burada güvence altına alınmıştı, ancak koro sahnedeiken, ilk perdeyi paketlemek ve ikincisi için hazırlanmak bir faaliyet kovanıydı.

Hemen uyum sağladım.

On beş dakika sonra tekrar başlayacaktı. Sonraki yarıyı kaçırmaya hiç niyetim yoktu.

Emile Robert beni yükleme iskelesinin beş adım ötesinde bekliyordu, ince bir puro içiyordu ve burada takılmak için fazla iyi giyinmiş görünüyordu. Merdivenlerden inerken "Horan," dedi. Hızlı bir el sıkışma ile karşılaştık ve ben bir adım geriye düştüm. O da benim gibi silahlıydı.

"Robert," diye cevap verdim, soyadının Fransızca telaffuzunu tercih ettim, row-bear, bu beni eğlendirdi. Çünkü kulağa pelüş bir hayvana sesleniyormuşsunuz gibi geliyordu. Emile Robert sevimli bir evcil hayvan değildi. Takım elbisesi onun kaba doğasını ve sorunlarla başa çıkma konusundaki acımasız etkinliğini gizliyordu. "şartlar kabul edilebilir mi?"

Artık dans etmemize gerek yoktu. Anlaşma yapılmıştı. Bu gece tam anlamıyla bir formaliteydi, Robert ve adamlarının eski kafalı oldukları için istedikleri bir şeydi. Sokaklarımızda mal taşımak için izin istiyorlardı ve biz de kirli ya da lekeli hiçbir şey satmadıklarına ve çocuklara da satmadıklarına dair güvence istiyorduk.

Öşürlerinin bir parçası olarak üstten bir pay aldık ve onlar da düzenli bir kârı ceplerine indirdiler. Bizim sokaklarımız. Bizim kurallarımız.

"Onlar. Eğer bu anlaşma ikimiz için de işe yararsa, bunu diğer ürünlere de genişletmeyi düşünmeni istiyorum. Liman erişimini sağladınız."

Yaptık, ama ben sadece ona eşit bir şekilde baktım. "Anlaşmaya yeni ürünler eklemek için biraz geç oldu."

"Yeni bir ürün değil, henüz değil. Bunu gelecekteki bir temettü vaadi olarak düşünün." Adam çok yumuşaktı. Birçok açıdan bu bizim için iyi bir anlaşmaydı - Royals ve 19'u elimizde tuttuk.

Elmaslar yerlerini aldı ve köşelerimizi ve mahallemizi sıkı sıkıya tutarken yeni bir gelir kaynağımız oldu.

Yine de beni bu adamın arkadaşı yapmadı.

"Göreceğiz," diye homurdandım. Dostça hatırlatmalara gelince, onun da bir şeyi hatırlaması gerekiyordu. "İlk ödeme gelecek hafta yapılacak. Depozito gelene kadar hiçbir şey hareket etmez."

Robert sırtarak, "Yarına kadar elinizde olur," dedi ve sonra tekrar tiyatroya baktı. "Burada tanıştığımıza memnunum. Bir sonraki gösteriden önce masama döneceğim. Bacaklarıyla neler yapabildiğini gördükten sonra, onu etrafımda bükme şansı istiyorum."

Süslü aksanı sözlerinin beni daha az sinirlendirmesini sağlamadı ama cevap veremedim. Omuz silkip çenemi kaldırdım ve o uzaklaşana kadar ona baktım. Robert tiyatroya tekrar girmek için geri dönerken Rodrigo gölgelerin arasından hayalet gibi çıktı.

Ben Fransız gangsterin peşinden bakarken akıllı küçük sokak faresi tek kelime etmedi, sigarasının kokuşmuş izi hâlâ ara sokakta duruyordu. Parmaklarım bir sigara çıkarmak için kaşınıyordu ama çoktan kestirip atmış olacaktım. "Ona göz kulak ol. Gösteriden sonra gittiklerinden emin ol."

"Yalnız mı?" Bu tek kelimeyle sokak faresi birkaç puan kazandı.

"Kesinlikle yalnız."

Çocuk başını salladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve Robert'ın peşinden gitti. Ben de onu takip etmek istedim ama gösterinin ikinci yarısı başlamadan önce yerime dönmek için sadece birkaç dakikam vardı. Telefonum çaldı.

Onu görüş alanıma aldım.

Başımı salladım, sonra bir yanıt girdim.

Onu kaybetme.

Yapmayacağım.

Kellan küçük bir sürtük gibi davranırken, Rome hâlâ mesafesini koruyor, sessiz ve ulaşılmaz kalıyordu. At

En azından Vaughn ve çocuk işlerini yapıyorlardı. Şerefsizler, her biri.

İçeride, yemekhanenin bulunduğu salona doğru ilerledim ve tam ışıklar kararırken tiyatro salonuna girdim. Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Karanlığın içinden süzülen müziğin ilk akıldan çıkmayan mısraları, odadaki belli belirsiz konuşmaları neredeyse susturuyordu. Işık değişti, maviler tavanın etrafından içeri süzüldü. Podyumlar ve iskeleler yemek masalarından hiç görünmüyordu, ama sadece tiyatroyu gezmek için birkaç kez oraya çıkmıştım.

Her şeyin yerini biliyordum. İki nokta arasındaki en hızlı yolları. Burası gizli geçitler, koridorlar, merdivenler ve merdivenlerden oluşan sanal bir savaş alanıydı. Hepsi de sanatçıların ve garsonların müşterilerin gözünden uzakta hareket edebilmesi içindi.

Kesinlikle benim tarzım bir yer.

Mavi ışıkların altında solgun ve bir ceset gibi kıpırtısız, sadece bir miktar ipekle asılı duran kız görüldüğünde kalbim durdu. İlk esnemesiyle yeniden çarpmaya başladı ama kaburgalarım bir balyoz gibi çarptı. Eğer sahnede zarifse, havada lanet bir tanrıça gibiydi.

Vücudu bir noktada ipeklerin içinde duygulu bir şekilde dalgalandı, ipekler tüm formunu örttü ve sonra dönüp dalgalandı. Onunla sert sahne arasında yaklaşık yirmi metrelik hava dışında hiçbir şey yoktu.

O hareket ettikçe odanın geri kalanı kayboluyordu. Bu... İnternetteki videolarda görmüştüm ama hiçbiri bizzat görmeye benzemiyordu. Etrafımdaki sessiz tiyatroya bakılırsa, o büyüleyici bir büyü yaparken tamamen kapana kısılmış olan tek kişi ben değildim. Sanat ya da dans hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onlar da pek umurumda değildi.

Ama bu?

Orada ne yapıyordu?

Kahretsin, kucağında sürtünen bir göğüs dansçısı olsaydı hiç olmadığım kadar sertleşmişim. Bu son derece zarif yaratık karşısında hiçbir şeyleri yoktu. Bir an için düştü, düşüyormuş gibi sallanıyordu ama düşmüyordu ve gözleri açıldı. Bu mesafeden bile onu götürmesi gereken pisliğe baktığını görebiliyordum.

Öfke damarlarıma yayıldı.

Ona bu şekilde bakmasına gerek yoktu.

Bu an çok uzun sürmüş gibiydi. Bittikten sonra bile ilerlemek ve bir dahaki sefere gözlerini açtığında beni görebileceği ön tarafa daha yakın olmak istedim.

Ne kadar aptalca değil mi?

Işıklar değiştiğinde ve müzik değiştiğinde, kesik kesik bir nefes aldım. Bu son derece kötü bir fikirdi. Olmam gereken son yer burasıydı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf ettim. Robert hangi cehennemdeydi?

Onu buldum, arkasına yaslanmıştı, dikkati tamamen sahneye odaklanmıştı ve daha parlak ışıklarla yüzündeki ham şehveti okumak zor değildi.

Evet, siktir et.

Sokak faresi ondan çok uzakta olmayan duvarın dibinde sessiz bir gölge gibi duruyordu. Bakışları sahnedeki kadında değil, Fransız piçindeydi. Müzikteki vuruş beni tekrar içeri çekti ve kadın sanki havada yürüyebiliyormuş gibi hareket ederken odadaki oksijen tükendi. Her kasındaki gerginlik görülebiliyordu, ama ışıklar etindeki morlukları gizliyordu.

Çürükler onun çok büyük bir kısmını kaplıyordu ve dikkatimi ayak bileğine verdiğimde içimdeki şehveti boşaltıyordu. İçeri girerken topallıyordu. Kolunda da taze bir çürük vardı. Havada gölge boksu yapıyor gibiydi, onu havada tutan ipeklere karşı savaşıyordu, sanki yerçekimi değil de ipekler onu kapana kırmış gibiydi.

Hareketi ritimle mükemmel bir uyum içinde titriyordu ve sonra tekrar tırmanacakmış gibi döndü, ama onun yerine yuvarlandı. Seyircilerden bir soluk koptu ve duvarı iterken bile beynimin gördüklerimi algılaması tam üç saniye sürdü.

İpeklerden biri kopmuş bir kanat gibi aşağı süzüldü ve lanet olsun... Kara melek tek bacağından sallanıyordu ve o ipek kayıyordu. Diğerleri gibi onun etrafına dolanmamıştı. Daha fazla insan ayağa fırladı ve kalbim boğazımda, beni oraya en hızlı şekilde götürecek yan kapıya doğru giderken iki adamı ittim. Onu yukarı çekmek için yerimde olmam gerekiyordu.

Seyircilerin solukları değiştiğinde kapıya daha yeni dokunmuştum ki döndüm. Bir eliyle ipeği tuttu ve sonra sanki günlerdir bunun üzerinde çalışıyormuş gibi -kim bilir, belki de çalışmıştı- kendini yukarı çekti ve Örümcek Kadın gibi ipeğe tırmandı. Dönerken ve yuvarlanırken ipeği kendi etrafına sardı. Saf güç onu yukarı taşıdı. Onun gücü. Onun kontrolü.

Mutlak bir mucizeydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Hiç.

Tüm seyirciler ayaktaydı ve sonra ayağa kalktı, bir ayağı ipekten yaptığı kayışın içindeydi, kötü ayak bileği dışarıdaydı ve bacağı poz verir gibi işaret ediyordu, sonra bir eli kalçasındaydı, diğeri üstündeki ipeği kavırıyordu.

Seyircilerin aklı başından gitti ama ben onun gözlerine odaklandım. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri daha karanlıktı, Özellikle de ışığın yüzündeki parıltıdan yansıma şekliyle. Dahası... orada korku vardı.

Bu planlanan rutinin bir parçası değildi.

Dans partneri pezevengi sahnenin kanatlarında durmuş, ona ters ters bakarken buldum.

Telefonuma bakmadan tek bir tuşa bastım ve kulağıma götürdüm. Işıklar söndüğünde Emersyn sahnenin üzerinde gözden kaybolana kadar onu takip ettim.

Koridora çıkarken telefona, "Onu gözünün önünden ayırma," diye bağırdım.

Yapılan tek şey gösteri değildi.

REKOR SÜREDE SOYUNMA ODASI SALONUNA ULAŞTIM. ORADA Her yerde dansçılar vardı ve genellikle bu kadar çok tenin sergilenmesine aldırış etmesem de bir amacım vardı. Soyunma odasının kapısı kilitliydi. Kapıyı bir kez çaldım. Sonra anahtarı çıkardım ve arkasında hiçbir şey hareket etmeyince açtım.

Tek bir kişi bile beni sorgulamadı. Siyah tulumlar hepimizi sahne görevlileri ve teknisyenler konumuna düşürdü. Oyuncular bizi fark etmedi. Bana uyar. Soyunma odasının içi karanlıktı. Tuvalet masasının üzerinde kanlı bir bez ve yerde erimiş bir buz torbası duruyordu.

Normalde içeri girip çıkarken taşıdığı duffle çantası hâlâ oradaydı. Daha önce geldiğinde giydiği sokak kıyafetleri de öyle. Pantolonunun paçasında kan vardı. Kanaması olduğunu fark etmemiştim ama topallıyordu.

Birisi lanet sorularıma cevap verecekti.

Telefonum çaldı ve ekrana bakmadan cevap verdim. "Ne?"

"O pislikle dışarıda. Yan sokakta." Hay sikeyim.

"İsteyerek mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Onu hiçbir yere götürmesine izin verme." "Öyle bir planım yok."

I yaptia hızlı tarama etrafında ve giyinmek oda ve otel odasının anahtarını, cüzdanını ve makyaj çantasını aldı.

soyunma masasına bıraktı ve hepsini sokak kıyafetleriyle birlikte duffle'sine bıraktı ve sonra dışarı çıkıp koridorda yoluma devam ettim. Dansçılara efendilik taslayan ve Emersyn'i sürekli azarlıyor gibi görünen asık suratlı kaltak yanından geçerken bana ters ters baktı.

"Buraya dönmemen gerekiyordu." Onu görmezden geldim.

"Sharpe nerede?" diye sordu, geçmeme izin vermek için yana kayan başka bir dansçıya.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Muhtemelen Eric'i bir yerlerde becermeye gitmiştir. Bizimle hiç vakit geçirmiyor gibi. Kendini beğenmiş sürtük."

O küçük kancığa haddini bildirecek vaktim yoktu ama başka bir koridora dalıp arka koridordan geçerek tiyatronun kuzey tarafına doğru ilerlerken dişlerim sıkıldı. Binayı çevreleyen iki sokak vardı: batıda yükleme iskelesi tarafı ve kuzeyde çöplerin gittiği ara sokak.

Ayrıca sanatçılar ve teknisyenler arasında sigara içmek için dışarı çıkmak ya da zengin kıyafetlerin arasından geçmek zorunda kalmadan kaçmak için de popülerdi.

Yavaşlamadan üç merdiven çıktım, sonra dört merdiven daha indim ve bir köşeyi dönüp raylardan aşağı kaydım. Kapıyı çarparak açtım ve kendimi ara sokağa attım. Sadece tepedeki tek lambanın süt gibi ışığıyla kırılan karanlık, Emersyn'i duvara yasladığı yerde sarsılarak yürüyen ölü bir düzine gölge yarattı. Onu Emersyn'den uzak tutan tek şey Vaughn'un tam karşısında olmasıydı.

Benden daha kısa boylu olsa da, hatta partnerini incitmekten zevk alan bir balerin olsa da, Vaughn eski tarz bir kavgacıydı ve taş gibi sağlam ve kalın yapıydı.

"Siktir git," diye emretti bana, sanki onun fikri ya da izni umurumdaymış gibi. Emersyn bana vahşi bir bakış gönderdi.

Çoğunlukla Vaughn sıkılmış görünüyordu ve kaşlarını bana doğru kaldırarak "Bu pisliğe inanabiliyor musun?" der gibiydi.

Evet.

Ona inanabilirdim.

Küstah herif sanki dünyanın sahibiymiş gibi ortalıkta dolaşıyordu. Tek söylediğim "Onu kızıdan uzak tutun" oldu.

Vaughn sırtınca Emersyn sarktı ve pisliği geri itti. Sokağın sonunda parlayan ışıklar arabanın geldiğini haber veriyordu. Emersyn'in kolunu yakaladığımda motor durdu. "Gidelim," dedim ona. Dokunduğumda geri çekildi ve ben de hemen parmaklarımı açtım.

Arkamdaki boğuşma seslerini duymazdan gelerek tek söylediğim "Onu öldürmeyin" oldu.

"Siktir, gerçekten mi?" Vaughn yemin etti.

Adımlar bize doğru yaklaştı ama ona şöyle bir baktım. Üzerinde hâlâ o siyah zıbın vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. Ayakları çırılçıplaktı. Ayak parmaklarını kırmızı süslüyordu.

"Emersyn," dedi Kellan. "Seni buradan çıkarayım."

Yanımdan geçerken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, gerçek bir rahatlama ve bana korkuyla bakmasa bile pek de ilham almış sayılmazdı. Kolunda yeni bir dizi morluk ve yanık gibi görünen bir şey vardı.

Yırtılan ipek aklına geldi ve kendini nasıl yukarı çekmek zorunda kaldığı ve kendini nasıl yakaladığı.

"Biliyor musun," diye homurdandı Vaughn et ete çarparken, "biraz yardım harika olurdu."

Kellan homurdanırken omzumun üstünden baktım ama Emersyn o anda yanımdan geçip gitti. Sanki her şey yavaşlamış, dünya durmuş gibi hareket ediyordu.

Vaughn'la güreşen piç kurusu ona bir aparkatla vurdu, sonra da içeri daldı. Kellan onu engellemek için hareket ediyordu, ben de öyle ama ikimiz de yeterince hızlı değildik. Emersyn yumuşak bir homurtuyla binanın taş duvarına çarptı ve kafası çok daha büyük bir güçle çarptı. Çantasını bıraktım ve önce bir yumruğumu sonra da diğerini şerefsizin kafasına indirdim.

Kellan onu boğazından yakalarken bile böbreklerinden vurdu. Vaughn ona doğru geldi ve bıçak bir anda parladı.

"Hayır," diye hırladım dirseğimi sikin kafatasına çarpmadan önce. Acı koluma yayıldı ama pislik yere düştü. "Çabuk ölmüyor."

Vaughn bana baktı, sonra yanımdan geçip Emersyn'in yattığı yere gitti. Kellan onu çoktan dikkatlice kaldırmıştı, avucunda kan vardı ve bana ters ters baktı. "Onu hayatta tutmak kızın yaralanmasına neden oldu."

"Onu hayatta tutmak, yavaş ve acılı bir ölümü hak ettiği içindir. Ona bir baksana."

"Ona bakıyorum." Kellan'ın ifadesi taş gibiydi.

Vaughn'a "Onu emniyete al," diye emrettim. "Onu bagaja koyun." "Tanrım, Hawk," diye küfretti Kellan bana. "Plan bu değildi." "Evet," dedim ona, çantasını kapıp ona bakarak, "Planı değiştiriyorum. Biri bu gece onu öldürmeye çalıştı ve bu piç kurusu onu öldürmeye çalıştıkları her gün buradaydı."

Yüzündeki korku tek bir olaydan değil, bir ömür boyu yaşadığı olaylardan kaynaklanıyordu. Kilidini değiştirdiğim gün bu kadarını anlamıştım. O zaman aramalıydım ama onlar haklıydı.

Plan bu değildi.

"Siktir," diye küfretti Kellan ama Vaughn piçi omzunun üzerinden sürüklerken onu arabaya doğru taşıdı.

"Yardım etmeyecek misin?"

Ona ters ters baktım, sonra sokağa göz gezdirdim. Bir kamera vardı ama uzağa doğrultulmuştu.

Kellan bagajı çoktan açmıştı ve ben de onunla birlikte arka koltuğa geçmeden önce pisliği saklamalarına yardım ettim. Vaughn yolcu koltuğuna oturdu ve Kellan dikiz aynasından bana ters ters baktı.

"Onu hastaneye götürmeliyiz..." "Hayır, bizi kulübe geri götür."

"Bu kötü bir fikir," dedi Kellan.

"Çıktın mı o zaman?" Ona meydan okudum. Çekip gitmedik. Hiçbirimiz. Şansımız varken bile yapmamıştık. Bu, yapmak zorunda kaldığımız boktan şeyler arasında ilk onda bile değildi.

Bu durumda beyaz şövalyeler bizdik.

"Siktir git Hawk," diye tersledi ve ben de sırtarak saçlarına nazik bir el attım. Onu kucağıma yatırdım ve Vaughn'un başının arkasına bastırmak için bana uzattığı havluyu aldım. "Doktoru arıyorum."

Başımı salladım. Onu görmesi gerekiyordu.

Ve yaralarının detaylı bir listesine ihtiyacım vardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

T

Şehrin öbür ucuna gitmek istediğimden çok daha uzun sürdü. Yine de hız yapmaya cesaret edemedim. Hayır.

dikkatleri arabaya çekiyordu. Birisi Emersyn'in kayıp olduğunu fark etmeden önce belki bir saatimiz vardı - eğer şanslıysak, ki şimdiye kadar bu koşuda şansımız tamamen bok gibiydi. Bagajdaki küfürbaz ahmağı kimsenin fark edeceğinden şüpheliydim.

Belki bütün hafta siktiği bir çift meme hariç. O küçük sürtük Emersyn'den daha iyiydi. Denemediğinden değil. Onu birden fazla kez arabaya binmeye çalışırken yakaladım ve binmemesini sağladım. Onu orada istemiyordu, o zaman binemezdi. Kızın üzerindeki çürükler bütün hafta boyunca giderek kötüleşti. Kör değildim.

Hawk bana herifi rahat bırakmamı emretti. Kırık bir el, kırık bir bacak, kırık bir boyun, hepsi yapılabilirdi. Ama hayır, onu rahat bırak. Tamam. Sadece onunla otostop çekemeyeceğinden emin oldum ve nerede kaldığını gizli tuttum.

Bunu anlamak için neredeyse hiçbir şey yapmam gerekmedi. Programdan kimseye seçtiği oteli söylememişti ve programdan kimse otelinde değildi. Bulundukları yeri araştırdım, kilometrelerce uzaktaydı. Ayrıca odasını tamamen farklı bir isimle ayırtmıştı.

Etiketlerin her yeri spreyle boyanmıştı. İçlerindeki uyarıyı ancak bir geri zekâlı okuyabilirdi, o halde Jasper neden bu pisliğin yanına kâr kalmasına izin vermişti? Tabii bu sorunun cevabını bu gece vermişti.

Bu onların son gösterisiydi, son performanslarıydı. Kötü bir gün geçirmişlerdi ve sonra bir sonrakine geçeceklerdi.

turlarında bir durak. Onunla geçireceğimiz zaman kısa olacaktı ama onu burada koruyacaktık.

Çünkü Hawk onaylasa da onaylamasa da bagajdaki o tacizci herif tura devam etmeyecekti.

Kazalar oldu.

Bunun olmasını sağlardım.

Kutudaki doktorun ön tarafında hiç ışık yoktu. Saat tam dokuzda kapatıyorlardı. Mahallenin acil durum ekipleri Memorial'a doğru yola çıkmıştı. Arkaya yanaştığımda Vaughn yolcu koltuğundan kaymadan önce telefonumu kulağıma dayamıştım bile.

Doktor ilk zil sesinde cevap verdi. "Geldik," dedim ve telefonu kapattım. Arabadan inip Emersyn'i Jasper'ın kollarından kurtaran Vaughn'u takip ettim. Kız çok solgundu. Çürükler çamurlu ışıktaki gözlerinin altını çiziyor gibiydi. Bunun ne kadarı yorgunluktu? Ve ne kadarı gerçek darbelerdi?

"Ben oraya varmadan önce ona gerçekten vurdu mu?" diye sordum ama Vaughn bana sert bir bakış fırlattı.

"Gerçekten ona vurmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Kapı açıldığında Mickey J ya da artık kullandığı adıyla "Doc" ortaya çıktı. Yirmili yaşlarının sonunda, belki de otuzlu yaşlarının başındaydı, kırılmış bir görünümü ve sert bir ifadesi vardı. Bakışlarını üzerimizde gezdirdikten sonra Emersyn'e odaklandı.

"Onu buraya getirin."

Jasper hepsinin önüne geçti ve içeri girdi. İyi, burayı süpürebilirdi.

Doc, Vaughn ve Emersyn'i takip edemedi onu yakaladım.

"Ne?" diye hırladı yaşlı adam bana.

"Bir yatıştırıcıya ihtiyacım var. Yetişkin bir adamı sekiz ila on saat boyunca uyutacak kadar güçlü bir şey."

Doktor başını salladı. Sonra başını salladı. "Hadi." Bana neden ya da kim için olduğunu sormadı, sadece bir şırınga çıkardı. "İntramüsküler. Anladın mı?"

"Evet."

"Uyluk en iyisidir. Kıç da işe yarar." "Neresi daha çok acıyor?"

Ağzının kenarları zalim bir gülümsemeye dönüştü ve boynunun yan tarafına dokundu. "Şahdamarına vurma. Uyandığında başın çok ağrır ve kas spazmları çok kötüdür."

"Mükemmel."

"Kız kim?"

"Bilmeniz gereken kimse yok, Doktor."

"Doğru," dedi Doktor. "Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey görmeyin. Hiçbir şey söyleme."

Ona bir bakış attım. "İyi plan."

Doktor homurdanarak uzaklaştı ve ben de arka kapıdan çıktım. Anahtarlıkla bagajı açtım. Pislik yolcumuz hâlâ dışarıdaydı ve iğneyi Doc'un söylediği yere batırdım ve pistonu aşağı doğru ittim. Sanırım o yeri temizleyebilirdim ama enfeksiyon kapması gerçekten umurumda mıydı?

Hayır. Hayır yapmadım.

İşim bitince sandığı kapattım ve kravatımı gevşetirken etrafı kolaçan etmek için harekete geçtim. Takım elbiseden de bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Manşetlerimde biraz kan vardı, bu yüzden ceketi üzerimde bıraktım. Yağmur sisi yeniden yağmaya başlamıştı ve havada acı bir serinlik vardı. Elimdeki telefonla Roma'nın numarasını aradım ama doğrudan sesli mesaja düştü.

Son zamanlarda bunu çok yapıyordu.

"Hey, prima donna," dedim bip sesi duyulduğunda selamlama amacıyla. "Kulübe geri dön ve aramızdaki odayı temizle. İçimde misafirimiz olacakmış gibi bir his var." Mesaj bırakıldı, devreyi tamamladım ve içeri döndüm.

Vaughn ve Jasper koridorda ayak ayak üstüne atmış, birbirlerine bakıyorlardı.

Onları atlayıp tedavi odalarına doğru ilerlerken, "Bu verimli görünüyor," dedim.

Vaughn, "Röntgen çekiyor," dedi. "Burada kal."

"Uyandı mı?" Çünkü eğer uyanmadıysa...

"Hayır," dedi Jasper dişlerinin arasından. "Röntgen çekmesinin bir başka nedeni de bu. Kafatasına önemli bir şey yapmadığından emin olmak istiyor."

Bir keresinde, şehirli çocukları doğayı deneyimlemeleri için götürdükleri o aptal hayvanat bahçelerinden birinde bir katır tarafından tekmelenmişim. İki kaburgam kırıldı ve haftalarca morluk içinde kaldım.

Kafatasını çatlattığı düşüncesi de bir o kadar sertti.

Dönüp Jasper'a ters ters baktım. "Onu lanet olası bir hastaneye götürmeliyiz."

"Teşekkür ederim," diye tersledi Vaughn ve sonra Jasper'ı bir adım geriye itti. "Ben de öyle dedim."

"Doktor ona bakabilir," diye karşı çıktı.

"Peki sonra ne olacak?" Ben sordum.

Biliyordum.

Onu arabaya bindirmemizi istediği anda anlamıştım. Bu haftanın böyle geçmemesi gerekiyordu.

"O zaman onunla biz ilgileniriz," dedi Jasper. "Burada nöbet tut. Bana haber vermeden gitme." Topuklarının üzerinde döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Paketimizi kontrol etmek için-"

"O dışarıda," dedim ona. Bu konuşmadan kaçması için ona bahane vermedim. "Doktor onun için bana sakinleştirici verdi."

Jasper'ın anlık kararlar alması, içgüdüleri gibi uzun zamandır aşına olduğum bir şeydi. Bazen, mantıklı veya rasyonel terimlerle açıklayamasa bile, sadece onu takip etmek zorunda kalırdı.

"İçgüdülerin onu almanı mı söyledi?"

Kaşlarını çatan Vaughn kollarını kavuşturdu. Geçen haftayı perde arkasında dikkat çekmeden geçirmişti ama kızın olduğu her saat oradaydı. İstismarı ilk fark eden oydu. Ya da en azından bana ilk söyleyen. Jasper'ın ne gördüğünü ya da ne zaman gördüğünü kim bilebilirdi ki?

Arkamdan açılan kapı onu cevap vermekten kurtardı. Doktor kafasını dışarı uzattı. "Bana siz serserilerin ona bunu yapan pisliği yakaladığınızı söyleyin?"

Jasper ve ben bunu daha sonra halledebilirdik. Doc'a ulaşmak için beni iterek geçti ve ben de Vaughn'u elimi göğsüne götürerek yavaşlattım. "Şu anda beni dinlemeyecek," dedim alçak bir sesle. "Bu gece kavga çıkarmaktan vazgeçmelisin."

Vaughn sesini yükseltmese de, "Hep böyle söylüyorsun," diye tersledi. "Her zaman bir boklar karıştırıyor... ama bu çok farklı."

Onunla göz göze geldik ve başımı salladım. "Bu farklı. Ama geri çekil. Sakinleşmesi lazım ki onu rahatlatabilelim. Sonra onu olması gereken yere götürebiliriz."

Bizden olabildiğince uzakta.

Dövmeli elini saçlarında gezdiren Vaughn başını salladı. "Ama bu saçmalığı kesmezse, lanet çenesini kıracağım."

Evet. Anladım.

Geçen yıl, Jasper daha da kötüleşmişti. Daha kontrolcü. Daha eli sıkı. Yaptığımız her şeye daha fazla yatırım yapıyordu.

Anladı

m. Ben

aldım.

Ama arkadaş edinmiyordu ve tavırları sahip olduğumuz arkadaşlarımızı da rahatsız ediyordu.

"Tamam."

Emersyn'in yataktan çok masaya benzeyen düz bir zeminde yattığı odada kendimi kapının yanına yerleştirdim. Doğal olmayan durgunluk sinirimi bozdu. Daha iki saat önce sahnenin üstündeki ipeklerin içinde hareket ediyor ve o dalışlar ve tırmanışlarla beni çıldırtıyordu.

Hay sikeyim. Onları videolarda görmek bir şeydi. Şahsen nefesimi kesmişti ve gözlerini bana kilitlediği anı kaçırmamıştım. Orada bir arzu vardı. Otel odasında titreşen arzunun aynısı.

Bu boku tomurcukta durdurmak daha iyi. Yine de, orada ne kadar harika olduğunu aklımdan çıkaramıyordum, ya şimdi? Onu böyle görmek? Solgun? Morarmış? Ve o masada çaresizce yatarken? Doktor bize bazı cevaplar verse iyi olur.

"Kaç mola?" Jasper talep etti.

"Kolayca üç ya da dört," diye açıkladı Doc. "Bak..." Görüntüleri bir ekrana yansıttı. "Uzman değilim ama bunları yeterince iyi okuyabiliyorum ve şu anda onlara bakan bir arkadaşım var..."

Ona ters ters baktım ama Doc sadece gözlerini devirdi. "Ona güvenebilirsiniz."

Jasper ona soğuk bir sesle, "Biz kimseye güvenmeyiz, Doktor," dedi. "Sen de bunu hak etmeliydin."

"Bunun tam tersi olduğuna eminim evlat, ama geceleri uyumana ne yardım edecekse. Şimdi bak..."

Sonra bize kızın aldığı yaraları gösterdi. Vücudundaki neredeyse her kemik kırılmış ya da çatlamış gibiydi. Daha da kötüsü, yumuşak doku zedelenmesi vardı. Daha net bilgi almak için MRI çekilmesi gerekiyormuş ama o ekipmana sahip değilmiş.

"Neden çıplak lan?" Vaughn sordu ve bakışlarımı ekrandan ayırıp yattığı yere çevirdim. Çenesine kadar battaniyeler vardı ama Vaughn siyah file kıyafeti elinde tutana kadar dans mayosunu ya da pantolonunu yan yatmış halde görmemiştim.

"Çünkü tam bir sınav yapmak zorundaydım."

"Eğer sen-" Jasper başladı ve bu kez ters ters bakan Doc oldu.

"O cümleyi bitir evlat, beynime bir kurşun sıksan iyi edersin, çünkü daha az suçlama için adamları öldüresiye dövdüm. O lanet olası bir çocuk. İstismara uğramış bir çocuktan bahsetmiyorum bile. Memeleri bile yok."

Bir sürü memesi vardı.

"Gövdesinin dörtte üçünde çürükler var. Nasıl böyle bir performans gösterdi, bilmiyorum. Ama kaburgalarında çatlaklar var.

Nefes alıyor. Ayak parmaklarının her biri kırıldı, bazıları birden fazla kez. Parmakları kırıldı. Bileği kırılmış. Sağda iki kez. Kollarında ve her iki bacağında eski iyileşmiş kırıklar var."

Her kelimede içim cız etti. "Biri onu dövüyor."

Bagajdaki şerefsiz.

"Ve ona bir daha elini sürmeyeceğinden emin olsan iyi edersin."

Oh, Doc'un bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Parmaklarının her birini kesecektim.

Jasper ellerini büktü, tüm ifadesi boştu ve gözleri buz gibiydi. Bu bakışı bilirdim. O bakıştan iyi bir şey çıkmazdı. Ama onunla tartışamazdım da. Ondan Emersyn'e baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Ona söylemen gerekecek," diye uyardım onu. Tek bir baş sallama.

"Bizimle geri dönecek."

"Peki ya kafası?" Vaughn sordu, sesindeki kavgacı ton fark edilir derecede yoktu.

"Büyük ihtimalle beyin sarsıntısı. Taşa çarptığı yerde çürük var, köşeye sıkışmış gibi görünüyor. Birkaç dikiş atacağım ama henüz şişlik görmüyorum. Onu uyandırıp bilişsel fonksiyonlarını kontrol etmem gerekiyor ama muhtemelen silinmiştir, zavallı şey."

Sert sesindeki sempatiyi fark etmemek mümkün değildi.

"Ona serum takıp biraz sıvı vereceğim ve birkaç test daha yapacağım. Sonra sana bazı reçeteler getireceğim. Onu kulüp binasına mı götürüyorsun?"

Üçümüz de aynı anda başımızı salladık. Onu geri göndermeyi hiçbir şekilde haklı gösteremezdim. Bu bir pislik için çok fazla zarardı. Bunun olmasına izin veren diğer pisliklerden bahsetmiyorum bile.

"Pekâlâ, ben bunu yaparken sen de dışarı çık. Bana bir saat verin." Doktor bize sırtını döndü ve ben de ona bir kez daha baktıktan sonra koridora geri döndüm. Vaughn hareket etmedi ve Jasper çenesini bana doğru salladı.

Evet, muhtemelen birimizi orada onunla bırakmak daha iyi bir plan.

"Arabadan kurtulmamız gerek," diye uyardım Jasper'ı. "Onu depoya koyup icabına bakabilirim. Sonra temiz bir araçla geri gel. Birinin Freddie'yi alması gerekiyor." Bunca zamandır kendi haline bırakıldığından beri. Onun ruh hali gerçek bir muamele olacaktı.

Benim sorunum
değil. Bu sefer
değil.

"Onu emniyete alın ve arabanın icabına bakın ama sakın kayarak ölmesine izin vermeyin. Şimdilik sessiz kalalım," diye emretti Jasper. "Sadece aile."

Kapıya yönelirken ona "Haklıydın," dedim. "Çabuk ölmüyor."

Buna ne diyeceğini görmek için beklemedim. Etrafı bir kez daha taramadan önce saatimi kontrol ettim. Arabanın gitmesi gerekiyordu, bu yüzden Ripper'a onu doğrama atölyesine götürmesini söyleyecektim. Çok yazık, lanet olası şehir arabasını seviyordum.

Ben olsam bir tane daha yapardım.

İçeride motoru çalıştırdım ve karanlığa baktım. Telefonum çaldı ve içinde Roma'dan gelen tek bir kelime vardı.

Tamamdır.

Arkamda, Jasper sigarasını yakarken bir ışık parladı. Ben arabadan inerken binanın yan tarafında farların zar zor aydınlattığı bir gölge gibiydi. "Bir saat içinde döneceğim," diye seslendim ve elini kaldırdı.

Hay sikeyim. Emersyn Sharpe eve
Biz.

Her yerinde "epik derecede kötü bir fikir" yazıyordu. Onu geri göndermek bir şekilde daha kötü görünüyordu.

Hay sikeyim.

BAGAJDAKI HERİFİN ICABINA BAKTIKTAN SONRA

arabanın anahtarlarını yer isteyen farelerden birine verdi. Herkesi almazdık ama Petrov kötü bir çocuk değildi, sadece boktan bir ev hayatından geliyordu ve buralarda kimin yoktu ki? Neredeyse on altı yaşındaydı. Cılız piçin kolları ve bacakları vardı. Birkaç yıl önce buralarda takılmaya başlamıştı. Raptor'a yaşı hakkında yalan söylemeye çalışmak gibi bir hata yapmıştı.

Bu pek iyi gitmedi.

Anladık. Bu tür yalanları yanına bırakacağımız anlamına gelmiyordu. Ama ehliyeti vardı. Biliyordum, çünkü ona araba kullanmayı ben öğrettim ve sınava ben götürdüm. "Keyif sürüşü yok. Hız sınırlarını aşma. Doğruca Bertie'ye git, ona her zamanki gibi olduğunu ve benim hesabıma yazmasını söyle. Sonra adamlarından biri seni eve bıraksın."

Petrov sırttı. "İdare edebilirim."

Kafasının arkasına kelepçe vurdum ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi yok ettim. "Fikrini almak istediğimde sorarım. Sana söyleneni yap ve şimdi yap."

Ayık bir şekilde başını salladı ve çocuk gitti. Son birkaç yıldır devraldığımız, satın aldığımız ve bize uyacak şekilde yeniden düzenlediğimiz dönüştürülmüş depoya doğru yöneldim. Bazı bölümler hâlâ açıktı ve üzerinde çalışılması gerekiyordu. Diğerleri ise güzelce şekillendirilmişti. Atari ve oyun odaları muhtemelen en güzel olanlarıydı çünkü en çok zamanı oralarda geçiriyorduk.

Önlerinden geçerken takım elbisemi çıkarıyordum. Yeni arabayı almadan önce üzerimi değiştirecek vaktim vardı ve onlar için geri döndüm, ancak höpürdeten sesler beni adımlarımın ortasında durdurdu.

Biri benimle dalga geçiyor olmalı.

Başımı salona eğdiğimde, farelerden birinin bir kolunu kanepenin arkasına uzatmış, parmak uçlarından bir bira sarkarken ve büyük memeli küçük bir sarışın ona sakso çekerken kendini evinde gibi hissettiğini gördüm. Bir G-string dışında tamamen çıplaktı.

Striptizci, muhtemelen.

Yalnız değillerdi. JD başka bir striptizcinin kıcına vuruyordu, bir eli kızın saçındaydı ve yüzü zevk ya da acıdan yüzünü buruşturmuştu. Kim bilir.

Bunun için hiç vaktimiz yoktu.

"Ben Hawk olsaydım, ikiniz de ölmüştünüz."

JD'nin çarpan kalçaları kekeleyerek durdu ve vahşi gözlerle etrafına bakındı. Ağzına aldığı sürtük ağzını açarak itiraz edince elini kaldırdı.

Evet, benim saatimde olmaz. Daha tam bir geri dönüş yapmadan bileğini yakaladım ve çıplak kıcını kızın üzerinden çektim ve serbest kalışının iğrenç küçük patlamasını görmezden geldim. Onun vücudundan. Tiz bir ses çıkardı ama diğer elimi ona doğrulttum. "Kapa çeneni."

Ağzı kapandı ve ben de JD'nin elini arkasından çektim. "Bu senin için ikinci bir uyarı, Sıçan," diye JD'yi bilgilendirdim ve kaskatı kesildi.

Omuzları çöktü. Aleti söndü.

Güzel, yakından ve kişisel olarak ihtiyacım yoktu. Onu uzağa fırlattım. "Bu pisliği temizleyin ve onları buradan çıkarın."

Söz konusu sürtük bana umutlu bir bakış attı ve ben de homurdandım. Hayır, baştan savma saniyeler almadım. Çok teşekkür ederim.

Shaun elini striptizcinin saçlarına atıp kendini kurtarmadan önce ağzına boşalırken bir homurtu çıkardı. "Bir dakikam var diye düşündüm," dedi oflayarak. Yüzü kızarmıştı ve kız arkadaşı bana bakarken ağzını kuruluyordu.

Bu saçmalık için zamanım yoktu. JD'nin kolunu biraz daha yukarı çektim. Sert nefesi acıyı ele veriyordu ama şikâyet etmedi. En azından sözlü olarak. "Sürtükleri giydirin. Götürün onları buradan. Ne yapıyorsanız ona geri dönün.

yapmam gerekiyordu. Seni bir daha burada yakalarsam bir daha şansın olmayacak."

Üç uyarı ve gitmiştin. O kadarını alabildikleri için şanslıydılar. Bir uyarı genellikle yarı yarıya vurulma ihtimali olan bir iş bulmanızı sağlardı ve bu da sorunlarımızı çözerdi.

Sonra JD'nin kulağına doğru, tehdidi başka bir şey sanmasın diye, "Bir daha bir kadına ya da senden daha küçük birine el kaldırırsan, o eli kırarım," dedim. Noktayı vurgulamak için sert bir İngiliz anahtarı daha ve sonra onu üzerimden ittim.

Shaun çoktan düğmelerini iliklemişti ve kız arkadaşının kıyafetlerini ona fırlattı. "Adamı duydunuz, parti bitti." En azından bana özür dileyen bir bakış atmayı akıl etti.

O lanet olası kanepeyi yakmak zorunda kalacaktık. Ve sandalyeyi.

Hawk bundan memnun olmayacaktı ama JD'nin dölünün içinde oturmak istemeyeceğinden emindim. Kızları dışarı çıkardıklarını görecektim kadar uzun süre bekledim. Shaun onların sorumluluğunu aldı. Güzel. Rome daha önce buradaydı, o yüzden ininde sikişen fareleri neden görmezden geldiğine dair iyi bir açıklaması olsa iyi olur.

Kanla beslenmediler, ayrıcalıkları yoktu. Sıçan olarak korunuyorlardı, çalışıyorlardı ve bir şansları vardı. Bir şeyler yapmak onlara kalmıştı. Havaya seksin iğrenç kokusu sinmişti ve odama doğru ilerlerken elimi yüzüme doğru salladım.

Sadece Jasper'a bir mesaj gönderecek kadar durakladım.

Birkaç fareyi inden kovalamak zorunda kaldım. 15 dakikaya dönüyorum. Durum nedir?

Telefonu yatağın üzerine bırakarak, kıyafetlerimin geri kalanını atmadan önce omzumdaki kılıfı ve belimde taşıdığım silahın kılıfını çıkardım. Buzlu spreyn altında geçirdiğim beş dakika uykuyu kovdu ve ellerimde çoktan pul pul olmuş kanı duruladı. Parmaklarımı kıvırdım ve duvarı yumruklama isteğime direndim. Bu olmazdı.

ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca sahip olduğum her şeye ihtiyacım olacağını hissediyordum.

Beş dakika sonra siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört giydim ve siyah bir ceketı sürükleyerek üzerime geçirdim. Takım elbise bir yığın halinde duruyordu ve üzerindeki kanı inceledim. Muhtemelen 105. caddedeki kuru temizlemeci bunu çıkarabilirdi. Çıkaramazlarsa yakmayı sonraya bırakırdım. Sadece iki tane iyi takım elbisem vardı ve bunu almak için dört ay para biriktirmiştım.

Anahtarlar elimde, telefonu kontrol ettim.

Hâlâ baygın. Doktor uyanana kadar gitmesini istemiyor.

Bu mantıksız görünmüyordu.

Ben: Onu başka bir yerde hastaneye yatırmak için ayarlamalar yapamayacağımıza emin misin?

On sekiz yaşındaydı, değil mi? Doğum gününün bir ay önce olduğuna emindim. Bu da ailevi sorunlardan uzak ve özgür olduğu anlamına geliyordu.

Hayır. Bizimle geri geliyor.

İçimi çektim ve tavana baktım. Bir hafta.

Ben olsam ona kendini toparlaması için bir hafta verirdim. Bu ona kendini toparlaması ve kendi kararını vermesi için zaman verecektir. Küfürbaz herifle de ilgilenirdik. Temizlik. Otelinin ekstra oda anahtarının bende olup olmadığını kontrol ettikten sonra cüzdanımı cebime attım. Ondan gizlice almıştım. Bugün gidip o odayı boşaltmam gerekiyordu. Diziden kimse onun nerede kaldığını bilmiyordu ama otel bir şeyler rapor edebilirdi. Çıkış yapmış gibi görünmesi daha iyiydi.

Jasper bu hareketiyle kendinden daha fazlasını riske atıyordu. Raptor hepimizi öldürebilirdi. Ve Jasper'ın bunu bilmemesine imkan yok.

Yine de onun gerekçelerine de karşı çıkamazdım.

Boku yemiştik.

Roma'nın kapısını çalmak için durakladım ama cevap vermedi. Kilitli olmasa bile kapıyı açıp içeri girmedim.

Kapılarımızı kilitlemezdik ama içeri de zorla girmezdik. Kulüp binasının bu bölümüne başka kimse ait değildi. Fareler

salonumuzda ya da çalışma odamızda olmamaları gerekiyordu. Gözlerimin arkasında donuk bir baş ağrısı zonkluyordu.

Benimkiyle onunki arasındaki odayı kontrol ettim. Harici bir kilit takmam gerekebilir. Benim eğlence anlayışına uymazdı ama bu Emersyn'e bağlıydı. İçeride oda temizdi, yatak yapılmıştı, havlular ve yastıklar tazeydi. Hatta temiz kokuyordu.

Bir masa ve sandalye de yerleştirilmişti ve duvarlardan birinde kocaman bir tablo vardı. Roma'nın buna ne zaman vakti olmuştu ki?

Tuval yapmadı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ama bu bir gün doğumuydu. Tam pencerenin olması gereken yere konmuştu. Odanın penceresi yoktu. Hiçbir odamızda yoktu. Bu casuslardan ve keskin nişancılardan kaçınmak için yaptığımız bir seçimdi.

Paranoyak mı?

Elbette, ama hayattaydık.

Yatağın üzerindeki ayıyı gördüğümde dışarı çıkmaya hazırdım. Biraz yırtık pırtıktı ama temizlenmiş ve boynuna yeni bir yay takılmıştı.

Evet.

Becerild

im.

Tamamen boku yemiş.

Doc'a dönene kadar işin iç yüzünü bilmiyordum. Bebeğimle - 2017 Dodge Challenger SRT Demon, şık, siyah ve güçle hırlayan - yaptığım sürüş bazı şüphelerimi gidermişti. Ama beni Doktor'un kliniğinde yaşanan çatışmaya hiçbir şekilde hazırlamamıştı.

Gözlerini çepeçevre saran koyu gölgelerle ölüm kadar solgun ve temkinli bakışlı bir Emersyn elinde tutuyordu - o da neydi öyle? Bıçak değildi. Hayır, bir çeşit çelik tepsiydi. Onu bir silah gibi kullanıyordu. Vaughn gülmemeye çalışıyormuş gibi bir eliyle ağzını kapatmış, Jasper da ona bıkkın bir bakış fırlatmıştı.

Ama Doktor aslında yatıştırıcı bir sesle onunla konuşuyordu. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Burada kimse sana zarar vermeyecek..."

Sadece Emersyn'in viski kahvesi gözleri artık Doc'ta değildi. Bana sabitlenmişlerdi.

Bir an tepsiyi havaya kaldırdı, sonra tökezleyerek bana doğru geldi ve kendini kollarıma attı. Onu yakaladım, özellikle de sendelemesinden ve yüzünün acıyla buruşmasından sonra. Üzerinde sadece bir tişört vardı - Vaughn'un- ve dans kıyafetleri hâlâ bir yığın halindeydi.

Kahretsin, ona kıyafet getirmeliydim.

"Kerkenez," diye soludu ve ben refleks olarak kollarımı kapattım. "Beni terk etmedin."

Siktir

.
Siktir

.
Siktir

.

Jasper bana ters ters baktı, ben de onu tutarken ona baktım.

Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim.

"Güvendesin," diye onu rahatlatmaya çalıştım ama kollarımın arasında kaskatı kesildi ve biraz sarsıldı. Tekrar denedim. "Güvendesin."

Bu kez nefesini dışarı verdi, sonra Jasper'a, ardından Vaughn'a ve son olarak da Doktor'a gergin bir bakış fırlattı. Yanaklarına biraz renk geldi ve ağzı gerildi.

"Hangi cehennemdeyim ben?"

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

EMERSYN

"W

Neredeyim ben?"

Bu benim ilk sorum olmuştu.

soğuk bir odada, battaniyenin altında çırılçıplak uyandım. İkincisi, bu yabancı odada uyanmakla kalmayıp, buranın bir tür hastane ya da klinik olduğunun buz gibi farkına varmamdı.

Tekrar sıkışıp kalmak isteyeceğim son yer bir hastaneydi. Hayır, sadece hayır. Daha da kötüsü, kıyafetlerimi aramak için yataktan kayar kaymaz ayak bileğim protesto çığlıkları attı ve başım da öyle. Sıcak eller beni kavradı ve o andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

Üzerime bir tişört geçirdi ve sonra başka insanlar da içeri girdi ve açıkçası hiçbirini tanıımıyordum. Bir teknisyeni -iki teknisyeni de- tanıyordum sayılır. İsimlerinin ne olduğu ya da neden burada oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım kızıl saçlı bana yardım etmişti ya da Eric beni köşeye sıkıştırdığında yardım etmeye çalışmıştı.

Kahretsin, başım o kadar çok ağrıyordu ki, kalp atışlarımın kafatasımın içinde attığına yemin edebilirdim. Bileğim acıyordu, bacağım da öyle. Vücudumdaki her kas protesto ediyordu ve çığlık atıyorlardı. Zar zor odaklanabiliyordum. Beni yatağa yatırmaya çalıştıklarında gümüş tepsiyi kaptığım gibi kızıl saçlı adamın omzuna vurdum ve beni sakinleştirmeyi öneren yaşlı adama doğru salladım.

Tabii ki hayır.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Eğer ailemi ararlarsa.

Kolunda dövmesi ve renkli elleri olan teknisyen - güzel ellerdi, geniş avuç içleri ve kalın parmakları vardı - Kerkenez oturup oturamayacağımı sormuştu.

açık kapıdan içeri girdi. Hayatımda birini gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Ona ulaşmak için aceleyle kendimi diğer ikisinin arasına attım. Şoförüm bütün hafta arkamı kolladı. Ben ona doğru düşerken beni yakaladı ve boğazımı tırmalayan acıyı yutmak zorunda kaldım.

"Kestrel." Sözcükleri acının ötesine itmek zorundaydım. Ağlamayacaktım. Ne kadar acıdığını ya da aldığım her sallanan nefeste karnımın guruldadığı gerçeğine ihanet edemezdim. Eric bu sefer bana ne kadar sert vurmuştu? "Beni terk etmedin."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim.

Onu görmüşler miydi?

Tabii ki görmüşlerdir. Yoksa neden burada bir grup yabancıyla birlikte olayım ki?

"Güvendesin," diye yatıştırdı Kestrel ve kollarını bana doladı. Kollarının kafesi yeterince güçlüydü, beni sıkmadan ona doğru bastırdı. Nefes alış verişimin zorluğu bile kaburgalarımın acıdığını konusunda beni uyarıyordu. "Güvendesin."

Hayır, değildim. Bu sözler beni sertleştirdi. Zayıflığımı belli etmemeliydim, özellikle de hâlâ nerede olduğumu bilmezken. Kestrel'den uzaklaştım ve bacağımdan yukarıya doğru fırlayan şiddetli acıyı görmezden geldim. Daha kötülerini de yaşamıştım ve açıkçası hiçbir kafatasımın içindeki çekiç sesiyle kıyaslanamazdı.

Bu da beni kimsenin cevaplamadığı soruya geri getirdi. "Hangi cehennemdeyim ben?" Bakışlarımı kahverengi gözleri topaz rengini andıracak kadar soluk olan kızıl saçlıdan kilidimi takan ve bana bir sigara veren teknisyene çevirerek tekrarladım. Daha uzun saçları ve sakalı vardı ama bunlar görünüşünü zerre kadar bozmuyordu. Seksi kötü çocuğun çekiciliği beni etkilememiş değildi ama dersimi çoktan almıştım.

Herkes yalan söyledi.

Herkes ihanete uğradı.

Herkes bir şey istiyordu.

Bakışlarımı onun soğuk gri gözlerinden çekip tekrar kızıl saçlıya baktım. Gömleksizdi ve dövmelelerinin çoğu ortadaydı. Bu da iyi bir fikir değildi, bu yüzden tekrar Kestrel'le yüzleşmek için döndüm, aniden kolumdaki elinin farkına vardım ve bu çok ileri bir adımdı.

Midem iğrendi ve aynı nefeste bacağı büküldü.

"Siktir," diye küfretti Kestrel ama gitmeme izin vermedi. Aksine, ağırlığımı yakaladı ve beni geri çevirdi. Güzel gözlü kızıl saçlı önüme bir tava koydu ve tam bir utanç içinde içine kustum. Her öğürme safradan başka bir şey getirmiyordu; lanet olsun ki gösteriden önce asla bir şey yemezdim. Genelde. Neyse ki hamburger saatler önceydi. En kötüsü de öğürmenin kafatasıma sapladığı dikenlerdi.

Dünya sallandı ve öğürmem durur durmaz güçlü kollar beni kaldırdı ve beni kimin tuttuğunu anlamam bir dakika sürdü. O zaman bile içimdeki panik beni yere bırakmasını istiyordu. "Hayır," diye emrettim ve çekilmeye çalışıp kolumu çarptığımda çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Acı, beynimdeki kakofoni ile yarışmak için çılgılık attı.

"Dur," diye emretti sert, çakıllı bir ses ve sonra çenemde soğuk parmaklar belirdi. Bakışlarımı yukarı kaldıran adamın odadaki en yaşlı kişi olduğunu düşündüm. Yüzünde bir tutam kirli sakal vardı ve gözleri karanlık ve niyetliydi. Parmakları nazik olsa da çekilmeme izin vermedi. "Bu kadar yeter," dedi. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin ve bir sürü başka hasarın var. Sana ben bakacağım ve sen de bana izin vereceksin. Dinlenmen gerekiyorsa bu üç pisliği dışarı atarım ama şu anda sağa sola sallanmayı bırak. Kendine zarar vereceksin ve buna izin veremeyiz."

Emir ve mizahın birleşimi yardımcı oldu, ancak panik derimin içinde titreyen gerçek bir şeydi. Ben gerçekten

Kestrel'in beni yere indirmesine ihtiyacım vardı. Seksi ve tatlıydı, gösteriye bile gelmişti ve sonra da buradaydı ama... "Beni yere indir," dedim sesim hoşuma gitmeyecek kadar titreyerek. "Lütfen."

Çenemi tutan adam beni inceleyen bir bakış attı ve sonra, "Yatağa dönmene yardım edeyim, tamam mı? Sorun olur mu? Sadece başka bir yerinizi incitmediğinizden emin olmamız gerekiyor."

Sarsıntı derinlerden geliyor gibiydi.

"Onu yere bırak, Kerkenez," diye emretti adam. "Adın ne tatlım? Bu aptalların hiçbirisi bana söyleme zahmetine girmedir."

Kesinlikle yalan söylemeliyim. Ama başım çok ağrıyordu. "Emersyn."

Kestrel beni ayağa kaldırırken, "Güzel isim," diye yorum yaptı. Bileğim şiddetle itiraz etti ama sabit durmak için ayağımı zorladım.

"Ben Mickey," dedi adam bana elini uzatırken. "Çoğu bana sadece Doktor der, ama işte, koluma yaslan ve seni hazırlayalım."

Acıdan mı yoksa sesindeki yatıştırıcı sabırdan mı bilmiyorum ama tıpkı söylediği gibi bir elimi koluna koydum ve ilerlemeye başladım. Sıcak ve soğuk hissi dalgalar halinde üzerime çöktü ve midem bulandı ama vücudumun protestolarını görmezden gelmekte her zaman başarılı olmuştum. Keşke kafam dursaydı.

"Yavaş ol Emersyn, çok tatlısın, neredeyse oldu. Bana daha fazla yaslan ve ağırlığını ayağından uzak tut."

Bir hareket beni kıpırdattı ve hemen arkamda gri gözleri bulmak için sarsıldım. Kerkenez nereye gitmişti?

"Geri çekil, Hawk," diye emretti Doc, çelikten yapılmış bir ses tonuyla. "Aldırma ona," dedi Doc bana çok daha yumuşak bir ses tonuyla. "Kerkenez haklıydı, burada güvendesin ve şimdi geri çekiliyorlar."

"Bir yere gitmiyorum doktor. Ona saçmalamayı kes."

Sonunda yatağa varmıştık - gerçi daha çok bir masa gibiydi. Çıplak bacaklarımın üzerindeki serin hava bana sadece bir tişört giydiğimi hatırlattı. Göğsünün ve kollarının her yerinde güzel dövmeler olan adam olduğunu varsaymak zorundaydım. Ama şu anda pek umurumda değildi.

Hawk.

Kerken

ez.

Neden hepsine kuş ismi verilmiş? Bekle,

Doc'a kuş ismi verilmemişti.

"Senden siktir olup gitmeni istiyorsa, Hawk," diye homurdandı Doc, "o zaman bunu yapacaksın ve bu konuda benimle kavga edersen kaybedersin. O önce gelir. Hasta olan o. Sen sadece bir pisliksin."

Bu neredeyse komikti, sadece odanın kenarları bulanıklaşmıştı. Elimi masanın üzerine koydum ve bir anda oraya nasıl tırmanacağımı çözemedim. Dilim kalınlaştı ve dudaklarım uyuştı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

İpeklerden ilk kez düştüğümde, bunu emir altında yapmıştım. Nasıl düşeceğini bilmeden uçmayı öğrenemezdin.

Bu da ona çok benziyordu. Her şey ağırlıksızlaştı ve ben buruştum.

Ancak ağa çarpmak yerine kendimi öfke dolu bir çift gri göze bakarken buldum, bayılmak üzere olduğuma sevinmişim.

Bu adamı kızdıracak ne yapmış olursam olayım, cesedimi bulamayacaklarına dair bir his vardı içimde.

Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir.

Gözlerimi bir sonraki açışında oda loştı ve odanın uzak tarafındaki bir parça ışık dışında neredeyse hiç ışık yoktu. Yatak altımda yumuşaktı, şimdiye kadar kullandığım yatakların çoğundan daha yumuşaktı. Sırtımı desteklemesi için sert bir şeye ihtiyacım vardı. Yumuşak olması tembelliği teşvik ediyordu. Serin hava hâlâ oradaydı ama antiseptik koku gitmişti. Yapamadım

Düşüncelerimi düz bir çizgi haline getirdim, ama doğrulmaya çalıştığımda midem yine bulandı.

"Sakin ol," dedi ılık, neredeyse ballı bir erkek sesi ve üzerimde dengeleyici bir el vardı. "Tekrar kusacak olursan kovayı getirdim, ama kusmazsan çok memnun olurum."

Kaşlarımı çattım. "Sen Doktor değilsin." Sesim çok cızırtılı ve pürüzlü çıkmıştı. Cam mı yutmuştum?

Dudaklarımda buzlu ve soğuk bir şey vardı ve buzu almak için ağzımı açtım, düşmemesi için buzu kovalayan sıcak parmakların yarı farkındaydım. Kahretsin, her türlü özensizdim. Neden odaklanamıyordum?

"Sana su ikram ederdim ama serum taktık," dedi tatlı ses. "Doktorun emri. Sizi kontrol etmek için birkaç saat içinde burada olacak."

Gitmesi mi gerekiyordu?

"Arkana bir yastık daha yerleştirmemi ister misin, biraz doğrulmana izin vereyim?"

"Lütfen," dedim ve odaklanmaya çalıştım ama hiçbir şey göremiyordum. Beni özenle kaldırdı ve arkamda yumuşak bir yastık daha vardı. Beni onlara yasladığında, bunu öyle yumuşak bir şekilde yaptı ki, midem itiraz etmedi.

Başka bir şey soramadan dudaklarıma daha fazla buz parçası bastırdı ve ben de minnetle onları emdim. Bunlardan birkaç tane daha yedikten sonra bir sonraki sözlerim o kadar da sert olmadı. "Neden karanlık?"

O melodik sesiyle bana "Beyin sarsıntısı geçirmişsin," dedi. Zengin, derin tınısı saatlerce dinleyebileceğim bir şeydi. "Doktor, klinikteki ışığın muhtemelen erken uyandığınızda semptomlarınızın kötüleşmesine katkıda bulunduğunu açıkladı. Bu yüzden şimdilik onları kapalı tutacağız. Neye ihtiyacın olduğunu görebilirim."

Bu rahatlatıcı olmamalı. "Neredeyim ben?"

"Güvenli bir yerde."

Dudaklarımı yaladım. "Bu bir cevap değil."

"Şu anda alabileceğin tek isim bu, Dove." "Bu benim adım değil."

"Ama sana yakışıyor." Sesinde bir kahkaha unsuru vardı. Bana mı gülüyordu yoksa benimle birlikte mi?

Kafatasımın gümbürtüsü bunu a n l a m a y a çalışmamı zorlaştırdı. Çok yorgundum. "Kimsin sen?"

"Benim adım Vaughn," dedi bana.

"Yani adını bir kuştan almıyor musun?" Kuşlarla aralarındaki sorun neydi?

Bu sefer gerçekten kıkırdadı. "Bazen bana Falcon derler. Ama benim adım Vaughn."

Huh.

Uykuya dalmış olabileceğimi düşündüm, ama sarsılarak uyandığımda yine oradaydı, karanlıkta yatıştırıcı, derin bir sesle. "Güvendesin, Dove."

"Bana öyle demeyi kes."

"Hayır," dedi, neredeyse alay ederek. "Bunu sevdim. Ayrıca, şu anda daha çok yaralı bir kuş gibisin."

Yaralı. "Biri ailemi mi aradı?" İçimi bir korku kapladı. "Ya da şirketi?"

"Hayır," dedi bana. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Batma hissi yerini rahatlamaya ve sonra tekrar batmaya bıraktı. Şirket nerede olduğumu bilmiyorsa, Eric birine rüşvet verip ortaya çıkamazdı. Eğer ailem bilmiyorsa, o zaman benimle ilgilenmesi için bir görevli göndermemişlerdir. Ama bu insanları tanımıyordum.

"Bana gömleğini veren sendin."

"Evet," dedi. "Sana da çok yakıştı. Gerçi sana daha çok bir elbise gibi oturdu."

Hırıltılı bir kahkaha attım. "Teşekkür etmeliyim."

"Hayır, boktan bir gece geçiriyordun. Hâlâ da öyle olduğuna eminim, Dove. Uyumaya çalışmalısın. Doktor biraz önce gelip seni kontrol etti. Bileğini ve bileğini sardı. Başındaki dikişleri kontrol etti. Birazdan göğsüne ve yanlarına buz koymaya devam edeceğim. Yirmi dakika ara verdik."

"Çok yorgunum," diye itiraf ettim. "Ama yapmam gereken..." Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama ne yapacağımı bilmiyordum. Eric'le başa çıkabileceğimi, ne yaparsa yapsın daha ileri gitmeyeceğini düşünmüştüm. Beni ara sokağa sürüklemesini ya da her ne yapacaksa yapmasını hiç beklemiyordum.

"Dinlenmekten başka bir şey yapmana gerek yok, Dove. Geri kalan her şeyle biz ilgileneceğiz."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Neden?"

Aptal rolü yapmak yerine, "Neden olmasın?" dedi.

"Bu bir cevap değil."

"Huysuz küçük bir şeysin, değil mi?" O zengin eğlence tonu sesine geri döndü. "Git uyu, Dove. Yarın tartışmak için bol bol vaktin olacak. Başa çıkabildiğin anda, bana vurman için sana başka bir çelik tepsi getireceğim."

Güldüm ve canım acıdı. Nefes alışımı kendime saklayamadım. Hemen ardından ısınmış nasırlı elini yanağıma ve saçlarıma götürdü. "Şşş, sakın ol," diye mırıldandı. "Artık şaka yok. Uyku senin için en iyisi."

"İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Hiçbir şey." İsteyebileceğim hiçbir şey. Bunu neden yaptıklarını bile bilmiyordum. Ya da kim olduklarını... ama o saçlarımı okşuyordu ve gözlerim gittikçe ağırlaşıyordu.

"Sorun yok, Dove, sen uyu. Burada sana hiçbir şey dokunmayacak." En azından ben tekrar karanlığa gömülmeden önce söylediğini sandığım şey buydu.

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

T o baş ağrısı bekliyor Ben ve sonraki
zaman Bir gece önce bana vaat edilen
gözlerimi açtım.

bir dizi stop-motion dolu kâbus görmemiştim. Hâlâ yumuşak bir yatakta, çoğunlukla karanlık bir odadaydım, ancak köşedeki ışık biraz daha parlaktı ve şerit yumuşak bir havuza dönüşmüştü. Her yerim ağrıyordu, eskisi kadar kötü değildi ama vücudumdaki ağrılar geriliyor ve yuvarlandıkça beni tehdit ediyordu.

Elimde serum yerine sağ elimin arkasında bir yara bandı vardı. Sol elim bir atelle kaplıydı ve aynı zamanda bir Ace bandajıyla sarılmıştı. Tekrar yer değiştirdim ve ayak bileğim hemen itiraz etti ama üzerindeki sargıyı ve ayağımın üzerinde nasıl uzandığını hissedebiliyordum.

Sertlik beni tarif etmeye yetmiyordu. Her uyandığımda Vaughn yanımdaydı, karanlıkta yatıştırıcı bir varlık, kabuslarımı ve itirazlarımı kovalayan melodik bir ses. Çok konuşmasına rağmen bana çok az şey anlatırdı. Tekrar ortaya çıkıp saçlarımı okşamaya başlamasını bekliyordum. Hayır, odada yalnız olmadığımı fark ettiğimde göğsüm ve yanlarım protesto etse bile, karın kaslarımı kıvrarak oturmayı yarı yarıya başarmıştım.

Köşede, içinde uyuyan adamın bacaklarını yatağımın ayakucuna uzatabilmesi için hafifçe yana doğru çevrilmiş büyük boy bir sandalye vardı. Sarı ışık birikintisi oraya yayılmış yabancıyı belirginleştiriyordu. Çıplak göğsüne bastırıldığı bir not defteri vardı. Kollarına boya sıçramıştı ve sarı saçlarında da biraz vardı. Kolları kalın kaslıydı ve göğsünden görebildiğim kadarıyla aynı şeyi vaat ediyordu ama bacakları daha zayıftı. Daha çok bir koşucuya benziyordu.

Oturma pozisyonuna kadar geldim ve nefes almak için bir an durdum. Hafif bir horlama sesi çıkardı ve içime bir rahatlama yayıldı. Kim olduğunu ya da neden Vaughn'un yerini aldığını bilmiyordum. Bir ara Kerkenez'i sormuştum ama cevabını hatırlayamadım.

Battaniyeyi yavaşça iterek hareketlerimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Bu son kaleciyi tanıımıyordum ama hareket etmeyi ve ayağa kalkmayı başarabilirsem o kapıya ulaşabilirdim.

Kaçış listemdeki ilk maddeydi.

Baş ağrımın donuk zonklaması, sanki bir uyarı gibi her hareketimde nabız gibi atıyordu. Midem sarsılmasa ve oda sallanmasa da, bacaklarımı açıp bileğime bakmadan önce ağrının hafiflemesine izin vermek için sık sık durakladım. İyice bantlanmıştı ve bandaj ayağımın kemerini çevreleyerek destek veriyordu.

Gerçekten kırmadıysam, ki kırdığımı düşünmüyordum, üzerinde yürüyebilmem gerekirdi. Ayrıca, aldığım her nefeste göğsüm yanıyor, bu da hırpalanmış göğüs kafesimi genişletmeye çalışmakla tehdit ediyordu.

Bileğim daha ne kadar kötü olabilir ki?

Üzerimde bir tişört vardı ve başka bir şey yoktu.

Bu anlık bir titreşimdi ama uyandığım o klinik odasında da üzerimde sadece bir tişört vardı. Kalçalarımnda herhangi bir ıslaklık hissetmedim ve hırıltılı ciğerlerime doğru tırmanan panikle savaşırken yatağın kenarında durup sağ elimle onu kavramak zorunda kaldım.

Hiç ıslaklık yoktu. Bir kez bile Vaughn'u yatakta yanımda görerek uyanmamıştım. O hep yatağın yanındaydı, ben de yorganın altındaydım.

Başımı eğerek daha derin nefes almaya zorladım. Çıldırılmayı göze alamazdım. Hızlanan nabız ve sıcak-soğuk hissine rağmen bunu yapabilirdim. Kalk, Emersyn. Ayağa kalk. Bu adıma odaklan, sonra bir sonrakine ve bir sonrakine.

Bu. Yapamayana kadar devam edin. Sonra kalkın ve biraz daha hareket edin.

Zihinsel litani işe yaradı. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu ve hâlâ boğuluyormuş gibi nefes almak istiyordum ama dans bedenim kadar nefesimi de kontrol etmekle ilgiliydi. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış atarak sarışın muhafızımın hareket etmediğini kontrol ettim. Açı sayesinde onu daha iyi görebiliyordum. Üzerinde kesinlikle farklı renklerde boya benekleri vardı ve parmaklarından biri parmak boyası yapmış gibi neredeyse maviydi. Ya da her neyse.

Yırtık kot pantolonu da bolca boya ile lekelenmişti. Sarı başından sivriltilmiş beline kadar her yeri çıplaktı. Dövmeleri de vardı ama tenindeki gölgelerden daha fazlasını seçemiyordum.

Bir tanesinin Kelt düğümü gibi bir şey olduğundan emindim. Düğüm işlerini severdim. Bir tane istemiştim ama vücudum her zaman sergileniyordu ve neden onu berbat edeyim ki?

Evet, dövmelerle ilgili saçma bir bahane varken çürükleri nasıl haklı gösterdiklerinden emin değilim.

On sekiz yaşıydım.

Siktir et. Burası her neresiyse oradan çıkar çıkmaz gidip bir tane alacaktım. Artık kurallara uymak zorunda değildim.

Ayağa kalkarken ağırlığının çoğunu kötü ayak bileğim yerine iyi ayak bileğime verdim. Yataktan kalkmamın üzerinden otuz saniye geçmeden kığımın üstüne düşmemin bir anlamı yoktu. Bütün oda sallanıyordu ve ben lanet okumak istiyordum. Sağ elimin parmaklarını avucumun içine kıvrıyarak yüzümü buruşturarak yutkundum. Ya da yutmaya çalıştım.

Ağızımda tükürük yoktu ve başım gibi boğazım da ağrıyordu. Oda biraz sallanıyordu ve arkamdaki odada çok az ışık olmasına rağmen gözlerim hala yaşıyordu.

Eğer uzun süre ayakta duramazsam, buradan asla çıkamazdım. Kestrel ve arkadaşlarının beni neden kaçırdıklarını bilmiyordum ama kaçırılmam söz konusu bile olamazdı. Yapacağım son şey

fidye karşılığı aileme geri dönmekti. Evet, bunun iyi gideceğinden emindim.

Belki ailemle konuşmadan gitmeme izin vermeleri için onlara para teklif edebilirdim. Kimseyi aramadıklarını söylemişlerdi ve Vaughn'un kimsenin nerede olduğunu bilmediğine dair bana güvence verdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Karanlıkta, kafam çılglık atarken ve odaklanamazken bu çok önemliydi.

Ama şimdi? Beni endişelendirdi.

Oda nihayet sakinleşmişti, ben de kapıya yöneldim. Üzerimde sadece bir tişört olsa da olmasa da, kıyafet arayarak gardımı uyandırma riskini almak istemedim. Her adım kafatasıma bir bıçak saplamak gibiydi. Ayak bileğim pek iyi değildi ama ağırlığımı yaralanmamış bacağıma verirsem dayanıyordu.

Düğmeyi kavradım ama dönmedi. Kaşlarımı çatarak tekrar denedim. Burada kilitli miydim? Parmaklarımı topuzun üzerinde gezdirdim, açacak bir kilit aradım ama bulamadım. Sonra topuz dönmeyince çektim ama kapı yerinden oynamadı.

Daha sert çekerken hayal kırıklığı içimde kabardı. Ama bu sonucu değiştirmede. Panik duygusu tekrar omurgama doğru tırmandı ve tekrar çekerken bir ses çıkarıp yutkundum.

"Bu gerçek bir kapı değil." Hay sikeyim.

İçimde tuttuğum çılgılık dışarı fırladı ve sırtımı kapıya çarpmak için döndüm. Sarışın muhafızım birkaç adım ötemde durmuş, bir eliyle dağınık saçlarını karıştırıyordu.

Çılgılımla irkildi ve bir anlığına yüzünü benden saklayan gölgelerin arasından bir gülümseme belirdi. Işığın ona vurması için yarı büküldü. "Bu gerçek bir kapı değil," diye tekrarladı. "Banyo şurada." Bir kapının aralık durduğu diğer duvarı işaret etti.

Hâlâ nefes darlığıyla mücadele ederek ona baktım.

"İyi misin?" Başını yana eğdi. "Sağlam görünmüyorsun."

"Ödümü kopardın."

Bu sefer elini saçlarının arasından geçirdiğinde, gözümü başka tarafa çevirdim ama bu bir hataydı. Göğsündeki ve kolundaki kas dalgalanmalarına odaklandım. Kasların üzerinde oynayan ışık sadece fiziğini vurgulamakla kalmıyor, aynı zamanda boya lekelerine biraz parıltılı bir görünüm veriyordu.

Açıkçası vücudu iyiydi ve daha önce iyi vücutlar görmemiş değildim.

"Seni korkutmak istememiştin," dedi bana mahcup bir bakış atarak. "Ama kendine zarar verecektin ve korkmuş görünüyordun."

Kaşlarımı çattım. Kapıyı iterek doğruldum ve başımdaki şimşeği ve ayak bileğimdeki ağrının nabzını görmezden geldim. "Ben değilim." Daha önce ne söylediğim umurumda değildi.

"Tamam." Aynen böyle. "Banyoyu mu istiyorsun?" Başını eğdi ve açık kapıya doğru başını salladı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İdare edebilirim." Kelimeler törpülenerek çıktı. Biraz tükürük için neler vermezdim. Bununla birlikte, tuvalete gitmek için onun yanından geçmem gerekti ve bana bir tür bulmacaymışım gibi gözlerini kısarak baktı.

"Tamam," dedi, önceki kelimeyi tekrarlayarak, yine de ikimiz de hareket etmedik. İç çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Gidecek misin?"

"Taşınacak mısınız?" Kelimeleri birer birer ısırarak söyledim. Elini yüzünden indirdi ve göğsüne bastırdı. Yan tarafa doğru bir adım attıktan sonra lütfen devam et dercesine kolunu uzatırken gülümsemesinde alaycı bir ifade vardı.

Bu onu benim arkama koyar.

Ama bunu büyötmeye devam edersem, gerçekten korktuğumu anlamasını sağlayacaktım. Korkuyu göze alamazdım. Dudaklarımı yalayabilirdim ama ağzımın kuruması bunu neredeyse bir

İmkansızlık. İkimiz de uzun bir dakika daha öylece durduk ve içimden bir ses ben hareket edene kadar onun da hareket etmeyeceğini söylüyordu.

Güzel.

Siktir et. Şu anda kaçabilecek gibi değildim. Sadece savaşmak zorunda kalırsam enerjimi korumam ya da en azından biraz daha güçlenmem gerekiyordu. Önemi yokmuş gibi davranmaya çalışarak kendimi topallamadan yürümeye zorladım. Yanından geçerken biraz daha yaklaştığına yemin edebilirdim çünkü aramızda mesafe bırakmaya çalışmıştım ama ondan yayılan sıcaklığı kaçırmak mümkün değildi.

Yavaşlamadım, banyo kapısında yarı tökezledim ve küfretmek istedim. Yine de düşmedim. Hayır, kolumdaki ve belimdeki el beni sabitledi.

"Tamam mı?" Yine o kelime, ama bu sefer o sordu ve dudaklarının kıpırdanışında ve gözlerinin kırışmasında bir kahkaha vardı. Okyanus gibi koyu mavi-yeşildiler. Ya da belki de bu sadece lambaydı ve bu adamların neye benzediği konusunda endişelenmeyi bırakmam gerekiyordu.

Elbette, beni kaçıranları tarif etmek kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. "Evet," dedim ve kolumu çektim. Çok rahatlamıştım,

Gitmeme izin verdi ve sonra kapıdan geçip kapattım. Kapıya sırtımı yasladığımda banyonun zifiri karanlık olması umurumda bile değildi. Tek umursadığım onunla aramda bir kapı olmasıydı.

Burada, karanlıkta, kimsenin, hatta kendimin bile dağıldığımı göremeyeceği bir yerde çıldırabilirdim. Kulaklarımdaki uğultu tüm sesleri bastırıyordu ve ışık açık olsa da olmasa da gözlerimi kapalı tutuyordum. Kalbim kaburgalarımda öyle çılgınca atıyordu ki, bana yeni çürükler ve çatlaklar bıraksa şaşırmazdım.

Ne kadar süre öylece durdum, bilmiyorum. Sonra kapıyı çaldı ve ben de sıçrayarak kapıdan uzaklaştım.

"Orada iyi misin ufaklık?"

Uzuvlarımdaki titreme beni kıcımın üstüne düşürmekle tehdit ediyordu, bu yüzden klozet kapağını bulana kadar etrafı yokladım ve

üzerine tünedi. Çıplak kıkımdaki soğuk zihnimin dağılmasına yardımcı oldu. "Ben iyiyim," diye seslendim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Acele etme," dedi bana. "Ama ben burada olacağım."

Orada mı? Kapının hemen dışında mı?

Başımı arkaya yatırdım, düşünmem gerekiyordu. Yine de baş ağrısıyla baş etmekte zorlanıyordum. Çişim geldiği için ayağa kalktım ve duvara doğru ilerleyerek elektrik düğmesini açtım.

Parlaklık görüşümü bir bıçak gibi kesti ve o yeni sivri uçlar beynime doğru ilerlemeye başladığında gözlerimi kısıtım. Gözlerim yaşararak tuvaleti tekrar bulana kadar burnumu çektim ve gözlerimi kısıtım. Banyo oldukça sadeydi, tamamen beyaz fayanslarla kaplıydı ve temiz görünüyordu. Küvetin üzerinde bir duş perdesi vardı. Bir tuvalet. Bir makyaj masası. Armatürler dışında banyoda bulunan tek eşya tuvalet kâğıdıydı.

Sabun ya da havlu bile yoktu.

İşimi bitirmem hiç zaman almadı. Tuvalete gitmem gerektiğini ancak işlemeye başladığımda fark ettim. Sabun olmadığı için ellerimi duruladım ve sonra silkeledim.

Hâlâ ışıktaki gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum ama en azından beynime saplanan vidalar yavaşlamıştı. Kapalı kapıya baktım.

Diğer tarafta beni kaçıranlardan biri vardı. Ya da her ne iseler. Yüzlerini gizlemeye çalışmıyorlardı ve beni bir doktora götürmüşlerdi, yani belki de iyi niyetli fidyecilerdi?

Zaten canım yanmasaydı kendimi tokatlardım. "İyi niyetli adam kaçırın" diye bir şey yoktu. Bir şey istiyorlardı. Benimle ya da çok varlıklı ailemle ilgili bir şey.

Ama yüzlerini görmeme izin verdikleri gerçeği? İsimlerini bile biliyordum. Gitmeme izin vermiyorlardı. Onları teşhis edebilirdim.

Alnımı kapının tahtasına bastırarak, doğrulup kapıyı açmadan önce bir başka gözyaşı dalgasına karşı koydum.

Söz verdiğim gibi, sarışın kapıdan sadece birkaç adım ötede duruyordu. Banyodan gelen ışık ona daha iyi bakmamı sağladı. Dövmeler Kelt düğümlerinden oluşuyordu ve göğsünün üzerinde dağılıyormuş gibi duran bir dizi küçük kuş vardı. Gerçi hepsi küçüktü, bu yüzden hangi kuşlar oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Daha iyi mi?"

Bu iyiye doğru bir gelişmeydi. Belki de.

Yakından bakınca kokusunu da görmezden gelemiyordum. Sedir ve sandal ağacı, büyük ahşap sahneleri olan tiyatrolar gibi, cila gibi narenciye kokusunun ipuçlarıyla. Garipti ama hoşuma gitmişti. Altında biraz daha sert bir şey vardı. Boya olabilir mi? Kötü değildi ama odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Beynim allak bullak olmuştu.

"Daha fazla buz var mı?"

"Evet, sana biraz getirebilirim," diye teklif etti. "Ama su da var."

Kaşlarımı çattım ve oda sallandığında bunun oda değil, ben olduğumu anlamam bir dakika sürdü.

"Yatağa dön."

"İstemiyorum," diye karşı çıktım. "Sadece gitmem gerekiyor."

"Evet, düşmeden önce uzanman gerekiyor. Yatağa gir, tamam mı? Huysuz bir saksağan olduğun için seni rahat bırakmaya çalışıyorum ama bu şekilde beni öldürüyorsun."

Onu öldürüyor muydum?

Ona ters ters baktım ve diğer kapıyı bulmak için etrafa göz gezdirdim, çünkü bulunduğum kapı gerçek bir kapı değildi. Kim duvarda böyle bir kapı bırakır ki? Diğer kapı onun oturduğu yerden çok uzakta değildi. Tüm oda tuhaf bir şekilde düzenlenmiş gibiydi, ama ona doğru ilerledim ve uzun boylu, sarışın ve sinir bozucu yoluma çıktı.

"Yatak şurada," dedi bana. "Nerede olduğunu biliyorum. Ben gidiyorum."

İçini çekti ve ona yanaşmaya çalıştığımda beni yine engelledi. Sinirlenerek onu itmek için ellerimi göğsüne vurdum ve anında pişman oldum.

Acı kolumu parçaladı ve tökezledim. Beni kaldırırken bir kez daha yere düşmemi engelledi. Kolunun sırtıma yaptığı baskı gerçekten acıtıyordu ve derin bir nefes alamıyordum.

"Sen lanet olası bir veletsin," dedi sözlerindeki hırıltıya rağmen beni nazikçe yatağa yatırırken. Yarı yarıya beni bırakmasını bekliyordum.

"Siktir git," diye tersledim onu. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum, neden seni dinleyeyim ki?"

Yüzündeki azıcık duygu da boş bir maskenin ardında kayboldu.

"Çünkü ben sana yardım edenlerden biriyim," dedi bana doğru yaklaşırken düz bir ses tonuyla. "Yaralanmışsın. Doktor buraya birkaç kez girip çıktı. Buraya geldiğinden beri içimizden biri seninle birlikte. Şımarık bir prenses gibi davranmayı bırak."

Şımarık prenses.

Pislik.

Oturur pozisyona kıvrılıp kaslarımın çekişini görmezden geldim ve o geri çekilmeden önce ona bir tokat attım. En azından bu sefer, yaralanmamış kolumu kullanmayı hatırlamıştım.

Bir elini kaldırdığında geriye doğru çekildim ve ulaşamayacağım bir yere kaçmaya çalışırken çığlık atan bileğimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onunla ilgili her şey hareketsizleşti ve parmaklarını yüzüne dokundurdu. Nabzım hızla atmaya başladı ve beynime doğru bir yol açtığını hissettiğime yemin edebilirim.

Uzun bir süre bana baktı, sonra elini bıraktı. "Ben Roma'yım," dedi.

"Ne?"

"Benim adım," dedi o bükülmeyen sesiyle. "Benim adım Roma."

Dudaklarımı yaladım, birazcık nem için bile çaresizdim. Gözleri sertleşti ve arkasını döndü. Sarktım, bir nefes üfledim. Vurmamanın daha iyi olduğunu biliyordum, bu her zaman misillemeye davetiye çıkarırdı ama ben lanet bir prenses değildim.

Hiçbir zaman lanet bir prenses olmadım.

Yine de odadan çıkmak yerine sandalyeye gitti ve bir şişe suyu kaldırmadan önce plastik bir tıkırtı duyuldu. Şişeyi bana uzatmadan önce kapağını kapattı ve bir kol mesafesinden daha fazla yaklaşmadı.

Bir parçam suyu reddetmek istiyordu ama buna ihtiyacım vardı ve buradan çıkana kadar yanımda olabilecek her kaynağa ihtiyacım vardı. Şişeyi uzatırken parmakları benimkilere dokunmadı. Dört hızlı yudumda içtim.

Roma'nın tek yaptığı kaşlarını kaldırmak oldu ve sonra gidip bir şişe su daha aldı.

Bunu içerken biraz boğuldum, nefes boruma girerken öksürdüm ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermedim. Su ağzımda ve boğazımda harika hissettiriyordu. Tüm bu süre boyunca Rome bana baktı, ifadesi hâlâ boştu ve gözleri renkten yoksundu.

"Aç mısın?" diye sordu sonunda, başımı sallamaya başladım ama sonra vazgeçtim.

Zaten yeterince acıyordu.

"Hayır." "Tamam."

Yine de, sandalyeye geri dönüp defterini ya da her neyse onu almadan önce uzun bir süre daha orada durdu. Bir kâğıt parçasına benziyordu. Bacaklarını uzattı ve ayaklarını yatağın ucuna yerleştirdi.

Elinde kalem, kucağındaki deftere odaklandı ve bir şeyler yazmaya başladı.

"Yardıma oldu mu?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. Hâlâ yatak başlığına yaslanmış oturuyordum, yorgunluk kaslarıma ağırlık yapıyordu.

"Su mu? Evet." Sonra, konuşmaya başladığımdan beri içime işlemiş olduğu için, "Teşekkür ederim," diye ekledim.

Hafifçe homurdandı ve başını salladığını görmek için ona baktım, kalemimi kağıda çizmeye devam ederken yüzünde neredeyse bir gülümseme titreşimi vardı. "Sana adımı söylemek istemiştım."

Oh.

Biraz gevşedim. Belki uyuyormuş gibi yaparsam uyurdu ve ben de gerçek kapıya gidebilirdim. Onun yanına.

Banyodan gelen ışık odayı daha aydınlık tutuyordu ama bu gözlerimi o kadar da öldürmüyordu.

"Eee?" Sonunda başımı yastıklara yaslayıp battaniyeleri tekrar üzerime çekmeyi başardığımda Roma tekrar sordu. "Yardıımı oldu mu?"

"Bilmiyorum," dedim ona dürüstçe ve sonra gözlerimi kapatıp ondan uzaklaşmaya çalıştım. Dönüp durmak canımı yakıyordu ama ona bakmak istemiyordum ve onun da bana bakmasını istemiyordum. Yine de, orada ne kadar yatarsam yatayım, kalem çizikleri durmadı ve sonunda gözlerimi gerçekten kapattım.

Küçük bir şekerleme.

Biraz kestirirsem buradan gideceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

T Gözlerimi bir sonraki açışında, Roma'nın oturduğu sandalyede Kerkenez oturuyordu. Rahatlama

En azından ona güvenmiş olsam bile beni kaçırmış olacaklarını anlayana kadar. Yine de beni kaçırmıştı. Uykumda yer değiştirmiştim ve yüzümü ona dönmek yerine ona doğru dönmüştüm. O da bana bakıyordu, bu yüzden uyandığım gerçeğini gizlemek mümkün değildi.

"Merhaba," diye mırıldandım ve sonra yüzümü buruşturdum. Nasıl olmuştu da sesim gecenin bir yarısı olduğundan daha kötü çıkmıştı?

Sandalyeden iterek bir anda yanıma geldi ve kıvrık pipetli su bardağını dudaklarıma dayadı. Gerçekten de hiçbirine güvenmemeliydim. Ama hepsi bana bir şekilde yardım etmişti ve boğazım ağrıyordu ve ağzım çok kuruydu. Birkaç damla emdim ve soğuk su dilime değdiği anda biraz daha emdim.

Ne olduğunu anlamadan fincanın tamamını bitirmiştim ve o fincanı çekiştirirken içimi çektim. Kaşları çatılmıştı ve mavi-yeşil gözleri bir şekilde daha koyu görünüyordu. Maviden çok yeşil. Ama ben doğrulmaya çalışırken arkasını döndü.

Bir gece önce uyandığımda acı çektiğimi düşünmüştüm ama şimdi gerçekten acı çekiyorum.

"Sana yardım edeyim," dedi ama uzanıp beni tutmadı. Bu da bir şeydi. Yine de başımı salladım. Uzun zamandır kendi başıma idare ediyordum. Bütün bu uyuma ve yatma işi çok fazla sertleşmeme neden olmuştu. Biraz hareket etmezsem çürükler daha da sertleşirdi.

Başımı sallamak sadece odanın biraz sallanmasına neden oldu. Ben de kusmak istemedim.

Benim için bir puan.

Karın kaslarım hareketi protesto etse ve kaburgalarım grevde olduklarını açıkça belli etse de, oturmak için kendimi zorladım. Evet, daha kötülerıyla de uğraşmıştık. Bunu da yapabiliydik. Kerkenez bana ters ters bakarken bir nefes verdim. Yılmazdım, gözlerimi ona diktim. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve banyoya girdi.

Kot pantolonunun kıcını nasıl şekillendirdiğini görmezden gelmek muhtemelen iyi bir şeydi. Beni götürdüğü onca gün boyunca hep koyu renk bir takım elbise giymişti. Her zaman kendine çeki düzen verirdi. Şimdi... şimdi bir şekilde daha kaba görünüyordu. Odadaki tek ışık sandalyenin yanındaki lambadan geliyordu. Suyun açılma sesini duyunca hızlıca bir sayım yaptım.

Bileğim hâlâ atel ve sargılıydı. Ayak bileğim de öyle. Hala aynı tişörtü giyiyordum. Hâlâ külotum yok. Neşeliydim. Yüzümü buruşturdum. Sudan sonra bile ağzımın tadı bok gibiydi, saçlarım berbattı ve leş gibi kokuyordum.

Sanki saatlerce provada terlemişim de öyle uyumuşum gibi kokuyordu.

Ya da sahne alıyormuşum gibi mi?

Su kesildi ve Kestrel banyodan çıkmadan önce yorganı bacaklarımın üzerine çekti. Bana bardağı uzattı ama ben almaya çalıştığımda, ben bir yudum daha içerken bardağı sabit tuttu.

Tüm bu süre boyunca bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi ve sonunda bardağı bırakıp dudaklarımı yaladım. Evet, su harikaydı. Ağzımda ne ölmüştü?

Kerkenez uzaklaşmak yerine bardağı komodinin üzerine bıraktı. Çömelerek elini yatağın üzerine, bacağımın yanına koydu ama bana dokunmadı. "Nasılsın?"

Kaşlarımı çattım, sonra durmak zorunda kaldım çünkü başımdaki sıkıcı ağrıyı daha da artırıyordu. "Nasıl biri olduğumu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi yavaşça, sonra derin bir nefes verdi. "Bilseydim sormazdım. Sen bir süredir

ve son üç gündür bilincim kapalı." Üç gün mü?

Midem dibe vurdu. "Gösteri..."

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok."

"Şu anda mı? Bu benim hayatım." Şu an da ne demekti? Baş ağrısının donuk gümbürtüsü biraz güç kazanıyor gibiydi.

"Sana boktan davranmalarına izin verdiğin boktan insanlarla yaptığın bir işti." Sesindeki yargılama, sonraki kelimelerimi daha yüksek sesle söylemeden kuruttu. "Siktir." Yukarı doğru itti ve yataktan uzaklaştı. Bu son yorumun kimin için olduğundan emin değildim; benim için mi, onun için mi?

Bir elini saçlarında gezdirdi ve bana ters ters bakmak için arkasını döndü. Tekrar.

"Ne?" Ben talep ettim. "Ben ne yaptım?" "Buradasın."

"Bu benim seçimim değildi. Aslında," diye devam ettim ve battaniyeleri geriye ittim, "Seni bu kadar rahatsız ediyorsa gideceğim." Bacaklarımı açtım ve eğer çıplak kıcımlı gördüyse, çok kötüydü. Ayağa kalktığımda dünya sallanıyordu ve ben ağırlığımı hâlâ sakat bileğimden uzak tutuyordum.

"Otur." "Siktir git."

O ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım.

"Emersyn-" "Hayır."

"Affedersiniz?"

"Bana Bayan Sharpe, hanımefendi ya da lanet olası bir taksi diyebilirsin ama adımı kullanamazsın." İlk gece çok nazik davrandığında ondan bunu yapmasını istemiştim. Ama bu sadece başka bir numaraydı. Şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım. Çok kötü bir zevkim vardı.

"Düşmeden önce otur. Daha fazla incinmeni istemiyorum."

"O zaman neden beni bir hastaneye ya da..." Bekle. Beni doktora götürmüşlerdi. Hayır. Yine de beni hastaneye götürmeleri gerekirdi. Polisi aradım. "Neredeyim ben?"

"Güvenli bir yerde," dedi. "Oturun, Bayan Sharpe."
"Neden bana bu kadar kızgınsın? Ben sana ne yaptım?"
Başını geriye atıp bir dakika boyunca tavana baktı.
"Yaralanmışsın."
"Bunu bilerek yapmadım."
"Bundan emin misin?" Son kelimeyi hırıldayarak söyledi ve ben ona bakakaldım.
"Cidden, ben sana ne yaptım? Ve ne zaman gidebilirim?"
"Otur."
Daireler çiziyorduk.
"Bana ne zaman gidebileceğimi söyle."
"Gidemem."
"O zaman oturamam." Ve bir çıkmazdaydık. Her şey ne kadar kötü ağrısa da.
Kapı açıldı ve kapının diğer tarafında başka bir oda bulmak için döndüm. Buradan yatağı görebiliyordum. Ancak kapıda duran adam garip bir şekilde tanıdıktı. "Uyanma vaktin gelmişti tatlım. Bizi endişelendirmeye başlamıştın."
"Doktor?"
"Mükemmel." Odaya doğru ilerlerken dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. Arkasındaki kapı açık kalmıştı ama tek seçebildiğim koyu renk örtülü bir yatak ve biraz kitaplıktı. Bir adım öne çıktım. "Uh-uh," dedi doktor yatağımın etrafında dönerken. Benim yatağımı değil, kullandığım yatağı. "Bileğin hâlâ şiş ve henüz üzerine ağırlık vermiyorsun. O yüzden oturup bazı şeyleri gözden geçirelim."
Belki de gülümsediği ya da doktor olduğu içindi. Ya da belki de en başta güvendiğim adam olmadığı için, ama yatağa uzandım, aniden kıyafetsizliğimin farkına vardım, boktan hijyenimden bahsetmiyorum bile.
"Ne yaparsan yap, duş alabilmem için şunları üzerimden çıkarabilir misin?"
"Belki," dedi. "Olmazsa, onları plastiğe sarabilirim ve seni temizleriz."

Biz mi? Kerkenez'e bir bakış attım, o da doktora dar gözlerle, neredeyse düşmanca bir bakış fırlattı.

Doktor yanımdaki yatağa otururken, "Boş ver onu tatlım," dedi. "Ciddiyim, onu görmezden gel. Bana bak."

Biraz yer değiştirdim ama bunun için bacağımı yatağın üzerine çekmem gerekiyordu. Doktor hiç vakit kaybetmeden battaniyenin bir kısmını kaptı ve kucağıma sürükledi.

"Ona farklı kıyafetler alsanız ölür müsünüz çocuklar?" diye sordu omzunun üzerinden bakmadan. Elinde küçük bir kalem ışığı vardı.

"Kıyafetleri bizde," diye cevap verdi Kestrel, sonra da kollarını kavuşturdu.

Kıyafetlerimi mi almışlar? Gerçekten mi?

Gözlerimdeki ışık acıttı ve irkildim.

"Evet, hâlâ biraz ışığa duyarlısın. Ama bu beklenen bir şey. Çok kötü bir beyin sarsıntısı geçirdin."

Yutkundum.

"Üç gündür baygın olduğumu söyledin."

"Gir ve çık," diye onayladı Doc, kendinden emin bir tavırla. Yüzüne odaklandım. Biraz sert olsa da nazik bir yüzdü. Yüzündeki kirli sakal bir sakal vaat edecek kadar kalındı ve saçları gibi kırmızımsı kahverengiydi. Gözleri açık kahverengiydi ve bana odaklanmıştı. Her tepkisini katalogluyor gibi görüldüğüne yemin edebilirim, bu yüzden yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım. "Koluna dokunacağım..."

Ve oradan devam etti. Her hareketini duyurdu ve yavaş yavaş kendimi rahatlarken buldum. Rahatlamaktan çok yaptığı şeye odaklandım. Parmağının hareketini takip et. Kollarımı kaldırdım. Bileğimi bükmedim. Yine de parmaklarımdaki hissi test etti. Sonra refleksler geldi. Sonra ayak bileğim.

Paketi açtı ve diğeriyle yan yana kontrol etti. Ancak yaptığı hiçbir şey sürpriz olmadı.

"Pekâlâ," dedi dikkatli ve emin parmaklarıyla bileği yeniden sararken. "Bileğinin gerçek bir alçıya alınması gerekebilir. Çok kötü durumda ve ayak bileğinde de şişlik var."

üç gündür aslında yok. Beyin sarsıntısı daha iyi görünüyor. Gözlerinle iyi takip yapabiliyorsun ama hala ışığa duyarlılar ve..." Çok nazik iki parmağını çeneme yerleştirdi ve başımı biraz eğdi. Elleri nasırlıydı ama dikkatliydi. Yaptığı her şey formaliteden ve profesyonelceydi ve aynı zamanda... neredeyse arkadaşçaydı. "Hâlâ genişlemiş durumda. Ağırdan almaya devam etmeni istiyorum. Susuz kalmadan endişe ediyorum. Seni kateter olmadan serumla tutmak istemedim..."

Yüzümü buruşturdum, o da kıkırdadı.

"Benim de en sevdiğim şey değil. İnan bana, ben de yaşadım."

Garip bir şekilde, ona güvenemesem bile bu o kadar da zor görünmüyordu. Hiçbirine güvenemezdin. "Sana inanıyorum." Kahretsin, sesim hâlâ sert çıkıyordu. "Bunu atlamayı tercih ederim."

"Anlaştık. Rome bana kalkıp tuvaleti kullandığını söyledi. Vaughn dün gece orada sana yardım etmiş."

"Roma bir tür eşekti."

Kerkenez kaşlarını çattı ama Doc sadece kıkırdadı. "Olabilir."

Hatırlamıyordum... "Bana gömleği veren Vaughn'du." Üzerimdekini çekiştirdim.

"O yaptı."

Bana çok iyi davranmıştı. Onun konuşmasına dair bazı belirsiz anılarım vardı. "Güzel bir sesi var."

Nedense Kerkenez daha da sinirli görünüyordu. Kışında bu kadar sopa olan biri onun kadar yakışıklı ya da çekici olmamalıydı. Kahretsin, onunla flört etmişim ve şimdi...

"Şey, bunu bilemem." Doktor'un nazik cevabı dikkatimi tekrar ona çekti. "Ama senin sözüne güveniyorum. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kapana kısılmışım gibi."

"Anlaşılabilir, ama ben fiziksel olarak demek istemişim." Yani. O konuda yardım yok.

Bildiğim iyi oldu.

"Fark etmez," dedim ve kaşları kalktı.

Dahası, beni bir bakışla sabitlerken bakışları sertleşti.

"Eğer önemli olmasaydı, tatlım, sormazdım. Bu işler böyle yürür, ben doktorum, sen de hastasın. Ben sorular sorarım, sen de cevaplarsın. Bu şekilde senin değerlendirmeni kendi gözlemlerimle karşılaştırabilirim ve bir şeyleri gözden kaçırmadığımızdan emin olabiliriz."

"Yani bunun bir önemi yok çünkü ben hala bir mahkumum." Kestrel'den sabırsız bir iç çekiş kaçtı. "Sen bir tutsak değilsin, Emersyn."

"Ve sen de bana böyle hitap edemezsin, kuş çocuk." İçimi bir öfke kapladı ama ona bakarak tatmin olmadım. Onun yerine Doc'a odaklandım. "Sana gelince, Doktor, sen açıkça onların tarafındasın. Bu yüzden bilgimi kendime saklamayı tercih ederim."

Elini yüzünde gezdiren Doktor başını salladı. "Kestrel, çık dışarı."

"Hayır."

Doc ayağa kalkarak diğer adamla yüzleşmek için döndü. Kestrel'in yüz ifadesine bir göz attım. Yüzü daha da kararmıştı ve mavi-yeşil gözlerinde bir fırtına kopuyordu. Bu berbat ışıkta bile bunu anlayabiliyordum.

"Sormak değil. Söylüyorum," dedi Doktor ve sesi Kestrel'in görüldüğü kadar sertleşti. "O bir hasta. Pislik gibi davranıyorsun. Ayrıca onu tedavi etmeme de engel oluyorsun. O yüzden çık dışarı."

Açmaz birkaç uzun saniye boyunca sürdü. Sonunda Kerkenez bana baktı. "Gitmemi istiyor musun?"

Doc'u tanıımıyordum ama Kestrel'i tanıyordum. Bir parçam onun kalmasını, burada tanıdık bir yüz olmasını istiyordu. Yanında güvende olacağım kişi olmasını, ama bu da başka bir yalandı. Başka bir yanılsama. Ben daha iyi biliyordum.

Daha iyi bilmeliydim.

"Evet." Diğer her parçam onun kalmasını istese bile, gitmesine ihtiyacım vardı.

"Tamam. Ben kapının diğer tarafında olacağım. Komiklik yok."

Ne yapacağımızı sanıyordu ki?

Ama Kerkenez bir şey söylememizi ya da yapmamızı beklemedi. Dışarı çıktı ve kapı neredeyse sessiz de olsa sert bir gümbürtüyle kapandı.

"Daha iyi," dedi Doc bana doğru dönerken. "Şimdi anlıyorum. Bu durumdan memnun değilsin. Ben de... O çocuklar... Şu anda bu konuda ne kadar az şey söylesek o kadar iyi. Çoğunlukla burada güvendesin ve onlar da seni bu şekilde tutmakla her şeyden çok ilgileniyorlar."

"Eğer güvende olmamı istiyorlarsa, neden beni bir hastaneye götürmediler ya da..."

"Yoksa?" Kollarını kavuşturdu.

"Ya da otelime falan." Gösteriye ya da içeri dönelim diyecektim ama Eric'in beni oraya sürüklediğini düşününce... "Kahretsin... Eric'e ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. O benim hastam değil." Bunun şüpheli bir yalana benzediğini söyleyebilirim, ancak bunu söylerken irkilmedi bile. "Geri kalanına gelince? Seni neden başka bir yere götürmediler sanıyorsun? Yaraların mı? Kırık kaburgalar? Çürükler?"

Bakışlarımı kaçırdım ve dudaklarımı birbirine kenetledim. "Evet, daha önce de taciz gördüm evlat."

"Ben çocuk değilim."

"Doğru," dedi, o tek hecede ağır bir şüphe vardı. "Ben de işkence gördüm."

Ona bir bakış attım. Gömleğini pantolonundan çekiştiriyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bir noktaya değinmek."

Bununla birlikte gömleği çekiştirerek çıkardı. Göğsünün yarısı, sol kolunun tamamı ve omzu tamamen dövmelerle kaplıydı. Bana bir adım daha yaklaştı ve şöyle dedi: "Yara izlerinin ne olduğunu biliyorum -görünür olanları ve olmayanları. Ve dediğim gibi... İşkencenin neye benzediğini biliyorum." Sonra arkasını döndü ve ben boğazıma kaçan safrayı yutmak zorunda kaldım.

Önü gibi sırtı da dövmeliydi ama sadece bir yarısı dövmeliydi. Ama bu kadar yakından bakınca, dövmelerin arasına gizlenmiş sırt çizgilerini fark etmemek mümkün değildi. Izgara izlerine benziyorlardı.

Bana dönerek şöyle dedi: "Röntgenlerini inceledim. Kaç tane kırık geçirdiğini biliyorum ve kırık kaburgalar ve morluklar da dahil olmak üzere mevcut yaralarını gördüm. Bunlardan bazılarını dans ederken almış olabilirsin. Eski sakatlıklar. Bazıları sahne performansından, kesinlikle. Şu anki yaraların?"

Sonra döndü ve benimle yüzleşti.

"Hayır." Bununla birlikte gömleğini bir kez daha çekti. "O yüzden saçmalamayış kes ve bana karşı dürüst ol."

"Canım yanıyor."

"Bu da bir başlangıç," dedi Doktor nefes verirken. "Neresi acıyor?"

Her yerde. "Göğsüm. Bileğim. Ayak bileğim." Bakışlarına karşılık verdim. "Başım. Ama en önemlisi... derim ürperiyor çünkü kokuyorum ve üzerimde bir adamın tişörtü var, başka bir şey yok ve bilmediğim bir yerde kilitliyim... penceresi olmayan bir yerde." Çünkü sonunda etrafımdaki duvarlara bakma fırsatı bulmuştum.

Bir hücreydi.

Rahat bir yatağı olan bir hücre ve bazıları günahkâr sesler çıkaran sert, çekici erkeklerden oluşan bir geçit töreni... Ne istediklerini kim bilebilirdi ki?

"Tamam," dedi yavaşça. "Başka bir şey var mı?" Neredeyse gülecektim. "Bu yeterli değil mi?"

Doc başını yana eğerek, "Belki," diye onayladı. "Ama başka bir şey var mı?"

Bir sürü şey. Hiçbirini söylemeye niyetim yoktu. "Hayır."

"Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

I Kaşlarını çattı. İş üzerinde Orada değil olmak herhangi bir şey Başka bir sorun mu var?

"Düzeltebileceğimiz şeylerle başlayalım. O bileğe ve bileğe plastik koyacağım, sonra da sana bir

Banyo. Duşta ayakta durmaya çalışmanı istemiyorum ve bizden biri seninle birlikte orada olmadığı sürece endişelenirim. Ve orada kimseyi istediğini sanmıyorum."

Yok artık.

"Banyoya gelince, eğer bana güvenirsen, seni içeri sokup çıkarabilirim ve bunu profesyonelce yaparız."

Nefesim kesildi ama bakışlarında hiçbir sıcaklık yoktu. Hiçbir yatırım yoktu, sadece sabır.

"Peki ya onlar?"

"Onlar için endişelenme," dedi. "Ben halledebilirim. Seni banyoya götüreceğim, yıkanabilirsin, sonra ağrını gideririz. Bunun seni yıpratacağını hissediyorum. Yemek yemeye çalışmanı istiyorum, sonra da muhtemelen uyuyacaksın."

Harika.

"Ne diyorsun tatlım? Sana yardım edeyim mi? Belki biraz güven kazanırız?"

Tekrar kapıya baktım. Sonra doktora.

"Eğer yardımı olacaksa, tek yapman gereken çığlık atmak ve eminim ki Kestrel kafamı kırmak için elinden geleni yapacaktır."

"Bunun nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

Doktor omuz silkti. "Denemeye değerdi."

Sikeyim. Beni çıplak gören ilk erkek o olmayacaktı. "Lütfen," dedim. "Kokmamayı ve kıyafetlerimi değiştirmeyi çok isterim."

Ve iç çamaşırı giymek için.

Gülümsedi. "O zaman yapalım. Sıkı tutun, ben de banyoyu hazırlayayım. Sıcak mı istersin yoksa ılık mı?"

"Haşlanma." Bu itiraf üzerine göz göze geldik ve bir an için yüzünde ilk gerçek duygu belirdi ama sert sempatiden gözümü kaçırdım. İyileşmeye konsantre olmam gerekiyordu.

Çünkü buradan çıkacaktım.

Bir tuzaktan kaçıp diğerine düşmedim. Bu sefer öyle olmadı.

Yine mi?

Hareket etmediğinde Doc'a tekrar baktım ve bu kez bakışlarını tuttuğumda başını salladı.

Belki bir müttefikti,
belki de değildi.

Her seferinde bir adım, Emersyn. Uçmadan önce düşmen gerekebilir.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

"E "Doc öne çık," dedi ve ben dikkatle eğildim, sağlam kolum kalçalarımın dolanmıştı. Doktor banyoya girmeme yardım etmişti, böylece ayak bileğimi bandajı suya soktu. Bacağımın dayandığı yere baktığımda sargıyı gevşettiğini ve en azından suya sokabilmem için çıkardığını gördüm. Ne kadar haşlayıcı olsa da suda uzun süre kalmasını istememişti ama kendimi haşlamanın ne kadar iyi geldiğini tarif edemezdim.

Kendinizi rencide etmeye başladığınızda ve eski ter ve acı ter kokusu ekşidiğinde kötü olduğunu biliyordunuz. İçlerinden herhangi biri benim etrafımda olmaya nasıl dayanabiliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Suya girdiğimde, yıkanmak için sağlam elimi kullandım. Sabun ve el bezi süslü değildi ama umurumda bile değildi. Temizlerdi.

Banyo bile eskiydi, fayanslar çatlamış ve duvar kâğıtları soyulmuştu ama küvetin kendisi beyaz porselendi ve çok temizdi. Duvardaki düğmeler bile parlaktı. Kırımın altındaki pürüzsüzlük beni rahatlatmıştı ama dürüst olmak gerekirse, temiz olmayı titizlik gösteremeyecek kadar çok istiyordum ve yıllar boyunca kendi payıma düşen kötü otellerde kalmıştım. Şirketin şimdi para kazanıyor olması, her zaman kazandığı anlamına gelmiyordu.

"Hazır mısın?" Doktor sordu. Ben başımı sallayıp saçlarımı ıslatmaya başlayınca ellerine su aldı. Arkama yaslanmayı denedim ama küvetin büyüklüğünde bu imkansızdı. Tam olarak uzun değildim ama küvet yaklaşık bir buçuk metreydi ve aynı zamanda duş olarak da kullanılıyordu. Bileğim atelde olmasaydı bunu kendim de yapabilirdim ama kolumu suyun dışında tutmam gerekiyordu ve Doktor ayağımın bir an önce çıkmasını istiyordu.

Saçımı yıkayacaktı ve ben de karşı çıkamayacak kadar temiz olmasını istiyordum. Açıkçası, saçımı yıkadığından beri

buraya geldim. Ödünç aldığım gömleği çıkarmama yardım etti ve profesyonelce de olsa üstünkörü bir bakış attı. Meme uçlarım soğuktan büzülmüştü ama onlara bakmamıştı bile. Kaburgalarımı test ederken hafif ve nazik davrandı. Sonra büyük bir dikkatle beni tamamen kaldırdı ve küvete girmeme izin vermek yerine beni küvete yerleştirdi.

Saçıma şampuan eklediği anda neredeyse ağlayacaktım. Körelmiş tırnaklarının kafa derime nazikçe sürtünmesi, kaslarımı geren gerginlikten bir kurtuluş dalgası gönderdi. Sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi başımdaki hassas noktanın etrafında dolaştı. Doktor olduğuna göre muhtemelen biliyordu.

Canım yanıyor. Hem de çok. Çürükler zonkluyor gibiydi ve bu muhtemelen sudan kaynaklanıyordu. Buz banyosuna dayanabilseydim, önce onu yapardım. Yine de yapmam gerekebilirdi. Nedense Doktor'un aynı fikirde olacağını sanmıyordum.

Saçlarımı ovduğu süre boyunca hiçbir şey söylemedi, ta ki "Gözlerini kapat ve rahatla, seni önce arkaya sonra yukarı daldıracağım" diyene kadar.

İstedikini yapmak şaşırtıcı derecede kolaydı, asansörde yaptığım gibi gevşedim, ağırlık merkezimi beni tuttuğu yere odakladım ve saçlarım suyun altında kalana kadar sırtımı daldırdı, ancak dizlerim ve geri kalanım değildi. Duruladı ve su etrafımı sabunlu hale getirdi, sonra beni tekrar oturttu. Saçlarımı sıktı.

"Saç kremi yapabilirim ama suda durulanmayabilir." Yüzümden aşağı süzülen su damlacıklarına göz kırparak suya baktım. Başladığımız zamanki kadar temiz değildi. Duş perdesi yoktu ama duş başlığına bir göz attım.

"Belki sadece uçlarına biraz sürersin," dedim ve içimde yüzen yorgunluk bunu zorlamaya değmez hale getirdi. "Kimsenin umurunda olacağından değil ama taraması daha kolay olur." Saçlarım gülünç derecede kalındı.

"Tamam." Büyük avuçlarına bir miktar sürdükten sonra saçlarımın sadece uçlarına değil, tamamına sürdü.

"Seni çıkardıktan sonra taramana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim." Kelimeler biraz daha sessiz ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla çaresizlikle çıkmıştı ama Doktor yardım etmişti ve bir hafta uyuyabilecek olsam bile kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Banyo kapısı çarparak açıldı ve duvara çarpmasının etkisiyle sıçradım, bu sarsıntı göğsümde yeni bir acı zonklamasına neden oldu. Gri gözlü adam bize ters ters baktı. Aslında bana.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Köpeği yürüyüşe çıkarıyorum, göt herif," diye tersledim. "Neye benziyor?"

Kahretsin, baş ağrımdan neredeyse kurtulmuştum ama o sarsıntı ve zıplamayla tüm gücüyle geri geldi. Adrenalin yüklemesi, sanki az önce espresso içmişim gibi yorgunluğumu alıp götürdü.

"Çok hoş. Seninle konuşmuyordum." Doktor'a bir bakış attı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Doc tam boyuna yükseldi ve ters ters bakmak yerine diğer adama baktı. "Sesini alçalt, Jasper. Perişan haldeydi ve banyoya ihtiyacı vardı. Ve onu burada tek başına bırakamazdım."

"Bunu yapmakla hiç işin yoktu." "O benim işim."

"Hayır," diye hırladı Jasper. "O değil. O senin işin ya da endişen değil. İlaçlarını verirsin, yaralarını kontrol edersin ve dışarı çıkarsın. Onu soyup taciz edemezsin."

"Senin derdin ne be?" Seyircilerin canı cehenneme diye bağırdım ve havlu askısının demirini tutup kendimi yukarı çektim.

"Kahretsin, birazcık," dedi Doc beni desteklemek için uzanırken. Muhtemelen en iyi zamanım değildi, ama bir pislik ağırlığını etrafa atarken ve bana yardım ettiği için Doc'a tam bir pislik gibi davranırken orada öylece oturmayacaktım.

Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Sakin ona dokunma." Jasper Doc'un kolunu tuttu ve onu geri çekti. Neredeyse kırımın üstüne düşüyordum ama sağlam elimi havlu çubuğunun etrafına kilitledim ve kendimi tuttum. Umarım duvardan sökülmezdi.

Doc dirseğini Jasper'a çarptı ve sonra ikisi de duvara çarptı. "Ona zarar vermeye mi çalışıyorsun?"

Jasper o boktan ses tonuyla, "Bir deri bir kemik ve çürüklerden ibaret," diye hırladı. "Ona hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Evet, hislerimiz karşılıklıydı. Bir saniye boğuşular ve tam olarak anlayamadığım bir hareketle Doc, Jasper'ı döndürdü ve kolunu cezalandırıcı bir tutuşla arkasından çekti. İrkildim. Bir keresinde benim kolum da böyle tutulmuştu.

Bu onu ikinci kırışımıdı.

Bir dizi homurtuyla yatak odasında gözden kayboldular ve ardından daha cezalandırıcı darbeler geldi. Lanet olsun. Duvara yapıştım, sonra derin bir nefes aldım ve sağlam elim duvara değecek şekilde kötü ayak bileğimin üzerine bastım. Acıyacaktı. Ama üstesinden gelebilirdim.

Bayılmadan dışarı çıktım ve Doc'un Jasper'ı yere çarptığını ve Jasper'ın Doc'un çenesinin altına bir silah sıkıştırdığını görmek için tam zamanında kapıya gittim ve içimdeki her şey dondu.

"Bunu düşünmek istersin Jasper," dedi Doc ona şimdiye kadarki en kararlı, en sakın sesiyle. Diğer odanın kapısı açıktı ve içeride daha önce hiç görmediğim bir adam dolaşıyordu. Tanıştığım herkesten daha zayıftı, kahverengi saçları kısa kesilmişti ve kafasının yanları traş edilmişti, bir çift meraklı mavi gözü vardı.

"Parti davetini kaçırdım mı?" diye sordu, yüzünde rahat bir sırıtış vardı ve sonra bana baktı. "Merhaba güzelim. Parti davetini kesinlikle kaçırdım, yoksa hemen seni görmeye gelirdim." Güneyli aksanının tınısı uydurma olamayacak kadar pürüzsüzdü. "Biraz sert görünüyorsun. Erkekler kızlarını etrafa fırlatıp atmayı severler.

baskın ve boktan. Peki ya ben? Ben yavaş ve kolay bir sürüşüm, seni gerçekten nazikçe alacağım."

"Freddie, siktir git," diye hırladı Jasper. "O senin eğlencen için burada değil."

"Yok artık patron, bunu görebiliyorum. Yine de bence kadınlara karşı biraz daha yumuşak olmalısınız. Onlara para ödüyor olmamız, onları tokatlamamız gerektiği anlamına gelmez."

Bu açıklama karşısında kimin daha çok dehşete düştüğünden emin değildim; Doc'un mu yoksa Jasper'ın mı? Ama en azından Jasper silahı Doc'ın yüzünden çekti ve Doc ayağa kalkarak diğer adamın gitmesine izin verdi. Ayağa fırlayan Jasper, bana bakıyormuş gibi yapmayan Freddie'ye ters ters baktı. Belki de orada çıplak, sırılsıklam ve üşümüş bir halde durduğumu umursamalıydım ama bu, toplayabileceğimden daha fazla enerji gerektirirdi.

"Meraktan soruyorum, lazer mi yoksa ağda mı yapıyorsunuz?" Freddie sordu. "Yani, bu uzun zamandır gördüğüm en pürüzsüz amcık."

Freddie'ye bakakaldım. Gerçekten de az önce... Gerçekten de az önce bana bakımımı mı sormuştu? O adrenalin patlaması beni küvetten çıkarmıştı ama çoktan kaçmıştı.

Jasper, "Üzerine bir şeyler giy," diye tersleyince içimi çektim. Etrafıma bir havlu sarmak biraz çaba gerektirecekti, bu yüzden siktir et dedim ve banyodan topallayarak çıktım.

"Evet, ne istersen yap, Boo-Boo," dedi Freddie geniş bir sırıtışla. "Bunların üzerine kıyafet giymek isteyeceğimi de sanmıyorum. İstersen kıyafetlerimi çıkarabilirim, sonra birlikte çıplak olabiliriz. Dayanışma."

Muhtemelen gülmemeliydim ama bu biraz komikti. Çantalarım köşedeydi, bu da onlara ulaşmak için Jasper ve doktorun arasından geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Oraya doğru ilerlerken bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım. Bileğim her adımda itiraz ediyordu ama hafif bir topallamadan fazlasını yapmayı reddediyordum.

Tüm çantalar yerdeydi, bu da eğilmem ya da çömelmem gerektiği anlamına geliyordu. Harika, sanırım herkes

Göster. Eğilmek canımı acıtıyordu ama çömelmek bileğime baskı yapacaktı. Sağlam elimle birinin elini tutmak için eğildim ve içimden bir homurtu çıktı.

"Tanrı aşkına." Jasper elimi kenara itti ve çantayı aldı. Daha önce sahip olduğu silah artık görünmüyordu. Çantayı yatağın üzerine fırlattı ve Freddie'yi geriye doğru itti. "Çık dışarı." Bana baktı. Hayır, bana değil. Doktora. "Sen de."

"Sanırım bekleyeceğim. Hala bileğini sarmam gerekiyor ve yardıma ihtiyacı var..."

Freddie diğer odadan, "Yardım edebilirim," diye teklif etti ama ikisi de kapıya bakmadı. Bunun yerine birbirlerine dik dik baktılar. Odadaki gerilim çatırdadı. Evet, daha önce de böyle durumların ortasında kalmıştım. Başımı öne eğip giyinmek daha iyiydi. O zaman muhtemelen sessizce sızabilirdim.

En azından yatağın üzerindeki çantanın fermuarını açabiliyordum. İçindeki her şey ellerinden geldiğince düzgün bir şekilde paketlenmişti. Kıvrılmış ipek gömlekler vardı ve yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Şu anda ipek bluzlar ya da kokteyl elbiseleri için endişelenmem gerektiğini düşünmüyordum.

Umarım bu çantada vardır... Kenarlarını yokladım ve sonra bir dantel yakalayıp yukarı doğru çektim. Külot. Bunlar işe yarayabilirdi. Pratik değillerdi ama her şey şu anda sahip olduğum hiçbir şeyden daha iyi olurdu. Bir dakika boyunca külotlara baktım ve sonra iç çektim. Doc bana doğru bir adım attı ve Jasper hırladı, gerçekten hırladı ve bir eli arkasındaydı.

Bahse girecek olsaydım, orada bir silahı olduğunu söylerdim. Doc'a başımı salladım. Benim için incinmesini istemiyordum. Belli ki beni kaçıranlar için çalışıyordu, onlardan biri olmasa bile. Boynunu çoktan uzatmış olabilirdi. Sırtımı Jasper'a dönerek yatağa yaslandım ve sonra eğildim, önce iyi ayağım, kötü ayağımın o kadar dayanabileceğini umarak. Bunu yaptıktan sonra kötü ayağımı geçirdim ve dikkatle yukarı çektim.

Muhtemelen en zarif külot giyme şekli değildi ama kıcıımı örttükleri anda kendimi yüzde bin daha iyi hissettiğime yemin edebilirim. Elbette, hâlâ üstsüzdüm, ama lanet olsun, çıplak kığım herkesin görmesi için dışarıda sallanmıyordu.

"Neler oluyor?" Güzel, melodik ses üzerime doğru yuvarlandı ve kavganın getirdiği sıkıntının bir kısmını hafifletti. Vaughn, beynim çok yardımcı oldu. Karanlıkta beni yatıştıran, kâbuslarımı kovalayan oydu. "Freddie paylaşıyorsun diye söyleniyor, Hawk."

Omzumun üzerinden bir çıtırtıya baktım, Vaughn oradaydı ve sonunda melodik sesi bir yüze yerleştirdim. O gece Eric gelmeden önce bana yardım eden teknisyendi. Aslında beni temize çıkarmaya çalışmıştı.

O da onlardan biriydi.

Hayal kırıklığı içime işledi. Şimdiye kadar, bu boktan küçük kasabada bana iyi davranan herkes bu kaçırılma olayıyla bağlantılıydı. Bir tipin ilgisini çektiğimi bilmek güzel. Elindeki elmadan bir ısırık aldı ve ısırığın çıtırtısı sessiz odada yankılandı. Bu sesle midem guruldadı ve bakışlarım bir an için dudaklarının bir araya geliş şekline ve üzerlerindeki meyve suyu izine sabitlendi.

Tadı harika olacak gibi geliyordu.

Bir koluyla, giydiği lacivert tişörtü elmasını kaybetmeden yukarı ve başının üzerine çekti ve sonra görebildiğim tek şey, renkli mürekkepli bir cildin altında yoğun bir şekilde paketlenmiş kas dalgasıydı. Birisi onu tuval olarak kullanmıştı ve külotum ıslandı, sadece saçımdan hala damlayan su yüzünden değil.

"İşte," dedi o yumuşak sesiyle, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi hem Jasper'ı hem de Doc'u atlayarak. "Bunu sana sürelim. Üşümüş ve biraz perişan görünüyorsun."

Güldüm. Garip bir sestir ve bu sesi çıkarmak biraz acı veriyordu ama gülmek ağlamaktan daha iyiydi. Elmayı ısırıp ve dişlerinin arasında tutarak elini

kot pantolonunu ve gömleğini üzerime geçirdi, kollarımla kolaylıkla manevra yaptı ve sonra tekrar onun kokusuyla çevrelendim.

"Aç mısın, Dove? Sana bir şeyler hazırlayabilirim." Elmasını uzattı ama ısırıldığı tarafı değil. Kahretsin, açtım ve bir ısırık aldım ve lanet olsun ki sulu, gevrek ve tatlı değildi. Tadı ağzıma doldu ve gözlerimi kapattım, neredeyse sallanıyordum.

"Siktir." Jasper'ın keskin küfrüyle gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onu hışımla odadan çıkarken yakaladım. Pantolonunun kemerine sıkıştırılmış bir silah olduğu kesindi. İçimden soğuk bir ürperti geçti.

"Ona göz kulak ol," diye emretti Doktor. "Geri geleceğim."

Sonra Jasper'ın peşinden gitti ve başka bir kapının kapanma sesi duyuldu. Vaughn'a dönüp baktığımda bana küçük bir gülümseme verdi. Saçlarının bakır rengi ışıktan parlıyor gibiydi ve sanki bunu her gün yapıyorlarmış gibi rahatça sırtıyordu. "Bir yolunu bulurlar. Hadi, yatağa geri dön ve elmamın kalanını yiyebilirsiniz."

Ne kadar iyi davranırsa da, ne kadar güzel olsa da... O benim arkadaşım ya da müttefikim değildi.

"Yardıma ihtiyacın var mı, yoksa sende mi?"

Yorgunluk beni yeniden vurdu ve yatağa doğru sarktım. Artık gömleğinin sıcaklığı ya da kokusunun zenginliği bile beni rahatlatmıyordu. Hâlâ burada -burası her neresiyse- muhtemelen bana zarar vermek isteyen silahlı, dövmeleli adamlarla kapana kısılmıştım. Ya da en azından benden bir şey istiyorlardı.

Kendimi yatağa çektim ve Vaughn yüzümü buruştursam bile bunu yapmama izin verdi. Yatak başlığına yaslandığımda, gözlerimi kapatıp tekrar kendimden geçmeye hazırdım. Tanrım, çok yorgundum.

"Al," dedi Vaughn, elmayı uzatarak. Her ne kadar yemeğini reddetmek istesem de gücüme ihtiyacım vardı, bu yüzden aldım. Bir ısırık daha aldıktan sonra başını salladı ve fermuarını çektikten sonra bavulu yatağın üzerinden kaldırdı.

Sanırım ondan bana giyecek bir şeyler getirmesini isteyebilirdim ama üzerimde külotum vardı.

Bu olur.

Banyoya doğru gözden kayboldu ve küvetteki su boşalmaya başladı. Bir dakika sonra elinde bir havluyla geri geldi. İki elinde havluyla bana başıyla işaret etti. "Biraz öne otur, saçındaki suyun geri kalanını temizleyeceğim."

"İslanmam umurumda değil."

"Elbette, şimdi sorun yok, Dove," dedi, benimle kolayca anlaşarak ve sesinin beni rahatlamaya çağırıyor gibi görünmesinden nefret ediyordum ve lanet vücudum bunu yaptı. "Ama birazdan yatacaksın ve sonra yastıkların ıslanacak, rahatsız olacaksın ve her şey olacak."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi bana. "Ve diğer çocuklardan yastık çalmak zorunda kalmamayı gerçekten tercih ederim, çünkü sonra sızlanıp şikayet ederler. Onlar gibi kokacağından bahsetmiyorum bile."

Yutkundum. "Seninkileri bana verebilirsin."

"Onlar benim, Dove."

"Oh."

Sırıttı ve bu onun tüm yüzünü yumuşattı. Bu kadar iri ya da kaslı biri gülümsediğinde bu kadar tatlı görünmemeliydi.

"Özür dilerim."

"Özür dileme, senin hatan değil. Roma onları sıkıştırdı ve buraya koydu çünkü güzel yastıklarım var. Yine de onları kullanmanı tercih ederdim. Ama onları kuru tutarsak daha iyi olur."

Haklıydı.

İyiymi. Ben öne doğru eğildim, o da öne doğru eğildi ve Doc'un saçlarımı yıkarken gösterdiği özenle havluyu saçlarımın üzerinde gezdirirken sadece onun muhteşem göğsünü görebildim.

"Çok fazla saçın var, Dove."

Omuz silktim ve sonra yüzümü buruşturdum. Kahretsin, acıyordu. "Sadece saç."

"Evet, sanırım." Sonra ben elmadan bir ısırık daha alıp havluyula uğraşırken göğüs kaslarının esneme ve dans etme şekline odaklanmamaya çalışırken o hiçbir şey söylemedi. Ama bakışlarımı daha aşağıya indirdiğimde, göbeğindeki dövmeyle bakmaktan kendimi alamadım - çapraz bıçaklar, kan damlaları ve yılanların onları sonsuz bir döngü halinde birbirine sarması.

"Vandallar."

"Hmm?"

Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim. "Hiçbir şey."

Benden uzaklaştı ve önce kendine, sonra da bana baktı. "Dövmeyi mi soruyorsun?"

"Sadece okuyorum."

Bana bir süre baktıktan sonra başıyla onayladı ve havluyu banyoya doğru fırlattı. Yatağa girdiğimde ıslak olduğum için çarşaflar biraz üşümüş olsa da, geri kalan yerim çoğunlukla kuruydu.

"Elmayı bitir, ben de sana gerçek yiyecek bulayım."

Elmayı yiyordum ama Vaughn bana bakarken neredeyse tamamını bitirmiştım. Rahatsız edici olmalıydı ama sessizlik işime geliyordu. Çekirdeğine kadar yediğimde elmayı aldı ve ben de parmaklarımı yalayarak temizledim.

Kapıya doğru yöneldiğinde, itiraf etmeliyim ki şaşırmıştım. Beni yalnız bırakmıyorlardı.

"Hemen döneceğim," dedi. "Hiçbir yere gitme."

Yorum yapmadım. Onlara hiçbir şey borçlu değildim.

İç çekti. "Dove... burada güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz ama bana güvenmeni istiyorum."

Ona baktım.

"Sadece burada kal."

Alçılı bileğimi kaldırdım ve zonklayan ayak bileğimi işaret ettim. "Nereye gideceğim ben?"

İçini çekti, bir kolu kapıdaydı ve pazuları boyunca uzanan gülleri, ön kolundaki tabancayı ve pazularının iç tarafındaki Kaptan Amerika kalkanını bir sırmış gibi koltuk altına doğru sıkıştırdığını fark etmemek zordu.

Her dövmenin bir hikayesi
vardı. Vaughn'un bir sürü
hikayesi vardı.

"Hemen döneceğim," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.
Yataktan kalkıp pantolonumu giymeye çalışmayı ve sonra da
buradan çıkıp çıkamayacağımı görmeyi düşündüm. Kilidin
tıkırtısı bana bunun boşa çaba olacağını söyledi ve tekrar
yatak başlığına ve yastıklara yaslandım.

Lanet olsun.

İyi. Dinlen. Zamanımı bekle.

Ye. Sonra da buradan siktir
olup gideceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

A Elimden geldiğince zamanın nasıl geçtiğini takip ettim. Gerçek bir saatin ya da pencerenin olmaması, gece mi gündüz mü olduğu hissini ortadan kaldırıyordu.

Bana fikir vermesi için yemeklere güveniyordum. Adamlar aşçı değildi, bu çok açıktı. Bazı yemekler sadece kızarmış ekmek üzerine fasulyeden ibaretti ve yakıta ihtiyacım olduğu için onu yiyordum. Berbat değildi, sadece yavandı. Izgara peynir popülerdi, mikrodalgada pişirilebilen pizza da öyle. Karbonhidratların çokluğu faydalıydı ama daha fazla proteine ihtiyacım vardı.

Ben sormadım.

Teklif etmediler.

Sudan bolca vardı ama bardağım artık plastikti çünkü Jasper'ın kafasına bir bardak fırlatmıştım. Neredeyse çarpıyordu. Reflekslerini sikeyim.

Doktor'un ziyaretinden sonraki ilk birkaç gün çok uyudum. Bu da başka bir şeydi - Doktor, Jasper ve silah olayından beri geri dönmemişti. Yemekle (hamburger ve patates kızartması) geri döndükten sonra Vaughn bileğimi tekrar sardı ve ben bayılmadan önce saçımı taramama yardım etti.

Kerkenez'in odaya geri dönmesiyle uyandım ve onlar da rotasyonlarına devam ettiler. Garip bir şekilde Jasper diğerlerinden daha fazla oradaydı. Vaughn ben uyanırken benden hiçbir şey beklemeden rahat bir şekilde sohbet etmeye devam ederken, diğerlerinin hiçbiri bunu yapmıyordu. Vaughn yerine Roma'nın gelmesinin beni hayal kırıklığına uğrattığını fark ettiğim anda kendimi tokatlamak istedim.

Bu insanlar benim arkadaşım değildi.

Bu odadan çıkmama izin vermiyorlardı ve bu beni delirtiyordu.

Günde üç öğün yemek, sonraki günlerdeki saatleri planlamama yardımcı oldu. Ayak bileğim daha iyiydi ama bacaklarım ağrıyordu çünkü onları çalıştırmıyordum. Gösteri yapsak da yapmasak da her gün saatlerce antrenman yapmaya alışmıştım. Boş durmak benim için iyi değildi. Aksine, iyileşmemi engellediğini düşünüyorum, yardımcı olmadığını değil.

Jasper beni götürdüklerinden beri sekizinci gün olduğunu düşündüğüm bir zamanda ortaya çıktığında -bir haftadan fazladır kimse beni görmemiş ya da benden haber almamıştı, hiç endişelenmişler miydi acaba? "Doktor nerede?"

Jasper kaşlarını kaldırarak kapıyı yavaşça kapattı ve bana baktı. Bana böyle bakmasından nefret ederdim. Sanki içimi görebiliyormuş gibi. Gözlerinin gri renginden nefret etmeye başlamıştım. Sıcak olduğunda bile soğuktu. Çenesinde bir kas kıpırdayabilir ve alnında bir damar patlayabilirdi, ama o gözler? Buz gibi soğuk kalırlardı.

Cehennem gibi sinir bozucuydu. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorlasam bile. Korku göstermek bana bir şey kazandırmıyordu. Meydan okumamak da bana bir şey kazandırmamıştı. Yapmadığı tek şey, kavgacı olduğumda farklı davranmaktı, o kadar kavgacıydım ki.

"Sorun nedir?" Bana bir bakış fırlattı. İlk birkaç günün ardından Vaughn'un tişörtünü çıkarmış, kendi eski püskü tişörtümü ve pijama altlarımı giymiştim. En azından bacaklarım örtülüydü. Ne kadar çok giysim olursa, o kadar çok zırhım olurdu. Ayrıca transparan sik beni dantelinden daha kullanışlı bir külot bulmayı da başarmıştım. Hepsine dikiz şovu yapmam yeterince kötüydü, yanlış bir mesaj vermeme gerek yoktu.

"Doktor nerede diye sordum? Beni kontrol etmeye gelmedi ve ben de banyo yapmak istiyorum." Banyoda tezgâha yaslanırken bir bezle üstünkörü silinmekten başka bir şey yapmamıştım. Onların gözetimi olmadan bileğimi orada test ediyordum. Her geçen gün daha da güçleniyordu ama doğru düzgün egzersiz yapmadığım için hızla kas kaybediyordum.

Bir kaç günlük düşüş bile bir ayımı alabilirdi. Bu hızla gidersek... Hayır, rehabilitasyon için gereken süre boyunca bağımlı kalmayı kaldıramazdım. Buradan çıkarsam, çıktığımda tam gücümde olmalıydım.

"Onun bir işi var," dedi Jasper. "Ve senin Doc'a ihtiyacın yok. Sadece bir duş al."

"Vay canına. Keşke bunu ben düşünseydim." Alaycılık halı kaplı zemini yakıyor olmalıydı. Kenarları gevşek olsa da en azından zemin halı kaplıydı. Şikayet etmiyordum.

"Bunu çözdüğümüze sevindim." Sırıttı, sonra sandalyeye oturmak için hareket etti. En sevdikleri yer orasıydı, sanki tek eğlencenin ben olduğum sıkıcı odamda nöbet tutuyorlarmış gibi.

Neşe.

"Hangi aletlerle, dahi? Duş perdesi yok ve ayakta durmamam gerekiyor. Ayrıca bileğimle birlikte ıslanmaması için bileğimi saracak plastik ya da benzeri bir şeye ihtiyacım var."

Koltuğun üzerinde yarı havada asılı dururken bir çırpıda doğruldu. Kaşlarını çatarak banyoya doğru yürüdü ve sanki yanlış bir şey yapma cüretinde bulunmuş gibi içeriye baktı. Son birkaç gündür idare etmek zorunda kaldığım ve kullanabileceğim başka bir şey olmadığı gerçeği olmasa komik olurdu. Doktor'un geri döneceğini ve en azından bir banyo daha yapmama yardım edeceğine güvenebileceğimi düşündüm.

Jasper odadan çıkmadan önce, "Burada kal," dedi. Hepsinin bunu söylemesine bayıldım. Burada kal. Bu odada beni izlemiyor olsalardı nereye gideceğimi sanıyorlardı ki?

Beni yalnız bıraktıklarında birkaç kez diğer kapıyı denemiştim. Açıldıysa bile nasıl açıldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Jasper odadan çıkar çıkmaz yataktan kaydım ve aceleyle kapıya yöneldim. Kapı kilitlenmemiştir. Ya da en azından o gittiğinde kilidi duymamıştım. Kapının kolunu çevirirken

Elimden geldiğince dikkat ederek, yaptığım şeyi ele verebilecek herhangi bir sese karşı kendimi hazırladım.

Hiçbir şey duymadan, kolu en hafif klik sesini çıkarana kadar çevirmeyi başardım ve sonra yavaşça içeri doğru sallandım. Başka bir yatak odasına baktım. Benim bulunduğum odaya benzer şekilde düzenlenmişti ama daha koyu renklerdeydi. Siyah yorgan. Siyah çarşaflar. Köşede siyah bir ışık. Bu çok garipti. Duvarlar bile benim odam gibi düzdü, üzerlerinde birkaç araba posterı vardı.

Garip bir şekilde, benim odam gibi onun da penceresi yoktu. Tavana yakın iki ışık vardı ve başım ağrıdığımda benim odamda olduğu gibi odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Pencerelele sorunları neydi? Hiç yangın yönetmeliğı diye bir şey duymuşlar mıydı?

Kendime gözlerimi devirdim. Doğru, çünkü insanları kaçıran adamlar şehir kanunları ihlalleri hakkında endişeleneceklerdi.

Kapı birkaç kez açık kaldığında gördüğümde çok daha fazlası değildi. Odanın üç kapısı daha vardı. Hayatımı sikeyim. Gerçekten mi?

Biraz daha eğildim ama kimseyi duymadım ve görünürde de kimse yoktu. Riske girmeli miydim?

Bir kapıyı kontrol et. En azından bir olasılığı eleyin. İlk seferde doğru kapıyı bulma şansım üçte birdi.

Odaya göz gezdirdim ve sol tarafımdaki kapıyı seçtim. Odamdaki banyonun bulunduğu yerin karşı duvarındaydı ve kolu test ettim. Hiçbir dirençle karşılaşmayınca kapıyı biraz araladım. Aralıktan, sarımsı ışık sıçramalarıyla karanlık bir koridor görünüyordu. Hafif bir talaş, ter ve eski spor salonu kokusu çarptı burnuma. Yeterince antrenman yapmıştım, bu koku çok tanıdık geliyordu.

"Freddie, nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Kestrel'in sesi koridorda yankılandı. "Jasper'ı duydun. Oraya giremezsin."

"Hadi ama, Hawk aklını kaçırmış. Boo-Boo deliriyor olmalı."

"Ona öyle demeyi kes ve kışını kaldırıp işe git. Bir gün daha kaçırırsan, kovulacaksın." Kestrel'in sesi çok mağdur görünüyordu.

"Muhtemelen en iyisi bu. Zaten orada çok sıkılıyorum, müdür de her gece başımın etini yiyor."

"Belki de onunla yatmamalıydın o zaman." Gözlerini devirdiğini duyabiliyordum ve bir çıkış yolu arıyor olmam gerekirken, bu bende gülme isteği uyandırdı.

"Dostum, bu hatunun göğüsleri. Yani, o genişlikte olmayan yoga topları görmüştüm. Aralarına girmek zorunda kaldım. Sonra da amını yalamamı istedi. Ama bunu yaşadım ve yaptım ve şimdi biraz daha narin ve belki, bilirsin, ince bir şey havasındayım."

"Freddie, eğer onun odasına yaklaşırsan taşaklarını keser ve sana yediririm." Bu tehditteki buz doğrudan Jasper'dan geliyordu ve kalbim sınırsız şiddet karşısında sarsıldı.

"Kahretsin, Hawk. Biriyle yatmalısın. Çok gerginsin."

Kapıyı elimden geldiğince kolay bir şekilde kapattım ve sonra odama geri kaçıp kapıyı kapattım. Tam yatağa geri oturmuş ve bakışlarımı tavana dikmişim ki kapının kolu sallandı. Jasper küfredip kapıyı aniden açtı ve ben de sıçradım, kapı iç duvara çarpıp öfkeli bir Jasper boşluğu doldurduğunda aptalca bir çığlığı boğmayı başaramadım.

Sanki benim suçummuş gibi bana ters ters baktı.

"Bu da ne böyle?" En azından bu, ani hızlı nabzımı ve düzensiz nefes alışımı açıklıyordu. Neredeyse yakalanacak olmanın verdiği adrenalinin, zorlukla bastırılmış bir şiddet yayan öfkeli adam üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

"Hâlâ buradasın." Bu uyumsuz ifade beni şaşırttı.

"Nereye gitmem gerekiyordu?" Evet, diğer odadaki hangi kapının bir koridora çıktığını biliyordum. O koridorun nereye gittiğini, hangi binada olduğumuzu ve hatta nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Yani evet, nereye gidecektim?

Bu yarınki Emersyn sorunuydu. Hâlâ daha hareketli olmam ve gücümü artırmaya çalışmam gerekiyordu.

Buradan çıkıyordum. Öyle
ya da böyle.

Bir nefes verdi ve sonunda o buz gibi bakışlarını üzerimden çekti ve ben de yeniden nefes alabildim. İşte o zaman bir elinde tuttuğu sandalyeyi ve diğer elinde tuttuğu plastik örtüyü fark ettim. Sadece plastik değil, üzerinde halkalar olan bir kumaş.

Bir duş perdesi.

İçeri girip botuyla kapıyı kapattı ve eşyaları banyoya taşıdı. Sandalyenin ayakları porselene sürtünürken öne doğru eğildim. Sonra bir çıt sesi ve hışırtı duyuldu. Bir dakika sonra geri geldi ve beni işaret etti. "Orada kal."

Ellerimi kaldırdım. Hayır, bugün için şansımı çoktan denemiştim. Burada kalmak iyi olurdu.

Bana sertçe başını salladı ve dışarı çıktı. Bu sefer, daha önce olduğu kadar uzun sürmedi. Üç dakikadan fazla değil. Bu yüzden salondan ayrıldığından şüphelendim. Geri döndüğünde, elinde büyük boy bir çanta vardı.

Küçük bir hareketle yatağın üzerine koydu. "Bunu senin için aldık. Sadece buraya getirilmediğini fark etmemiştim." I
yapmadı tanımak ve Çanta, ama o
yapmadı bir şey demek istemedi. Kaba tonuna
rağmen kollarını kavuşturdu ve beni izlerken başparmağını
alt dudağına sürttü. Normalde düğmeli gömlek giyerdi, ama
bugün kolları yukarı itilmiş koyu yeşil bir henley giymişti ve
Daha iyi günler görmüş, yıpranmış bir kot pantolon.

Bana kımılta der gibi bir bakış attığında öne doğru eğilerek çantayı açtım ve içinden kocaman kabarık havlular çıkardım. Üç tane. Yumuşaktılar, geçen gece kullandığım yıpranmış havludan çok daha yumuşaktılar. Ayrıca griydiler, yataktaki çarşaflar gibiydiler, ama daha yumuşak, güvercin grisi ve güzeldiler. Havluların yanında bir çift el bezi ve birkaç el havlusunu da vardı. Tüm bunların altında tanıdığım ama nadiren kullandığım bir salon markası olan şampuan vardı ve narenciye gibi kokuyordu. Dahası, vanilyalı sabun, peeling ve losyon vardı. Ayrıca vücut kremi.

Hepsi çok tatlıydı. Bu markaların çoğu otelimin banyosundaydı ama hepsi değil. Tiyatrodaki soyunma odamda vücut kremi vardı. Jasper'ın yüzünde hiçbir ifade olmadan beni dikkatle incelediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça. "Çok nazıksınız."

Seni kaçırana minnettarlığını ifade etmenin bir adabı var mıydı? Evet, bana güzel bir şampuan ve saç kremi getirdiğin için nazık davranırdım. Bu özgürlüğümün bedelini ödemeye değerdı.

Doğru.

"Bir şey değil." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirir gibi oldu, sonra yataktan eşyaları alırken kayboldu. "Bunların hepsini buraya koyacağım ve atelini sarmak için plastiğim var. Sargıyı çıkarabilirim."

Banyoya girip kayboldu ve bir süre sonra tekrar ortaya çıktı.

"Hadi ama, seni orada bırakmadan önce her şeye ulaşabildiğinden emin olmak istiyorum."

Oh.

Dikkatle yataktan kaydım ve topallayarak banyoya girdim. Acele etmedim ve gerekenden biraz daha fazla oynadım. İyileştigimi bilmelerine gerek yoktu.

Aslında ne kadar az bilirlerse o kadar iyiydi.

Havluları asmış ve tüm banyo malzemelerini küvetin içindeki rafa yerleştirmişti. Sandalye küvetin içindeydi.

Ortada, duş başlığına dönük. Saçımı durulamak için öne eğilmem gerekiyordu.

Dilenciler seçici olamazdı. "Kvete girebilir misin?"

Biraz manevra yapmak gerekti ama içeri girmeyi başardım, gerçi kıl payı kaçırdım çünkü sağlam bacağımı daha hızlı geçirmek için biraz zıplamam gerekti.

Jasper kaşlarını çattı. "Otur."

Havlayan komutu görmezden gelmek istedim. Lanet bir köpek değildim ama itiraf etmeliyim ki merak da ediyordum. Bu yüzden oturdum. Ortadan kayboldu. Bu sefer o kadar uzun süre ortalıkta yoktu ki, o yokken duş almamı isteyip istemediğini merak etmeye başladım. Kumandalara ve banyo malzemelerine ulaşabiliyordum.

Vanilyalı vücut sabununu açıp derin bir nefes aldım. Tatlı ve temizdi ve muhtemelen geçen gece bana sıcak spagetti ve sarımsaklı ekmek getirdiklerinden beri kokladığım en güzel şeydi.

Hatırladıkça midem gurulduyordu. ğle yemeğinden bu yana epey zaman geçti diye düşündüm. Belki normalden daha uzun, ama gardiyanım şu anda başka bir işle meşguldü.

Gerçekten geri gelmeyecekmiş gibi göründüğünde pijamalarımı çıkarmayı başardım. Ayağımı küvetin kenarına dayayarak amaya başladım. Ateli bir dakika içinde zecektim.

Jasper elinde bir matkap, bazı metal çubuklar ve birkaç başka şeyle kapıda belirdi. Kestrel hemen arkasındaydı. Jasper, Kestrel'e "ek onu," dedi ve diğer adam bana özür dileyen bir bakış atıp kolunu uzattı.

Onu kavradım ve bir kez daha bir tişört ve külot içinde olduğum gerçeğini görmezden gelerek ayağa kalktım. En azından bu sefer pembe ve sağlamlardı. Dışarı çıkarken bana destek oldu ve sonra beni yatak odasına geri götürdü.

"Temiz kıyafetlerini ıkarabilmen için antanı almamı ister misin?" Kerkenez ben koltuğa tner tnmez sordu

Yatak.

Cevap vermek için ağzımı açmama rağmen, banyodaki matkabın ani sesi ve çılgılığı odayı doldurdu. Lanet olsun, çok gürültülüydü. Kestrel gözlerini devirdi ve bu lanet olası macera başladığından beri gördüğüm ilk gerçek gülümseme imasıyla başını salladı.

Büyük bir abartıyla önce çantalarımı, sonra da kendi giysilerini işaret etti ve sonra da banyoya doğru boğucu bir hareket yaparak kapıyı kapattı.

Bu komik olmamalıydı.

Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değildi.

Yine de güldüm. Çünkü bu, birkaç gündür beni gezdiren ve alaycı mizah anlayışının yanı sıra yoğunluğu da bana çekici gelen Kerkenez'di. Güldüğümde ifadesi değişti ve yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım, bu konuda pek şanslı olduğum söylenemezdi.

Matkabın sesi tekrar yükseldi, sonra Kestrel çantaları yatağın üzerine koyarken kesildi. Kıyafetlerimi değiştirmeye odaklandım, temiz külotlar ve sütyenleri atladım çünkü kimseden yardım istemiyordum ve ayak bileğim ne kadar iyi olsa da göğsüm o kadar iyi değildi. Çatlamış ve morarmış kaburgalarım neredeyse her hareketimi protesto ediyordu.

Banyodan gelen çekiç sesleri beni zıplattı ama Kestrel kollarını kavuşturup bekledi. Matkabın birkaç vınlamasını birkaç dakikalık çekiç sesi izledi, sonra Jasper ince beyaz bir toza bulanmış olarak kapıda yeniden belirdi. Şalvarını ve sakalını kaplamıştı.

"Bunu temizlemelisin, sonra test edebilirsin."

Kestrel gömleğinin kollarını sıvadı ve banyoya girdi. Su aktı, sonra kapandı. Jasper elinde matkap ve daha önce görmediğim alet çantasıyla yeniden ortaya çıktı. Yüzünü temizlemişti. Çanta kapının dışına çıktı ve sonra geri döndü.

O ikisi içeride her şeyi yaparken yatakta oturmak çok garipti. Su birkaç kez daha geldi ve sonra Jasper, "Gel bir dene," diye seslendi.

Banyoda, taktığı yeni parmaklıkları buldum. Biri düşün hemen yanındaki duvarda, diğeri düşün içindeki duvara sabitlenmiş ve üçüncüsü de küvetin kenarına monte edilmişti. Kelimenin tam anlamıyla tırmanmak için kullanabilir ve kayma riski olmadan ağırlığımı iyi kolumda tutabilirdim.

Giysilerimi kapalı tuvaletin üzerine koyduktan sonra ilk korkuluğu kullandım ve doğrudan içeri tırmandım.

"Mükemmel," dedi Jasper. "Her şeye ulaşabiliyor musun?" Başımı salladım. "Sen yokken bunu test etmiştim."

"Tamam, şimdi duş alabilirsin. Daha fazla şikâyet yok." Sonra Kestrel'i dışarı itti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Artık şikayet yok.

Kapalı kapıyı kapattım ve aynı zamanda duşun etrafına baktım. Köşede içinde plastik kılıflar olan küçük bir kutu vardı. Onu çıkardım ve atelimin üzerine çektim. Kapatmak için küçük bir bant vardı. Mükemmel değildi ama işimi görürdü.

Gömleğimi ve külotumu kolayca çıkardım, sonra perdeyi sürükleyerek kapattım ve suyu açtım. Bu kadar yaklaşmışken ilk soğuk spreyden etkilenecektim ama bu göğsüme ve morluklarıma iyi gelecekti.

Bekle...

Yavaşça sırtarak dudaklarımı araladım. Onlar için harika olacaktı. Özellikle de yalnız duş almama izin verdikleri için. Bahse girerim duşlarımın ne kadar uzun olması gerektiği ya da olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Muhtemelen Roma'nın o gece bana dediği gibi şımarık bir prenses olmamı bekliyorlardı.

Dudağım kıvrıldı. Yine de... Suyu soğuğa ayarladım ve buz gibi sprey göğsüme çarptığında tısladım. O kadar soğuktu ki neredeyse nefes almakta zorlanıyordum.

Bu iyiydi.

Soğuk morarmaya iyi gelirdi. Yıkanmam gerektiğinde ısıtabilirdim.

Otuz dakikalık cezalandırıcı soğuğa ancak dayanabildim ve tir tir titriyordum ama morlukları artık hissetmiyordum. Ilık suyu değiştirdim ve ılık su bile kullandığımdan daha sıcaktı. Zamanımı aldı ve biraz manevra yaptım ama saçlarımı yıkadım, duruladım ve kremledim. Her şeyi sabunladığımda ve duruladığımda, yine yenilmiştim.

Ne büyük bir kayıp ama yine de başladığımdan daha fazla veriye sahiptim.

Ve daha fazla erişim.

Her seferinde bir adım, diye kendime hatırlattım.

Öyle ya da böyle buradan çıkacaktım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

T Sonraki iki gün Jasper duş için her şeyi ayarladıktan sonra günde iki kez duş almaya başladım.

Bunun soğuk için olduğunu ve sırtımdaki ve kaburgalarımındaki morluklara iyi geldiğini bilmelerine gerek yoktu. Bakıcılarımın yanında çıplak kalmamak için elimden geleni yaptım. Sabah -ya da sabah olduğunu varsaydığım şey çünkü gerçekten hiçbir fikrim yoktu- üçüncü gün yalnız uyandım.

Tamamen yalnız.

Gözlerimi ilk açtığımda, şimdiki bakıcımın genellikle oturduğu sandalyeye bakacak şekilde yan yatmışım. Köşede tek bir loş ışık yanıyordu. Rome'un çizim yaparken kullandığı ışıktı bu. Bir elimi yüzüme sürterek yavaşça doğruldum. Zorunlu dinlenmeye ek olarak soğuk duş kombinasyonu en azından yaşadığım morarma etkilerini en aza indirmişti. Bunun için minnettar olacaktım.

Ayağa kalkarken bileğimi test ettim. Sarılıydı ama üzerine ağırlığımı verdiğimde hissettiğim keskinlik yoktu. İki adım attım ve zar zor sızlıyordu. Ayak parmaklarımın ucuna bastım ve sağlam bacağımı kaldırarak tüm ağırlığımı kötü bacağıma verdim.

Gerginlik vardı. Bu kadar kullanılmadıktan sonra kaslarım aktiviteye karşı çıktı. Yine de ayak bileğim dayanıyordu. Ayağımı yere koyup kollarımı başımın üzerine uzattım. Göğsüm ve sırtım ağrıyordu ama daha kötülerini de yaşamışım. Kollarımı arkama doğru uzattım ve eğilmeden önce ellerimi elimden geldiğince sıktım. Omurgamın çatırdaması ve kaslarımın protesto çığlıkları beni canlandırdı.

Adım adım, daha sıcak ve daha gevşek olana kadar esnedim. Bileğim hâlâ sorunluydu. Lanet atelden nefret ediyordum. Beni alçıya almamışlardı, bu da demek oluyordu ki

Bir şeyler. Aynı zamanda, yıkanmama yardım ettiğinden beri Doc'u görmemiştim. Görünüşe göre Jasper ya da diğerlerinin ona taktığı isimle "Hawk" -ne biçim bir isimdi o öyle- tuhaf, sahiplenici bir pislik yüzünden onu engellemiştir.

Aptal değildim. Erkeklerin bu konuda çok aptal olduğunu ve Freddie'yi çok şiddetli tehditlerle uyardığını anlıyordum. Hawk'ın Doc'ın çenesinin altına yerleştirdiği silahın görüntüsü içimi ürpertti ve kaşlarımı çattım. Jasper, Doc'un geri gelmemesi için bir şey mi yapmıştı?

Sikeyim.

Ve eğer yaptıysa, neden?

Buradayken bana bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Duş olayı ve şifonyer olayı hariç. Kıyafetlerim artık bavullarda değildi. Buraya bir şifonyer getirmişler ve eşyalarımı koymuşlardı.

Bir de kitap meselesi vardı. Bana bir yığın kitap getirmişti. Televizyon, telefon ya da internet yoktu ama kitaplarım vardı.

Çoğu fantastik, birkaç casus gerilim ve en az bir aşk romanıydı. Onlar da iyi karıştırılmıştı. Yeni değillerdi.

Tamam, Jasper bakmaktan fazlasını yapmıştı. Yine de neden burada olduğum hakkında bana hiçbir şey söylememişlerdi. Vaughn'a konuyu açmaya çalıştığımda da konuyu değiştirdi. Konuyu Kestrel'e açtığımda ise buz kesildi ve beni susturdu.

Evet, o da vardı.

Kapalı kapıya baktım.

Burada kimsenin olmaması garipti.

Bu odada uyandığımdan beri bir kereden fazla yalnız uyanmamıştım. O seferinde Roma banyodaydı. Tuvaletin sifonu bana birinin hâlâ burada olduğunu söylemişti.

Lafı açılmışken, çekmecedен yeni kıyafetler ve temiz külotlar çıkardım. Son iki çift külotum kalmıştı. Çamaşırlar köşeye yığılmıştı, bu yüzden külotların bazılarını durulayıp lavaboda yıkayabileceğimi düşündüm. Birazcık

ürperiyorum. Y a p a b i l i r i m ama kıyafetlerimi gerçekten yıkamayı tercih ederim.

GÜN BERBATTAN DAHA KÖTÜYE GITMİŞTİ. SADECE BEN DEĞİL Görünürde hiçbir esir olmadan tek başıma uyandım, regl dönemime uyandım. Hesap yapmalıydım, bunu beklemiyordum ama bu ağrı ve rahatsızlığın bir kısmını açıklayabilirdi. Erzak namına hiçbir şey yoktu. Bu yüzden tuvalet kağıdını rulo yaptım ve duştan sonra idare ettim.

Kahve için ölürdüm. Ve biraz Midol. Belki bir ısıtma yastığı.

Ben de bu odadan siktir olup gitmeyi tercih edebilirdim. O kadar uzun süredir burada tıklıp kalmıştım ki, duvarda kaç tane çatlak olduğunu ve baktığım resmin çerçeveli bir tuval üzerine değil de doğrudan duvara çizilmiş olduğunu, ayrıca bir müzeye ait olabilecek türden bir derinliğe ve heybete sahip olduğunu çok iyi biliyordum.

Şeffaf. Ham. Yetenek.

Ben de tasvir edilen mağaraya gitmek istedim. Çok güzeldi. Anlayamadığım tek şey gün doğumu mu gün batımı mı olduğuydu. Ve gerçekten çerçeveli bir tuval olduğunu düşünmüştüm. Ahh.

Ona bakmak bile beni rahatlatmıyordu. Odanın içinde volta attım. Kitapları elime aldım, karıştırdım ve bir düzine kez geri koydum. Muhtemelen bu kadar çok hareket etmemeliydim, tuvalet kağıdının başka bir külotu lekelemek için tek engelim olduğunun farkındaydım. Banyodaki lavaboda bir çift külotum ıslanıyordu.

Bir parçam, çocuklardan birinin onları görmesini bekleyemedi. Umarım bu onları iğrendirir. Ya da başka bir şey.

Zaman ilerlemişti ya da belki de gerçekten bir saat geçmişti ama artık canıma tak etmişti. Bu odadan çıkmak istedim. Yemek yoktu. İnsan yok.

Kahve yok. Sadece. Dışarı. Dışında. Bu. Oda.

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çalacakmış gibi elimi kaldırdım, sonra tereddüt ettim. Aslında kolu denememiştim, bu yüzden onu çevirdim ve yumuşak bir klik sesiyle açıldı.

Kahretsin.

Şimdi, daha önce denemediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Kapı açıldı ve diğer taraftaki odayı kontrol ettim. Karanlıktı. Işık yanmıyordu. Diğer kapı altı adım solumdaydı.

Odamdan gelen bir ışık huzmesi ışığı kesiyordu ve yatakta bir hareketlenme oldu. Donakaldım, sonra yavaşça geri çekildim ve buradaki ışığı kapattım. Sonra bekledim. Çarşafların hışırtısı kesildi ve düzenli, derin nefesler sessizliği doldurdu. Hafif bir horlama vardı.

Nefesimi yavaşlatarak konsantre oldum. Çok fazla gürültü yapmak istemediğim için odanın derinliklerine doğru adım attım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Hafif tıkırtı karanlıkta bir silah sesi gibi geldi ve irkildim.

Yataktaki figür kıpırdamadı.

Kapıya kadar altı adım. Çıplak ayaklarımın altındaki halı yumuşaktı ve adımlarımı zorluyordu. Kıyamet kopacakmış gibi hazırlanarak kolu çevirdim ama yerinden kımıldamadı.

Sikeyim.

Başparmağımı topuzun üzerinde gezdirerek kilidi buldum ve çevirdim. Kapımın içeride kilidi yoktu, sadece dışarıda vardı. Ayrıca kapıma sadece başka bir odadan girilebiliyordu. Güzel ve sinsi. Pislikler.

Kilidi açınca kapı kolayca açıldı ve koridordan içeri ışık süzüldü. Çok parlak değildi ama gözlerimi kısmama yetecek kadardı. Yatağa bir göz attım. Elbette bir korku filmi klişesiydi ama orada kimin uyuduğunu bilmek istiyordum.

Uzun, kaslı bir kolun ötesinde görebildiğim tek şey kıvrık sarı bir kafaydı. Yani Roma.

Nefes alış veriş değişmedi ve hareket etmedi. Güzeldi. Ona sırtımı dönerek koridora baktım.

Hiçbir şey hareket etmiyordu ve bana ulaşan hiçbir ses yoktu. Son kez sıvıştığım da buradan geçememiştim.

Kaybedecek zaman yok. Er ya da geç, onlardan biri beni bulmaya gelecekti. Eğer kaçacaksam, bunu şimdi yapmalıyım.

Koridorun zemini ahşaptı ve ayaklarımın altı soğuktu. Aslında odanın dışındaki sıcaklık çok daha soğuktu. Sağ mı sol mu? Geçen günkü sesler soldan gelmişti. Yani orada merdiven ya da bir kapı var mıydı?

Penceresi olmayan bir koridordu.

Cidden, pencerelerle sorunları neydi?

Yaralı kolumu göbeğime bastırarak solu seçtim ve acele ettim. Bileğim biraz itiraz etti ama aldırmadım. Daha fazla kapalı kapının önünden geçtim ama kontrol etmek için her birini açmak istemedim. Mutlaka merdivenler ya da öyle bir şey vardır - kahretsin, merdivenler vardı. Neredeyse kayarak tahtanın üzerinde duracaktım. Burası daha sertti ve ayaklarımı ısıırıyordu.

Neyse ki nasırlarım vardı. Merdivenlerin tepesinde aşağıya baktım. Altı basamak, sonra bir çeşit sahanlık. Yukarıda asılı duran tek ampulün ışığı tuhaf gölgeler oluştuyordu. Duvarlar da odadakinden daha kaba görünüyordu. Eski. Harap.

Ayrıca burası biraz kokuyordu. Küflü. Kullanılmıyor. Islak.

Yere tekrar baktım. Tahtada lekeler vardı. Ama nemli değildi. Bu da bir şeydir.

Omurgamda bir ürperti oluştu ve geldiğim yöne, sonra da diğer yöne baktım.

Evet, devam etmekten başka seçeneğim yoktu. Dışarı çıkmak istiyordum ve muhtemelen bu şansı bir daha yakalayamayacaktım. Eğer beni yakalarlarsa.

Bu omurgamda çok daha kötü bir ürperti yarattı. Ve içim sıkıştı.

Merdivenlerden aşağı indim, en altta yavaşladım ve bir sonraki basamaklara bakmak için duvarın etrafına baktım. Hâlâ bir şey yoktu.

Eğer bu bir film olsaydı, tüyler ürpertici müzik şu anda çalmaya başlardı. Sonraki basamakları indim ve başka bir koridora baktım, ancak bu koridor o kadar uzun değildi ve bir bیلardo masası ile kanepeler, sandalyeler ve bir televizyonun bulunduğu halı kaplı alanı ortaya çıkaran açık kemerler vardı.

Şuna bakın. Duvarda posterler de vardı. Bunlar daha çok yarı çıplak ve boşverin, cömert göğüsleri ve kıvrımlı kalçaları olan tamamen çıplak kadınlardı. Masanın üzerinde bira şişeleri vardı. Ama insan yoktu.

Çocuklar hangi cehennemdeydi? Ve burası ne kadar büyüktü?

Biliyor musun, Emersyn, umurunda değil. Buradan gitmek istiyorsun, gezmek değil.

Güzel konuşmaydı.

Odayı ve diğer açık kemeri görmezden geldim ve bir çıkış aramaya başladım. Koridorun diğer ucundan daha fazla ışık geliyordu, ben de oraya yöneldim. Bir pencere. Bir kapı. Sadece bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Sonunda bir depoya açılan pencereli bir kapı mı vardı?

Kapıyı çekerek açtım ve cereyanlı görünen depoya baktım. Her yer gölge ve ışık oyunları ile doluydu, ışık benden iki ya da üç kat yukarıda olan tavandaki tavan pencerelerinden geliyordu.

Oğl

um.

Of.

A.

Kaltak.

Burası çok büyük ve çirkin bir yerdi. İçeride park edilmiş arabalar da vardı. O arabaların içinde anahtar olma ihtimali neydi?

Böyle şeyler sadece filmlerde olurdu.

Nasıl araba kullanacağımı da bilmiyordum.

Yani, zor görünmüyordu ama her yere arabayla götürülüyordum ve sahip olduğum tek boş zaman dansıma ve performanslarıma gidiyordu. Okula arabayla gitmek enerji kaybı olurdu.

İhtiyacım olan son şey onun sesinin kafamın içinde olmasıydı, bu yüzden kapıyı çarpıp çıktım ve etrafta dolaşmayı bıraktım. Eğer burada arabalar varsa, o zaman bir çıkış noktası da vardı. Yavaşça bir seksen yaptım ve orada, göklerden gelen bir işaret gibi parlayan ışıkla, bir çift büyük kapı vardı. Daha fazla zaman kaybetmedim. Açık alandan hızla geçip arabaların ve bir çift motosikletin yanından geçtim. Beton ayaklarımın altında buz gibiydi ve kırılan cam parçalarından kıl payı kurtuldum.

En sondaki kapı açılmaya başladı ve yukarıdaki otomatik zincirin gıcirtısı beni tökezleterek durdurdu.

Başımı yakındaki diğer kapıya doğru salladım ve hızla ona doğru koştum. Lütfen kilitli olmasın. Lütfen açık olsun. Kapıyı iterek açtım ve içeri daldım. Kocaman bir eşya dolabı gibiydi. Kapıyı daha yeni kapatmışım ki, birden fazla motorun gürültüsü geçerken egzoz kokusu burnumu gıdıkladı.

Eril sesler yükseldi. Bazıları yüksek, bazıları daha yumuşak. Çoğu kızgındı.

Ya da en azından sesleri bükülmüş gibiydi.

Ne dediklerini tam olarak anlayamadım.

Hadi, git buradan. Ne kadar çabuk park edip içeri girerlerse, o kadar çabuk dışarı çıkabilirdim. Ama araba kapıları çarpsa bile sesler kesilmedi.

Lanet olsun.

Önce bulunduğum odaya sonra da yukarı baktım. Alçak bir tavanı vardı, her yer depo olduğu için muhtemelen sahteydi. İçinden geçip üzerine çıkabilirdim belki. Sonra da sessiz olduğu zamanı kollardım. Arka tarafta başka bir kapı daha vardı. Üzerinde devasa bir kilit vardı. Birinin diğer taraftan açmasını engellemek için kullanılan türden.

Acil çıkışlardaki gibi. İçeriden açabiliyordunuz ama diğer tarafta hiçbir şey yoktu. Dolap sandığım şey, daha çok bir ofismiştir. Kullanılmıyor gibi görünen tozlu bir ofis.

Bir masa vardı. Eski püskü bir sandalye. İçlerinde lekeli bezler olan birkaç kova.

Muhtemelen ne olduğunu bilmemek daha iyidir.

Kapalı kapıya yaslandım ve dinledim. İki adam tartışıyordu. Ne konuştuklarını duyabilmeyi çok isterdim. Ama bitirmek için aceleleri yok gibiydi.

Güzel.

Dua edelim de bu kapı dışarı açılsın. Dış duvara yeterince yakın olduğunu düşünmüyordum ama şu anda bir koridor ve birkaç pencere alabilirdim. Kilidi açmak zordu ve çubuğu serbest bırakmak için çevirmem gerekti. Kapıyı iterek açtım ve açtığım odanın ışıkları yanarken bir çığlığı zorlukla yuttum. Soğuk, taştan bir odaydı ve bir kişi gerçekten de yere yığılmış bir şekilde oturuyordu.

Yüzünün yarısı şişmiş ve morarmıştı, neredeyse tanınmaz haldeydi. Hırıltılı nefesleri bana hayatta olduğunu söylüyordu. Ayaklarında kan vardı. Ve kolu garip bir şekilde sarkıyordu ya da garip bir şekilde kendine doğru tutuyordu.

Oda sidik, bok ve kan koktuğu için boğazıma bir şeyler düğümlendi.

Gerçekten bir korku filmindeydim.

Sonra gözlerini açtı ve sesi içeride tutmak için bir elimi ağızıma kapattım.

"Emersyn," diye

hırıldadı. Eric.

Aman Tanrım.

Eric'ti. "Sen..."

Ne yapmışlardı...

"...amcık."

Arkamdaki kapı çarparak açıldı ve sarsıldım, benim için gelen canavarlardan uzaklaşmak için bir canavarla birlikte hücreye çekildim.

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve beni karanlığa hapsetti.

Ayağa kalkıyormuş gibi yere sürtünerek ses çıkardı. Sonra kapı ittirilerek açıldı ve Jasper girişi doldurdu, gri gözleri bana sabitlendi ve sonra ayağa kalkmış olan Eric'e doğru sarsıldı.

Kahretsin.

Bana doğru hantalca yürüdü ve lanet olsun, bu durumda tanımadığım canavar daha iyiydi. Eric'i boğazından yakalayıp duvara çarparken bile Jasper'a gittim.

"Ona bakma," diye emretti ve ön kolunu Eric'in soluk borusuna sokup onu boğarken öylece bakakaldım.

Eric iri bir adamdı. Her zaman benden daha iriydi ve bu gücünü ve cüssesini kendi avantajı için kullanırdı. O ana kadar Jasper ve Eric'in neredeyse aynı boyda olduklarını fark etmemiştim. Jasper aslında daha uzun olabilirdi.

Sonra Eric inledi ve bu ses damarlarımda dolaşan korkuyu tam ortasından çatlattı.

"Amcık... buna... sebep oldu." Boğuk kelimeler ve tükürükler ağzından fırladı, sanki Jasper onları tutuşunun gücüyle sıkışmış gibiydi.

Jasper ona cevap vermek yerine yumruğunu Eric'in böğrüne indirdi. Bir kez. İki kez. Üçüncüsünde hafif bir çatırtı oldu ve irkildim.

Bir kaburganın çatlaması tanıdık bir sestti.

Geri çekildim, boğazımda yanan ve midemi ekşiten safra beni hasta etmekle tehdit ediyordu ki, sıcaklık sırtıma doğru bastırdı. Tekrar irkildim ve çekildim, ancak bir çift renkli kol tarafından kafeslenerek beni ona hapsetti.

"Sakin ol, Dove." Vaughn'un tanıdık mırıltılı sesi üzerime çöktü ve neredeyse sarkıyordum. Kaçışın verdiği adrenalin çökerken, Eric'i burada kapana kısılmış halde bulmanın verdiği korku ve tiksinti de içimde yüzüyordu. "Sakin ol, seni yakaladık. Koca aptal dansçı çocuk sana bir daha zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Bekle... Ne?

Jasper omzunun üzerinden, "Götürün onu buradan," dedi ama başımı kaldırdığımda Vaughn'a değil, bana bakıyordu. Sert tonuna rağmen yüz ifadesi ne çarpık ne de öfkeliydi. "Git."

Bu bir istek miydi? Emir değil miydi? Bu hiç mantıklı gelmedi.

Vaughn beni de yanına alarak geriye doğru yürüdüğünde ben hâlâ bunu çözmeye çalışıyordum. Beni sürüklemedi, sadece kaldırdı ve hareket etti. Sonra ana depoya geri döndük ve bir düzine adam bana bakıyordu.

En başta burada olduğum için beni terslediğinde olduğundan daha öfkeli görünen Kerkenez ve onu itip doğruca bana yönelen Doc da buna dahildi.

Ona doğru gidecektim ama Vaughn beni geri çevirdi. "Ah-ah, Doktor. Daha fazla şiddet başlatmayalım. Dove içerideki pis kokudan sonra zaten kendini biraz kötü hissediyor. Hawk'a çöpü dışarı çıkarmamız gerektiğini söyledim."

Kerkenez küfretti ve Doc homurdandı. Ama arkamızdaki kapı çarparak kapandı ve Jasper önümdeydi. Vaughn bu kez beni uzaklaştırmaya çalıştığında Jasper, "Onu bana ver," dedi.

"Hawk..."

"Senin fikrini istediğimde, Kerkenez, soracağım. Onu bana ver Falcon. Geri kalanınız, kışınızı kaldırıp işe koyulun."

Vaughn beni teslim etmeden önce kulağıma doğru, "Her şey yoluna girecek, Dove," dedi. Jasper beni sağlam kolumun pazularından kavradı ama sert bir kavrayış değildi ve yürümeye başlarken bile acele etmedi. Aksine, adımlarını benimkilere göre kısalttı.

Jasper, "Çekilin," dedi ve birdenbire bütün o insanların gidecek başka yerleri oldu. Yanından geçerken Doc'a baktım.

Ama benim adıma araya girmedi ve Kestrel gözlerini kaçırdı.

İttifakların geçici olduğunu bilmek güzel.

Tabii eğer varsa.

Jasper beni içeri götürdü ve küçük oturma odasının, bilardo masasının ve televizyonun önünden geçirdi, ama üst kata çıkmak yerine mutfığa girdik.

Um.

Beni bırakırken bir masayı işaret etti ve bir sandalye çıkardı. "Otur."

Emri duyunca irkildim ve ona ters ters baktım.

Jasper hırıltılı bir inilti çıkardı ve benimle göz göze geldi. "Otur. Aşağı." Yanağındaki kan lekesine odaklandım. Çok büyük değildi ama... Eric'i boğazından yakalamıştı.

Kaburgaları kırılmıştı.

Oturdum.

Tir tir titriyordum ve dişlerimin takırdamasını engellemek için her şeyimi harcıyordum.

Canavar hakkında bilmediğim ne söylemişim?

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

J Asper bir dakika boyunca bana baktı, gri gözlerinin donmuş tundrası beni olduğum yere kilitledi. Bir elini ağzına götürdü, sonra durakladı. Elini ağzına götürdü.

Eline baktığı anda içimdeki hava boşaldı. "Siktir," diye küfretti.

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, parmaklarını kaplayan kırmızılık karşısında safralarımı yuttum. Baktığım anda ne bulacağımı biliyordum ama yine de kolumun üst kısmına baktım. Parmaklarının beni kavradığı yerde kanlı izler vardı. Hâlâ küfrediyordu, ellerini lavaboda ovdu, sonra sıkıcı bej dış yüzeyiyle çirkin buzdolabına gitti ve çekerek açtı. Şişeler tıkırdadı ve iki şişe çıkardı, sonra masaya doğru yürüdü.

Erkeklerin şişe kapağını masanın kenarına dayayıp yumruğuyla vurduğu şeyi yaptı. Kapak açıldı ve ilk şişeyi bana uzattı, sonra ikincisini açtı ve ondan uzun bir yudum aldı.

Yemek yememiş olmama rağmen lanet bir gün geçirmiştim. Şişeyi aldım ve yarısını mideye indirdim. Berbattı ve koyu biranın sert acılığı karşısında öksürdüm.

"Yudumlamayı deneyebilirsin," diye önerdi ve ben ona ters ters baktım. Adamın elleri kanlıydı ve beni burada rehin tutarken Eric'i dışarıda bir depoda tutuyordu. Gözlerimi kaçırmadan şişenin geri kalanını mideye indirdim.

Bu sefer öksürmedim. Teslim olmadan önce boğulacaktım.

Tek kaşını kaldırarak boş şişemi aldı ve kendi şişesiyle değiştirdi. Sonra da tekrar etmem için bana meydan okurcasına baktı. Bir içki aldım ve az önce dudaklarını aynı yere değdirmiş olduğu gerçeğini görmezden geldim. Ne kadar iğrenç olsa da, sistemime

Sarsıntıları yatıştıran ve sert kenarları sakinleştiren bir valium iğnesi.

"Hey, Hawk," dedi bir adam odaya girerken. Her iki kolunda da dövmeler vardı, uzun kollu dövmelerde orman yaprakları ve hayvanlar bana bakıyordu. Gelişi Jasper'ın bana attığından daha soğuk bir bakış atmasına neden oldu. "Zulayı ne yapmamızı istiyorsun?"

"Şimdilik bir kenara koyun. Onunla sonra ilgileniriz. Temizlenin. Sonra sen ve JD dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler alın." Jasper bana bir bakış attı. "Kızarmış tavuk."

Tek kelime etmedim. Sürekli fast food ile beslenmeleri beni öldürüyordu. Özellikle de çalışmadığım ve antrenman yapmadığım için.

"Aslında, her şeyden biraz al."

"Elbette," dedi dövmeli adam bana bakmadan önce. "Hatunun kim olduğunu sorma hakkımız var mı?"

"Hayır, değilsin Fare." Kerkenez mutfağın kapısında durdu. "Kaybol."

Adam elini kel kafasında gezdirdi. Beni ona bakarken yakaladı ve göz kırptı. Gözlerimi devirdim ve başka tarafa baktım.

"Git dedim." Kerkenez bu sözleri yarı kaşlarını çatarak söyledi ve Jasper sırtıttı. Adam dışarıdaydı ve koridorun aşağısından sesler geliyordu. Bağırışmalar ve kahkahalar. Sonra televizyonun sesi yükseldi ve başka bir yerde müzik gümbürdemeye başladı.

Sessizliğin sarmaladığı bir odada, bana eşlik eden taş suratlı ve hırçın tutsaklarımdan sadece biriyle günler geçirmiştım.

"Hey, Dove," dedi Vaughn odaya girerken. "Aç mısın? Açlıktan ölüyorum."

Vaughn hariç. Benimle ilişki kurmaya çalışıyordu.

Jasper buzdolabına dönerken, "Fareleri yemek için gönderdi," dedi. "Roma hangi cehennemde ve neden onu izlemiyordu?"

"Güzel soru," dedi Kestrel. "Nerede olduğu konusunda bizi bilgilendirmek ister misiniz, Bayan Sharpe?"

İsteklerimi yerine getiriyor olsa bile soyadımı kullanması küçük bir sözlü sataşmaydı. Jasper başka bir şişe çıkarırken yumuşak bir homurtu çıkardı. Açma işlemini tekrarladı.

"Konuşmuyor," dedi. "O zaman git odasını kontrol et. Belki ona bir şeyle vurmuştur." Sesinde neredeyse biraz eğlence vardı.

Kestrel cevap vermeden önce Vaughn, "Ben yaparım," dedi. "Ve eğer fareler yiyeceklerle dönerlerse, bana da biraz ayır. Birkaç saat sonra işim var ve tüm öğleden sonra randevularım var."

Ardında bıraktığı sessizlik, elimdeki bira şişesini çevirmeme ve masanın üzerinde küçük daireler çizmeme neden oldu. Çok yakındı.

Çıkmaya çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

"Serçe," dedi Kerkenez neredeyse iç çekerek ve omuzlarım bu sevecenlik karşısında kaskatı kesildi. Benim şoförüm olduğu zamanlar çok tatlıydı. Müttfikim. Neredeyse arkadaşım.

Tamam, itiraf et, ona bir ağaç gibi tırmanmak ve kendim için birazcık zevk almak istediğimde. Benim için bir evcil hayvan ismi olması hoşuma gitti. Vaughn'un 'Dove'u gibi. Ama Vaughn'un aksine, Kerkenez'in bir yalan olduğu ortaya çıktı. Onunla ilgili her şey yalandı ve bu da o ismi başka bir yalan haline getiriyordu.

Gözlerimden yaşlar aktı ama onlara teslim olmaktansa biramdan uzun bir yudum aldım.

"İstediğiniz kadar burada değilmişiz gibi davranın, bu gerçekleri değiştirmez."

"Gerçekten mi?" Yavaşça ona baktım. Ona dokunabileceğim kadar yakın duruyordu ama aynı zamanda ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyordum. Kollarını kavuşturmuş, heybetli bir figür çiziyordu. Kirli bir kot pantolon ve üzerinde yağ lekeleri olan bir gömlek giymesinin de bir faydası olmamıştı. Beni götürürken giydiği o pahalı, özel dikim takım elbise artık yoktu.

Sanırım burada ihtiyacı yoktu.

"Gerçekten," diye onayladı, dolgun ağzının bir köşesi yukarı doğru dönüyordu. Normalde sinekkaydı tıraş olan adamın yüzünde epeyce kıl vardı ve yanağında bir kir lekesi daha vardı. Sanki elinin tersini yüzüne silmiş gibiydi. Elleri de oldukça kirliydi ve kir tırnaklarına işlemiş gibiydi. Elleri her zaman iri ve nasırlıydı, araba kullanmanın yanı sıra başka işler de yaptığını tahmin ediyordum.

Belki arabalar üzerinde de çalışıyordur?

"Gerçekleri konuşalım," dedim kendimi onun mavi-yeşil bakışlarıyla buluşmaya zorlarken. "Gerçek- bana yaklaşmak için şoförüm gibi davrandın. Gerçek-arkadaşın da aynı nedenle sahne arkasında çalışmaya başladı. Vaughn da öyle. Gerçek-beni kaçırdın. Beni rehin tutuyorsun. Sanırım fidye için, gerçi talep etmiş olsaydınız şimdiye kadar ödenmiş olurdu. Gerçek- Eric'i dışarıda bir odada tutuyor ve ona işkence ediyorsunuz. Gerçek-Gitmek istiyorum ve eğer bana fidyenin ne kadar olduğunu söylerseniz, ödeyeceğim. Paraya erişimim var."

Ne ailemdeki kadar ne de bana emanet edilen kadar, ama dört yıldır para saklıyordum. Kaçışımı planlamak için dört yıl. Buna bu kadar ihtiyacım olacağını tahmin etmemiştim ama onları ikna edecek kadar param olduğu kesindi.

"Gerçek," dedi Jasper ben duraksadığımda. "Sana bir daha dokunmadığı sürece o pislik umurunda bile değil."

Omuz silktim.

"Özellikle değil, hayır."

Bunu çok fazla hissetmeden söyleyebilmem, ondan ne kadar nefret ettiğimin bir kanıtıydı. Belki de soğuktu. Belki de beni bir canavar yapıyordu.

Ne de olsa onlar tarafından büyütülmüştüm.

Jasper bana baktı, onunla tanıştığımdan beri yüzünde ilk kez bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve Kestrel duvardaki bir düğmeyi çevirip aspiratörü çalıştırırken o da cebinden sigarasını çıkarıp bir tane yaktı.

Sonra sigarayı bana uzattığında şaşırma sırası bana geldi. Sigarayı almak için birayı masanın üzerine bırakmak zorunda kaldım ve sigarayı alırken parmaklarım bir an için titredi. İlk nefes, ilk dolu bira gibi, beni biraz sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Sandalyesine geri dönen Jasper oturdu, bir sigara daha yaktı ve sonra arkasına yaslanıp bana baktı. Kestrel'in arkasından gelen bir inilti Jasper'ın dikkatini çekti ama ben bakmadım, onun yerine sigarayı emdim ve kolumdaki kana bakmamaya çalıştım. Kıvrılan ve işkence gören rahmimden gelen krampları görmezden gelmek çok daha zordu.

Bira sinirlerimi yatıştırdı ama o değil.

Üzerinde gri bir eşofman altı olan ve başka hiçbir şey giymeyen Roma, esneye esneye ve kaşlarını çatarak mutfağa girdi.

Vaughn, "Uyuyan güzel odasından çıktığını fark etmemiş bile, adam da kapıyı kilitlememiş," diye açıkladı ve kapıyı kilitlemekten bahsederken bana neredeyse özür dileyen bir bakış attığına yemin edebilirim.

Roma omuz silkti, tüm sırtı altın rengi kaslarla dalgalanıyordu. Omurgasını süsleyen dövmenin uzun çizgileri dikkatimi çekmişti ki bana bir bakış fırlattı ve homurdandı. Bira almak için buzdolabına yöneldi ve Jasper kaşlarını çattı. Buzdolabının ışığı Roma'nın göğsüne vurunca biraz döndüm.

Kuş sürüsü dövmesi kayıptı. Sadece...

"Roma hangi cehennemde?" Jasper sordu. "Neden seni ona bakarken bıraktı?"

Roma olmayan adam bir bira çıkarırken sırttı. "Bir iyilik yapmak için geldiğim için rica ederim. Gelmek zorunda değildim, biliyorsun."

Jasper'ın ifadesi gök gürültüsüne dönüşmüştü ve Kestrel acı dolu bir iç çekti. "Nerede o, Liam?"

"Sormadım," dedi Liam bana sırtırken. Gerçi bu daha çok dişleri görünen bir yüz buruşturmaydı. "Bana o kadar da kırılgan ve korkmuş görünmüyorsun."

Belki bu beni bir kliş e yaptı ama ona duman üfledim ve Roma suratlı adam güldü. İkizler. Tıpatıp aynı. Ama farklı dövmeleleri vardı. Liam'ın karnında ve sırtında da birkaç yara izi vardı. Başını iki yana sallayarak omurlarını kırdı ve biradan uzun bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "Nereye gitmesi gerektiğini bilmiyorum. Sadece üzerinde çalıştığı bir şey olduğunu söyledi. Adamım, bir projesi olduğunda nasıl olduğunu bilirsin. Sincabın pek bir şey yapmadığını ve sen dönene kadar hazır bulunmam gerektiğini söyledi. Çok yorgundum, o yüzden uyudum."

Her ne kadar ona bakmamaya çalışsam da, masaya doğru yaklaşırken parmak eklemlerindeki morlukları görmemek mümkün değildi. Kestrel tam arkamdaydı. Ağırlığını kaydırmıştı ve ondan gelen sıcaklık boynuma baskı yapıyor gibiydi. Bakabildiğim diğer tek yer çatlak muşambaydı, yoksa Jasper, Vaughn ya da Liam'a bakıyordum.

Oda, içindeki herkesle birlikte küçülmüş gibiydi.

Jasper sigarasını söndürdü, sonra kül tablasını bana doğru itti.

"Vaughn..."

"Hayır," dedi rengârenk boyalı, dövmeli ve kalın kaslı adam başını sallayarak. "Onu aramaya gitmeyeceğim. Eğer Liam nerede olduğunu bilmiyorsa, tüm şehirde saatlerce onu arayacak değilim. Bütün öğleden sonra randevularım var. Yemek yiyeceğim, sonra da buradan gideceğim."

"Bana bakma," dedi Kerkenez. "Serçe görevim var." "Serçe mi?" Liam homurdandı. "O bir serçe değil." O beni inceledi. "Sessizsin ama güçlüsün. Yoksa orada oturup zerre kadar şikâyet etmeden kanıyor olmazdın."

Jasper sarsılarak ayağa kalkarken kaşlarını çatarak ona baktım. "Kanaması var da ne demek?"

Kestrel sandalyemi çekti ve Vaughn Liam'ı kenara itti. Bunu onlara neden söylemişti ki?

Kestrel elini bacağıma koyduğunda "Ben iyiyim," diye tersledim. Yeterince eminim. Dokunun içinden kan akıyordu ve

Bacağımı ıslatıyor. Kahretsin.

"Kanaman var, bu iyi değil." Jasper bana ters ters baktı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü beni kaçıranlar bir yana, genelde regl dönemimi başkalarıyla bile tartışmam. Yaralı değilim. Sadece hiç ürünüm yok ve tuvalet kağıdıyla idare etmek zorunda kaldım."

Bacağımı Kestrel'in elinden çekip aldım. Bunun en büyük nedeni, uyluğumdaki elinin sıcaklığının bir elektrik izi bırakmış ve giysilerimden tenime kadar yanmış gibi görünmesiydi.

Vaughn donup kalmıştı, Liam da öyle. Jasper bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakarken, Kestrel ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. Evet, tipik erkekler.

"Sadece birkaç dakikalığına tuvalete ya da eczaneye gitmem gerekiyor."

Nedense eczaneye gideceğimden şüpheliydim. Ve eğer odamdaki tuvalete gidersem, bir daha dışarı çıkamayacaktım. Bu benim tek kaçış girişimimdi. Yani... belki de yapmam gereken şey arkadaş edinmekti?

Ugh. Bunu yapabilirim.

Bağış toplama etkinliklerinde sürekli kendimi anlatmak zorunda kaldım.

Belki bu işe yarayabilir.

"Doktor buradaydı," dedim yavaşça. "Ona sorabiliriz."

Vaughn tezgahı itti ve Jasper "Yapma..." demeden önce kapıdan içeri girmişti bile.

"Çok geç," diye mırıldandı Kestrel. "Ve o haklı-Doc'un muhtemelen malzemeleri vardır. Merkezde kızlar için her zaman bir şeyler bulundurur."

Merkez mi?

Jasper bir elini sakallı yüzünde gezdirdikten sonra bana odaklandı. "Sadece bu olduğuna emin misin? Başka bir sorun olmadığına? O pisliğin yaptığı bir şey?"

Ona baktım, sonra koltukta kayarken omuz silktim. Şimdi Liam bunu belirttiğine göre, nereye sızdığımı hissetmekten kaçamazdım. Gerçekten, bundan bahsetmesi yeterince kötüydü, şimdi ben de bunun farkındaydım. Bu arada

Soru soran pislik, hala bana bakıyordu. Bu bakışlar hiç yardımcı olmadı, ben de biradan uzun bir yudum daha aldım. Ne kadar çok içersem tadının o kadar iyi olacağını umuyordum.

Maalesef hayır.

Sessizlik uzadı ve Jasper tekrar küfredip birasının kalanını fondip yaptı. Sonra sadece dördümüz kaldık ve müziğin duvarları titreten gümbürtüsü bize eşlik etti. Doc görüldüğünde iç çekmedim ama neredeyse sarkacaktım. İhtiyacım olan son şey Jasper'ı kızdırmaktı, çünkü içinden geçen gerilim onu sanki biri bir ipi çekmiş gibi dümdüz etti.

Kestrel'in ayakkabısının arkamda çıkardığı sürtünme sesi, eli sandalyeye dayadığı sırtıma değmeden önceki tek uyarıydı. Beni tutmuyordu, sandalyeyi tutuyordu.

"Selam ufaklık," diye selamladı Doc beni, orada bulunan diğer adamlardaki bariz gerginliği görmezden gelerek. Yani Jasper ve Kestrel'de. Liam gergin görüldüğünden daha meraklı görünüyordu ve Vaughn'un ifadesini okumak zordu. "Vaughn biraz sorun yaşadığını söyledi."

Bana bakarken gözlerindeki değerlendirmeyi ya da bacağıma ve sonra tekrar koluma geldiğinde ağzının nasıl gerildiğini yanlış anlamak mümkün değildi.

"Regl oldum," diye açıkladım. "Ve yanımda hiç malzeme yoktu. Biraz tuvalet kağıdı kullandım ama anlaşılan bu ay ağırılmış."

Başını salladı. "Bu senin için normal mi?"

"Tanrı aşkına, dostum," diye hırladı Jasper. "Gerçekten mi?"

Doktor onu görmezden geldi ve bana odaklandı. "Daha özel bir yere gitmek ister misiniz?"

"Doktor," diye uyardı Kestrel ve Jasper'ın daha da sertleştiğini anlamak için bakmama bile gerek kalmadı.

"Sorun değil," dedim, Doc'un öldürülmesiyle ilgilenmiyordum. "Mahkumların hakları yoktur. Bu bazı aylarda olur. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Bunu değiştirmek için doğum kontrolünü denediniz mi?"

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi çünkü Liam gerçekten de biraz hasta görünüyordu ve Vaughn yavaş bir inanmazlıkla başını salladı. Şu anda Kestrel ve Jasper'ın yüzlerini görebilmeyi isterdim ama dikkatimi Doktor'dan ayırmadım. "Özellikle değil, hayır." Doğum kontrolünü temel amaç için kullanıyordum. Ayrıca doğum kontrol hapını denemiştim ama istediğim kadar etkili olmamıştı.

Doktor gözlerini kıstı. "Başka seçenekler de var."

Siktir et. "RİA'm var. Bazen akış çok ağır oluyor. Neyse o. Eğer varsa gerçekten ped ya da tampona ihtiyacım var. Ya da yoksa, biri benim için getirebilir mi?"

"RİA'lar genellikle akıntıya yardımcı olur." Bıraktı, sağ olsun. RİA hâlâ yeniydi ve bu tartışmayı yapmamayı tercih ederdim. "Bende biraz var. Madem buradayım, seni temizleyelim, sonra bileğine ve ayak bileğine bakabilirim."

Harika, fiziksel muayeneyi mutfakta yapmıyorduk ve üstümü değiştirmem gerekiyordu. Her şeye rağmen hücreme geri döneceğimi tahmin ediyordum. Ayağa kalktığımda Kestrel sandalyeyi çekti ve Vaughn kaşlarını çattı. Pantolon yapış yapıştı. Evet, berbat haldeydim.

Her neyse.

Burada olmayı ben istemedim.

Yerden bir çanta kapan Doc, kayışı omzuna doladı ve mutfaktan dışarı çıktı. Tam arkasıdaydım, dört çift gözün sırtımı deldiğinin şiddetle farkındaydım. İşin tuhaf tarafı, fidyeyi ödemeyi teklif etmişim ve onlar bundan bahsetmemişlerdi bile.

Çok kafa karıştırıcıydılar.

Yanımdan gelen bir adımla hafifçe sarsıldım ve Jasper'ın yanımda hareket ettiğini görmek için başımı kaldırdım. Doc, daha önce gizlice çıktığım kapıya gelene kadar yavaşlamadı. Odanın ışıkları yanıyordu, yatak darmadağınaktı ve yorgan yerdeydi.

Jasper yanıma doluşurken, iç çekerek Doc'un arkasından odama girdim.

Yaşasın, sadece üçümüz vardık.

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

DOc, odasının kapısını kapatırken bana doğru bir bakış attı. Hızlı bir taramada hiçbir şeyin yerinde olmadığı görüldü. Kıyafetlerini kaldırdıktan sonra çantaları çıkardı. Onlara takılıp düşmesine gerek yoktu, özellikle de ayak bileği hâlâ sorun çıkarırken. Yıllardır biriktirdiğim, burada yeniden okuyacağım tüm kitapları çıkardım. Bir televizyon almamız gerekiyordu ama televizyona bağlayabileceğimiz kablolu bir şeyimiz yoktu.

Bu hafta sonu bunu düzelteceğiz. Burada yapacak daha fazla şeye ihtiyacı vardı. Konuşmaya en ufak bir ilgi göstermemiş olsa bile, can sıkıntısı hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı. Vaughn denedi ama Vaughn onun burada olmasından çok memnundu. Freddie de buraya gelmek istiyordu ama taşaklarını kesmem gerekecekti, böylece bir yatak ve kızın olduğu bir odada sıkışıp kalmayacaktı.

Doc yorgani çektiirdikten sonra çantasını yatağın üzerine koyarken kollarımı kavuşturup kapıya yaslandım. O adamın içinde hâlâ çok fazla asker vardı. Onun sağlığı konusunda Doc'a güvenmişim. Başka bir konuda ona güvenmiyordum. Hele onu banyo yaparken bulduktan sonra. Çıplak, savunmasız ve onunla yalnızdı. Doc, Vandallar dışında bir arkadaşına sahip olduğumuz en yakın şey olabilirdi ama böyle bir şey yaptıktan sonra ona asla güvenmezdim.

Pedlerle dolu birkaç Ziploc poşeti çıkardı. Lanet olsun, gerçekten de onları üzerinde taşıyordu. Bir elimi yüzüme sürerek Emersyn'in onları almasını ve banyoya girmeden önce kıyafetlerini değiştirmesini bekledim. Yalnız kaldığımızda kapıyı açtım. "Artık gidebilirsin."

"Ayak bileğini ya da bileğini kontrol etmedim." Doktor bakışlarımı irkilmeden karşıladı. Bakışlarındaki boşluk bir uyarıydı. Ona silah çekmişim ve bu onun birkaç kuralından birini çiğnemişti. Buraya gelmesinin bile bizimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey o banyodaki kadınla ilgiliydi.

"Doktor, o sizi ilgilendirmez."

"Senin sorunun da bu Hawk. İnsanlarının ne düşüneceğini ve ne yapacağını dikte edebileceğini sanıyorsun." Dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "Ayrıca senin ne karar vereceğinin umurumda olduğunu sanıyorsun."

"Doktor, sen ve Raptor geri dönün..."

"Hepimiz geri döneceğiz," diye hatırlattı Doktor.

"Evet, öyle. Beni bu duruma sokma." Çünkü bu saygısızlık kampanyasına devam ederse, ona haddini bildirmek zorunda kalacaktım. Raptor'u ya da geçmişini bilmeyen yeterince insanımız vardı. Bizden biri olmayan Doc'un kurallara uymayarak paçayı kurtardığını görecektlerdi.

Bu bok uçmadı.

Uçamazdı.

"Kendini bu duruma sokan tek kişi sensin," dedi Doc. Baskı altındaki soğukkanlılığına lanet olsun. "Onu bana sen getirdin. Bu da onu benim hastam ve benim ilgi alanım yapıyor. Sen bu saçma uzak durma oyununu oynuyordun ama Kestrel beni haberdar etti."

Ne oluyor lan?

"Evet, onun sağlığını senin kıskançlığından biraz daha fazla ciddiye alıyor."

Banyonun kapısı açıldı ve Doc döndü, yüz ifadesi hemen yumuşadı. "Daha iyi misin?"

"Evet," dedi kollarını kavuşturarak. Daha önce giydiği pantolon lavabonun içindeydi. Kaşlarımı çattım ama o sağlam elini kolunun üst kısmına sürttü. "Teşekkür ederim. Sanırım daha ağır pedlerden fazladan yoktur?"

"Var," dedi Doktor. "Ama size kendi malzemelerinizi de getirebilirim." Çantasına döndü ve iki tane daha kapalı poşet çıkardı. "Tamponları kullanmak istemiyor musun?"

Neden bu konuşmayı yapıyorduk ki?

"Şu anda takmak biraz garip ve ağır günlerde iyi bir fikir değil."

Ama o bir ritmi bile kaçırmadı. Lanet olsun. Sinir bozucu ve soğuk davrandığı zamanlarda bile ondan hoşlanmamak neredeyse imkansızdı. Çok sert biriydi.

Ona verdiğim değerden daha sert. Liam onun bir serçe olmadığı konusunda yanılmamış.

Atmaca mı? Çok daha muhtemel.

Doktor sesini alçalttı. "O zaman ikinizi de alacağımdan emin olabilirsiniz. Tercih ettiğiniz bir marka var mı?"

Gerçekten pedler ve tamponlardan mı bahsediyorlardı? Elimi yüzümde gezdirdim. O kadar konuşmanın arasında. Sözcüklerine tutunur, onları değerli altınlarmış gibi akıttırdı. Ama bu? Bundan bahsediyordu.

"Hayır," diye yanıtladı onu ve bakışları bana kaydı. Viski kahvesi gözlerinde neredeyse kötü niyetli bir eğlence vardı ve ağzının bir köşesi tekrar düzleşmeden önce hafifçe kıvrıldı. Bu eziyetten zevk alıyordu. "Ne de olsa dilenciler seçici olamaz ve mahkûmların da bu kadar çok seçeneğe sahip olduğundan şüpheliyim."

"Haklısın," dedim, onunla aynı fikirdeydim ve eğlencenin bir kısmı azaldı. "İyi ki ikiniz de değilsiniz. Doktora ne istediğini söyle. Sen de rahat edebilirsin."

"Bir dönemde rahat etmek gerçekten mümkün değil."

Omuz silktim. "O zaman sana bir şişe viski getireyim. Eminim birkaç kadehten sonra uyuyacak kadar rahatlayacaksın."

"Şey, yolundan falan çıkma."

Sesindeki ısırik beni gülümsetti ve bu onu daha da kızdırdı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Doktor hafifçe homurdandı. "Bak ne diyeceğim, siz iki aşk kuşu bir dakika içinde birbirinize vurmaya geri dönebilirsiniz. Bileğine bir bakayım, hazır buradayken kaburgalarını da kontrol etmek istiyorum."

Bakışlarının sıcaklığı Doc için beni terk etti. Belki de onun kendisini kurtaracağını falan düşünmekten vazgeçerdi.

"Bileğin nasıl? Üzerinde gayet iyi yürüyor gibiydin."

"Ağrıyor," dedi omuz silkerek ve tünemek için hareket etti yatağa. "Bu odada sıkışıp kalmışken rehabilitasyon yapmak zor."

"Önce ayak bileğini kontrol edeceğim, bu da bacağını tutacağım ve ayağını manipüle edeceğim anlamına geliyor." Tarif ettiği gibi yapmadan önce onun başını sallamasını bekledi. Sonra bileğine geçti. Aynı şeyi yaptı. Yapacağı her şeyi yapmadan önce ona anlattı. Kullandığı atel, çıkarırken biraz yıpranmış görünüyordu. Bu rahatsız ediciydi. Madem bu kadar kötü durumdaydı, değiştirmemiz gerektiğini söylemeliydi.

"Buradaki deriyi temizleyebildiniz mi?"

"Çıkarmadım," diye cevap verdi, neredeyse mekanik bir şekilde. "Elini benim için esnet."

Onun emriyle yumruğunu açıp kapattı. Eğer dikkat etmemiş olsaydım, gözünün yanındaki seğirmeyi kaçırabilirdim.

"Acı verici mi?" Doktor sordu.

Omuz silkti. "Daha kötülerini de yaşadım." Hala düz bir tonda.

"Buna yeni bir atel takacağım ama deriyi yıkayalım. Bir ya da iki hafta sonra tekrar kontrol edebiliriz. Yanlış yerleşmiş olma ihtimaline karşı bir dizi röntgen daha çekmek isteyebilirim."

Ürperti zar zor hissediliyordu ama oradaydı ve ona dokunmadığı zamanlarda da oluyordu.

"Önce kaburgalarını kontrol edeyim," dedi Doktor, sanki bileğinin olması gerektiği gibi iyileşmeyebileceği haberine tepki vermemiş gibi.

"Doğru ayarlandığından emin olmak için röntgen çekilmesi gerekiyorsa, bunu şimdi yapmalıyız," dedim. Lojistik açıdan onu kulüp binasından çıkarmak kötü bir fikirdi. Yüzü haberlere çıkmıştı, soğutucudaki et torbası da öyle. Gerçi tüm eşyalarını almış olmamız, birlikte kaçmışlar gibi görünmelerine neden olmuştu.

Nefret ettim ama şimdilik işe yaradı.

Doktor bana baktı. "Onu kliniğe götürmemiz gerekecek." Koyu renk gözlerindeki sitem benim için bir uyarı niteliği taşıyordu. Kimliği hakkında yorum yapmamış olsa da, onun kim olduğunu biliyordu. Bunu gözden kaçırmak zordu. Yüzünü gösteren haberler olmasa bile.

"Bu gece, kapandıktan sonra." Eğer bakıma ihtiyacı varsa, onun için alırdık. Zulayı teslim ettikten ve ücretleri aldıktan sonra, ihtiyaç duyabileceği ekstraları karşılayabilirdik.

Bir süre sonra Doktor başını salladı. "Tamam, birazcık," diye mırıldandı Emersyn'e. Bu lakabın gitmesi gerekiyordu. Onunla bu sevgiyi geliştirecek kadar zaman geçirmeyecekti. "Kaburgalarını kontrol etmem gerekiyor, bu yüzden en alttan başlayıp yukarı doğru ilerleyeceğim. Hafif bir rahatsızlık hissedersen bile bana söyle."

"Şu anda bunun için biraz zor, Doktor," dedi ona gülümsemenin ilk ışıltısıyla. "Rahatsızlıktan başka bir şey değilim."

"Yeterince adil."

Sonraki beş dakika boyunca Doc ellerini kadının kaburgalarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Birden fazla kez başparmakları göğüslerine çok yaklaştı ama onlara dokunmaktan kaçındı. Bu iyiydi, ellerini kırmak zorunda kalmayacaktım. Doktor ya da değil, Doktor burada zorluyordu. Sona doğru sadece tıslayarak bir nefes verdi ve Doc geri çekilirken başını salladı.

"İyileşiyorlar ama hâlâ hassas durumdasın. Sakin olmaya devam etmeni istiyorum."

"Eh, bu odaya tıkılıp kaldım sayılır," dedi bana doğru meydan okuyan bir bakış fırlatarak. Bu daha iyiydi. Gözlerindeki ateş hoşuma gitmişti. Daha önce takındığı o yenilgi beni çok kızdırmıştı. "Sanırım dinlenmeye karar verdim."

Gerçekten mi? "Bileğini iyileştirmek için neye ihtiyacın var?" Sorum üzerine kaşlarını çatı. "Bu odadan dışarı, kesinlikle." "Yani alt kattaki depoya yaptığınız küçük yolculuk ihtiyacın olan tek şey?" Saçmalık. Ama bunu makul bir şeymiş gibi gösterdim. "Güzel, o zaman onu iyileştirmişsin."

"Saçmalıklarla dolusun."

Doktor kıkırdadı. "Hawk tam bir göt. Ama ona neye ihtiyacın olduğunu söyleyebilirsin. Eğer bulabilirse, yapacaktır."

"O zaman bırak gideyim."

"Bunu yapamam Swan, başka bir şey seçmen gerekecek."

"Neden yapamıyorsun? Eğer mesele fidye ise, param var. Ödeyebilirim. Ailemden daha iyiyim zaten."

Bu bilgiyi arka cebime koydum. "Hayır dedim. Şimdi başka neye ihtiyacın var?"

Omuzları düştü ama gözlerindeki sıcaklık arttı. Bu daha iyiydi. Sert ol. O gece yüzündeki korkuyu ve klinikte uyandığında solgunluğunu gördükten sonra, bundan kurtulamazdım. O pisliğin canını birkaç kez çıkarmıştım. En az onun kadar acı çektiğinden emin olana kadar birkaç kez daha yapacaktım.

Ben beklerken doktor bileğini yıkaması için onu banyoya götürdü. Kadının o odada olduğunu ve adamın ona doğru gittiğini fark ettiğimde neredeyse onu vuracaktım.

Banyodan bir kahkaha sesi yükseldi ve kaşlarımı çatı. Küveti kullanmak zorundaydılar çünkü lavabosunda bir şey vardı. Neden Doc'la birlikte gülüyordu ki?

"İşin bitti mi?" diye sordum ve Doktor elini beline koyarak onu dışarı çıkarırken bana bir bakış attı. Yüzündeki tüm mizah ifadesi silinmişti.

"Neredeyse," dedi bana ve sonra temiz bir atel çıkarıp bileğine yerleştirdi. Velcro ile sabitledi.

"Bu gece kliniğe gidip röntgenini çekersek, ortopedi cerrahı olmasam da gerçek bir alçı takabilirim."

"Anlıyorum. Sanırım tıbbi bakım için minnettar olmalıyım."

Bu küçük kazı işe yaradı. "Rehabilitasyon için ihtiyacın olan şeyi buldun mu?"

Bana ters ters baktığında, tedirginliğimin bir kısmı yatıştı. Dikkatinin Doc'ın üzerinde olmasını istemiyordum. "Antrenman yapmak için bir yere ihtiyacım var. Dans etmek için. Antrenmansız geçirdiğim her gün kas tonumu ve esnekliğimi kaybediyorum. Burada esneme hareketleri yapıyorum ama bu oda antrenmana benzer bir şey yapmak için çok küçük."

Doktor, "Bileğini hafif tutmalısın," dedi. "Kaburgaların cezalandırıcı bir programa uygun olmayabilir."

"Bu onları ilk kez kırışım değil." Doc'a yönelttiği kibirli ses tonu beni gülümsetti. "Ben aptal değilim. Sanırım vücudumu hepinizden daha iyi tanıyorum. Bu odada kaldığım her gün, tam gücüme kavuşmam için bana haftalara mal olacak."

"Yani bir dans stüdyosuna mı ihtiyacınız var?"

Bana kısa bir süre baktı, sonra başını salladı.

"Kullandığınız sahne gibi mi?" Tüm ölçüleri almıştım ve düzeni biliyordum. "Bileğin hâlâ incinmişken ipleri ya da ipekleri kuramayız."

"Ekipmana ihtiyacım var. Barlar. Ahşap zemin. Bir ayna ideal olurdu ama onsuz da yapabilirim. Parmak arası ayakkabılarım da iyi olur."

Doktor eşyalarını toplarken ben de zihnimde bir liste yaptım. "Aşağı inmeden önce çoraplarını giy."

Bu sözler karşısında dondu kaldı ve Doktor bile duraksadı.

"Yemeğiniz geliyor," dedim. "Sen de buradan gitmek istiyorsun. Aşağı gelip yiyebilirsin. Bizimle kalacaksın. Sonra işin bitince buraya geri gelebilirsin."

Fareleri temizlememiz gerekiyordu. Sorun değildi, Kestrel nedense onlara hâlâ kızgındı. Geçen hafta aklına gelen her boktan işi onlara vermişti.

Yani. Belki de genel olarak sinirliydi. Tamirhanede çalışmak yerine buraya araba getiriyordu.

Muhtemelen onun vardiyası olmasa bile ona yakın olmak için. Öte yandan Roma hepimizden giderek daha fazla kaıyordu. Burnumun kenarını sıktım. Bu da halletmem gereken başka bir konuydu.

O ve Freddie.

Yeterince sorunumuz vardı, daha fazla sorun yaratmalarına ihtiyacım yoktu. Doktor çoraplarını giymesine yardım etti ve kapıyı açtığında bana temkinli bir bakış attı.

"Ne?"

Sonra bir yığın kirli amaşıрын olduğu köşeye baktı. "amaşırlarımı yıkamak için ne yapmam gerekiyor? Ya da en azından bir çamaşır makinesi ve kurutucuya erişmek için?"

Birkaç ukala cevap beynimden süzöldü ama ikisini de reddettim. En azından şimdilik. Alingan, ateş püskürten tehlikeli kuşu geri istiyordum. Uan zarif kuğuyu, bana bir canavarmışım gibi bakan temkinli ve endişeli kadını değıl.

"Ben hallederim," dedim ona sertçe. "Kadın malzemeleri gibi başka bir şeye ihtiyacın olursa, bir liste yap."

Bunları düşünmeliydim. Yani, kadınlarda olduğunu biliyordum. Ama daha önce hiç plan yapmak zorunda kalmamıştım. Şimdi bunu halledecektim. Yatağındaki arşafırları değıştirmek için de bir not aldım.

Bir süre sonra "Teşekkür ederim," dedi ve ben de başımı salladım. Doktor ona alt katta rehberlik etti ve ben de onları takip ederek kendi zihinsel listemi yaptım. Mutfakta yemek bizi bekliyordu ve daha önce etrafta olan farelerin çoğı ortalıkta yoktu. Kerkenez bir bira içmişti ve televizyonda ma izliyordu ama bizi takip etmek için bıraktı. Yani izlemiyordu, sadece bekliyordu.

Doktor mutfağı girdikten sonra beni durdurdu ve "Onu burada öylece tutamazsın Hawk" dedi.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim ona. "Haddini aşma."

"Raptor ne diyecek?"

Bakışlarına karşılık verdim ve yüz ifademi sabit tuttum.
"Bu işe karışma dedim."

Hayatı tehlikedeyken olmaz.

Onu bir sebepten dolayı almıştım ve ben tatmin olana kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

T Şok oldum, Jasper beni onlarla birlikte alt kata götürmekle kalmadı, sonra o ve

Diğerleri de benimle birlikte yedi. Getirdikleri o kadar çok yiyecek vardı ki, çoğu sağlıklı sınıflandırmasına girmezdi, ama sonra yumurta ruloları harikaydı ve moo goo gai tavası lezzetliydi, ama Vaughn bana General Tso'sundan bir ısırik ikram ettiğinde, aşık olduğumdan oldukça emindim.

Daha fazla yiyemeyecek kadar doyana kadar yedim ama kalanlar için endişelendim. Vaughn yine de üzerlerine adımı yazdı ve benim için buzdolabında olacaklarına söz verdi. Ayrılan Doc ve üst kata çıkmadan önce bana homurdanan Liam dışında hepimiz küçük oturma odasında toplandık. Belki uyumak için?

Bilmiyordum.

Kestrel, Jasper, Vaughn ve bendim. Gelip geçen başkaları da vardı ama içlerinden biri her zaman araya giriyordu. Görünüşe göre, kimsenin beni görmesini istemiyorlardı. İki kez Eric'ten bahsetmeye çalıştığımda Jasper konuyu değiştirdi ve dürüst olmak gerekirse Eric'in güvenliğini o kadar da önemsemiyordum. Spor izlerler diye düşünmüştüm ama Vaughn ellerindeki filmlerin listesini çıkardı ve ben çoğunu izlememiştim. Dürüst olmak gerekirse, ara sıra izlediğim reality şovların dışında, film ya da kitap adına pek bir şey yoktu.

Hayatım dans, dans ve daha fazla danstan ibaretti.

Dans etmememin bir nedeni de beni deli ediyordu. Bunu açıkladığımda Kestrel, "Siktir et," dedi.

"Sparrow, birkaç film daha izlemelisin."

İlk izleme için korsanları seçtiler ve beni kaçırانlar için garip bir şekilde uygun görünüyordu. Sonunda

İlkinde Vaughn randevuları olduğu için gitti ve Freddie geldi. Jasper benimle oturmaya gittiğinde ona ters ters baktı ve koltukta Vaughn'un yerini almak için kaydı. Freddie'nin gelişi ne kadar eğlenceli olsa da, ben onun yerine filme odaklanana kadar Jasper'ın ruh hali bozulmuş gibiydi. Kestrel patlamış mısır yaptı ve biraz daha bira getirdi. İkinci filmin sonunda uyumaya hazırdım, gözlerimi açık tutmak için savaşıyordum.

Günlerce sadece biriyle birlikte olup neredeyse hiçbir şey yapmadıktan sonra, sadece takılmak ve film izlemek yorucuydu. Jasper benimle yukarı kadar yürüdü ve Roma'nın odası olduğunu tahmin ettiğim yerden geçmek zorunda kaldık ama Kerkenez bizi takip etti ve banyoya doğru giderken tişörtünü çıkardı, sırtında pençelerini açmış bir kuşun vücudundan akan devasa kanatların olduğu dövmeyle gözümün önüne getirdi. Kapıyı kapatmadan önce ışığı açmadığı için daha fazlasını seçemedim.

Jasper odamın kapısını açtı ve beni takip etti. Ona kaşlarımı çattım ama öğleden sonrayı düşününce onu azarlamak kabalık gibi geldi. Sanırım gündü. Aslında saatin kaç olduğu ya da gece mi gündüz mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu... sinir bozucuydu ama şikâyetlerimi geri aldım. Şifonyerden son temiz tişörtlerimi ve külotlarımı çıkardım. Banyoda ıslattıklarımı yıkamayı bitirip asacaktım.

Onun hâlâ odamda olduğunu bildiğimden, yatmak için üzerimi değiştirmek ve lavabodaki eşyaları yıkamak için acele etmedim, sonra da kendimi yatak odasına geri bırakmadan önce elimi yüzümü yıkadım. Jasper yoktu ve ben bir nefes verdim. İçlerinde en ne yapacağı belli olmayan oydu.

Yatağa girdiğimde köşedeki çamaşır yığınının yerinde olmadığını fark ettim. Ayrıca yataktaki çarşaf lar değiştirilmişti ve yeni yastık kılıfları vardı. Hah. Ben bunları düşünürken kapı açıldı ve Kestrel gri bir eşofman ve tişört giymiş, elinde uyku tulumu ve yastıkla içeri girdi.

Kapıyı kapattı, sonra elindekileri kapının önüne bıraktı. Yüzündeki koyu renk saçlar sert açılar doldurmaya ve ifadesini yumuşatmaya başlamıştı. Bana uzun uzun baktı. "Uyumadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? İlaç? Su? Isıtma yastığı?"

Şaşkınlık içimde titreşti. "Isıtma yastığın mı var?"

"Bir tane bulabilirim. İhtiyacın var mı?"

Ağzımı açtım. Hayır demeliydim. Şu anda oldukça rahatlamıştım ve bu da kramplara yardımcı oluyordu. Aslında, son birkaç saattir filmler, biralar ve patlamış mısır yüzünden onları unutmış gibiydim. Çin yemeklerinden bahsetmiyorum bile. "Lütfen? Ben de bir bardak su alabilirim."

"Sen orada kal, ben sana bir termos getireyim. Suyu daha soğuk tutar ve o cılız bardaktan daha fazla doldurabilirsin." Bana hızlı bir gülümseme fırlattı ve sonra tekrar gitti. Gülümsemesinin sistemim üzerinde yarattığı yıkıcı etkiyi sindirmem tam bir dakika sürdü.

Karnımdaki çarpıntının kramplarla bir ilgisi yoktu. Tekrar içeri girdiğinde hâlâ bunu kafamda evirip çeviriyordum. Kapı iki seferde de kilitlenmemişti. Bana uzatmadan önce ısıtma yastığını fişe taktı ve ben de alırken parmaklarına dikkat ettim.

"Buzlu su burada." Vidalı, tekrar kullanılabilir su şişesini yere koydu. "Ve bunlar da bende." Birkaç farklı türde ağrı kesiciyi havaya kaldırdı. "Doktor çok rahatsız olursan bunlara ihtiyacın olabileceğini söyledi ve yarın senin için farklı malzemelerle geri gelecek."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Biraz uyu, Sparrow. Ben aşağıda olacağım." 'Burada' derken kapının hemen önünü kastediyordu. Yastıklara kıvrıldım ve ısıtma yastığını karnıma dayayıp sesini açtım.

"Işığa ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, ben iyiyim. Uyu, Sparrow. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Işığı kapattım ve uzun bir süre orada yattım. Nefes alış verışı hiç düzleşmedi. Uyumasını bekleyip durdum ama sonunda o uyumadan ben uyudum.

SONRAKI BİRKAÇ GÜN YENİ BİR MODEL İZLEDİ. ADAMLARDAN BİRİ geceleri yine benim odamdaydı. Kerkenez gibi onlar da kapının önünde yerde uyurlardı. Görünüşe göre, artık onlar olmadan odadan dışarı çıkmamı istemiyorlardı.

Ancak bir farkla, odadan çıkmama izin veriyorlardı. Her sabah odada kim uyuduysa onunla birlikte aşağı iniyordum ve kahvaltı edip kahve içiyorduk. Kahve bazı günler berbat, bazı günler ise daha iyiydi. Kimin yaptığına bağı olduğunu hissederdim. Kahveydi işte, varsa katran içebilirdim.

Çoğı zaman yemekler kutulardan çıkıyordu. Bazen çocuklardan biri yemek yapardı. Freddie'nin harika bir aşçı olduğu ortaya çıktı. Etrafta başka insanlar da olmalıydı, onları bir gün görmüştüm ama ben odanın dışındayken o kadar çok gelmiyorlardı.

Roma tekrar ortaya çıktı. En azından ben Roma olduğunu düşündüm, sessizliğı çok şey anlatıyordu. Kitaplarından birinin taslağını çizecek kadar konuşmadı. Merak ediyordum ama ne ben sordum ne de o gösterdi. Liam bir ya da iki kez oradaydı ama Jasper ile aralarında sürtüşme vardı. Jasper ve Freddie arasında olandan daha fazla ve daha soğıktu.

Çoğı adam Jasper'a sayğı gösterdi. Buradaki dinamikleri anlamak biraz zaman aldı. Kestrel ve Vaughn ona daha az sayğı gösteriyordu. Vaughn kimseyle tartışmıyor gibiydi ve o etraftayken daha rahattım. Belki de Freddie gibi o da benimle konuşmak için çaba sarf ediyordu ama diğerlerinin aksine ben oradayken farklı davranmıyordu.

Aksine, beni de dahil ediyor gibiydi. Aslında odamda geçirdiği geceleri diğerlerinden daha çok seviyordum çünkü rahatsızlık vermiyordu. Ben uyuyana kadar o rahatlatıcı sesiyle konuşurdu. Yemin ederim en güzel hikayeleri de o anlatırdı.

Jasper o akşam çamaşırlarımı götürmüştü ve ertesi gün geri gelmişti. Her hafta çamaşırlar ortadan kayboluyor ve ertesi gün, genellikle de akşama doğru geri geliyordu. Ayrıca o ilk günden sonra bileğimin röntgenini çektiirmek için beni kliniğe götürdüler, bu da kulüp binasından - devasa depo için kullandıkları kelime - çıkabildiğim tek andı.

Doktor düzgün bir şekilde iyileştiğini söyledi, ki bu rahatlatıcıydı, ve ağırdan almaya devam etmemi söyledi, ama alçıya gerek olduğunu düşünmüyordu. Yolculuk kısa sürdü ama Doktoru görmek güzeldi ve o hafta içinde beni göreceğine söz verdi. Birkaç günde bir uğruyordu ve onu görmek her zaman güzeldi.

Geri döndüğümüzde Eric'i gördüğüm odaya bir bakış attım ama Jasper beni tekrar içeri götürdü.

Bu yeni rutinden iki hafta sonra, hayatım boyunca izlediğimden daha fazla film izlemiş, bilardo oynamayı öğrenmiş, kurdukları atari oyunlarından birini çözmüş ve pokerde Vaughn, Freddie ve Kestrel'i alt etmişim.

Bildiğim tek oyun buydu.

İşin tuhafı, onlar da benim bilmediğimi varsaydılar. Buna acemi şansı demek istediler, ben de izin verdim.

Ama çok sıkılmışım.

Her sabah ve akşam esneme hareketleri yapıyordum. Yerde oturup split yaparak film izlemeye başlamışım. Önemli değildi, geceleri uyumak gittikçe zorlaşıyordu. Bana getirdikleri her kitabı okudum. İki kez.

Jasper odada kaldığı gecelerde bana yeni kitaplar getirmeye başladı. Kahretsin, o geceler çok rahatsız ediciydi. Aldığı her nefesin, her yer değiştişinin ve bakışlarının bana her yönelişinin farkındaydım. Yine de bir kez bile

hiçbiri tehdit edici bir şey yapmadı. Olsa olsa, ilgili ve nazik davranmışlardı.

Hala ne istediklerini ya da beni ne kadar tutmayı planladıklarını söylemiyorlardı. Aslında sormaktan vazgeçmiştim.

Bir sabah Vaughn beni kahvaltıya götürdü, sonra eğilip başımın üstünü öptü. "Bugün uslu dur, Dove. Geç saate kadar dükkândayım ama sana bir sürpriz getireceğim." Sonra adım adım uzaklaştı.

Sadece ben değil, bütün oda dondu kaldı. Rome ve Liam kahvaltıda'ydı ve Liam bisküvilerin üzerine beyaz sos dökerken sıırttı. Bu hareketin kolaylığı ve gerçekten gülümsediğim gerçeği kalbimi acıyla çarptırdı. Bana bir sürpriz yapacağını söylediğinde kendimi tutamadım.

Vaughn bir dövme sanatçısıydı. Bir akşam, sonunda ona tüm bu randevularını sormuştum. Yani çete üyesi, adam kaçıran ve penceresiz bir kutuda yaşıyordu ve randevuları mı vardı?

"Bir dövme dükkanında çalışıyorum," dedi bana. Dudaklarını kıvrarak gülümsemesi kalbimin yine o tuhaf takla atma şeyini yapmasına neden oldu, göz kırpma şekli de öyle. "Bu kadar dövmeyi nereden yaptırdığımı sanıyorsun?" Henüz hepsini görmemiştim ama bazılarına göz atmıştım. En az onun kadar eklektikti.

Ama Vaughn gittikten sonra Jasper tek kelime etmeden odadan çıktı. Kestrel iç geçirdi ve gitmek için kendine kahve yaptı. "Uslu dur, Sparrow. Bugünün uzun bir gün olacağına dair içimde bir his var."

Freddie'nin itirazlarına rağmen onu da yanında götürdü.

Sonra Roma ve Liam'la yalnız kaldım. Liam pek ortalıkta yoktu. İkizler birbirlerine tek kelime bile etmediler. Bu biraz sinir bozucuydu. Liam yumruğunu Rome'un omzuna vurdu ve gitti. Bakışlarımla onu takip ettiğimde, kapıda durakladı ve bana göz kırptı, sonra gitti ve sadece ben ve Rome kaldık.

Hiç konuşmayan Roma.

"Bitirdin mi?"

Bu iki kelime beni çok şaşırttı ve başımı yana eğmiş beni izlediğini görmek için ona baktım. Her zamanki gibi giyinmişti; koyu renk bir kot pantolon ve yarı fermuarlı gri bir kapüşonlu sweatshirt. Çoğu zaman altına gömlek giymezdi. Bugün vardı. Gözleri gibi koyu maviydi.

Boş tabağıma ve kahve fincanıma baktım, sonra başımı salladım. Onları lavaboya doğru taşıdım. Evin bazı bölümleri ne kadar harap olsa da, en azından çoğunlukla temiz tutuyorlardı. Muşamba muhtemelen otuz yıllıktı ve kir o kadar derine işlemişti ki onun bir parçası haline gelmişti ama her zaman süpürülmüş gibiydi.

Rome ayağa kalkarken bana "Bırak," dedi. "Ben de tam onları durulayacaktım."

"Bırakın. Fareler sonra temizler." Başını kapıya doğru salladı. "Hadi." Sonra sanki beni takip etmemi bekliyormuş gibi dışarı çıktı.

Bir yanım tartışmak ve inatlaşmak istiyordu ama bir yanım da merak ediyordu. Rome son beş dakika içinde bana son üç haftada söylediğinden daha fazla şey söylemişti.

Üç hafta. Ya da ben o kadar olduğunu sanıyordum. Başarısız kaçışımdan bu yana en az iki hafta geçmişti. Ondan bir hafta ya da daha önce buradaydım. Yoksa iki miydi? Hepsi bir arada gibi görünüyordu. Roma'yı merdivenlerden yukarı çıkarken neredeyse tamamen aşağıda bulduğumda acele ettim. Genellikle film izlediğimiz ya da oyun oynadığımız zamanlar olurdu ama o basamakları ikişer ikişer çıkardı.

"Ayakkabılarınız var mı?" diye sordu.

"Um...Sanırım. Eşyalarımın içinde." Baktığımdan değil.

"Neden?" "Git onları ve bir ceket al." Başka bir kapıyı iterek açtı.

Kapı. Bu kapı odamın diğer tarafındaydı ve uzak tarafta da bir kapı vardı. Kaldığım odaya giriyor gibi görünen bir kapı. Odanın kendisi bir enkazdı. Her yerde kutular ve tenekeler vardı. Yatak da darmadağınktı.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Devam et."

Tamam.

Roma'nın odasına gittiğini sandığım yandaki kapıya gittim ama sanırım Liam'inkiydi? Belki de bu yüzden burada uyuyordu? Sonra tekrar...

Her neyse, odama gittim ve ayakkabıları buldum, şifonyerin en altında kot pantolonun altındaydılar. Önce daha sıcak tutan bir tayt, sonra da ayakkabıları giydim. Spor ayakkabıları bağlamak garip geldi ve kolum hala ateldeyken bir dakika sürdü. Üzerine giyebileceğim bir ceket bulamadım ve Roma kapıda belirlediğinde bileğimi havaya kaldırdım.

Homurdandı, sonra tekrar kayboldu.

Saçımı fırçalayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra geri geldi, bu sefer elinde onunkinden daha koyu renkli, daha büyük bir kapüşonlu vardı. Fermuarımı çekti, sonra kapüşonu yukarı çekti.

"Tamam, gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Gerçekten umurunda mı?" Bana belli belirsiz bir sırıtış fırlattı. "Yoksa buradan çıkıp biraz güneş ışığı görmeyi mi tercih edersin?"

Siktir et.

"Satıldı."

"

"O zaman gel."

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

W

Roma güneş ışığını göreceğimizi söylediğinde şaka yapmıyordu. Hava serindi, ama ben

Güneşin çok parlak ışığına karşı gözlerimi kırmak zorunda kalsam bile, yanaklarıma değen soğuk suyun tadını çıkardım. Ana kapının hemen dışında duraksadım. Eric'i gördüğüm odayı yavaşlamadan geçmiştik ve Rome büyük döner kapılar yerine benim görmediğim daha küçük bir kapıyı iterek açmış ve bizi küçük, pis bir sokağa çıkarmıştı.

Egzoz kokusu rutubet, yağ ve çöple karıştı - sonuncusunda burnum kırıştı - sonra bir esinti, arabaların geçerken gümbürdediği caddeden aşağıya doğru daha soğuk havayı itti. Haftalarca içeride kaldıktan sonra neredeyse aşırı duysal yüklenme olmuştu. İçinde bulunduğum binaya bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Kesinlikle eski, iyi kullanılmış bir depo görünümündeydi. Ahşap koyu renkli ve lekeliydi, çatı kolayca iki, belki de üç kat yükseliyordu.

O alanı kullandılar mı?

"Hadi prenses."

Bu lakap karşısında dişlerimi sıktım. "Bana öyle deme." Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyordum. Bana böyle sesleniyordu ve ben bunu kimseden duymak istemiyordum.

Roma bana meraklı bir bakış fırlattı, sonra omuz silkti. "Sığircık o zaman, gel."

Tahriş derimin altını kazıdı. Şimdi şansım vardı, ayakkabıları ve giysileri vardı. Kaçabilirdim. Rome bana bakmıyordu bile, omzunda bir sırt çantasıyla ara sokağa doğru ilerliyordu. Koşabilirdim.

Ama nereye gidecektim? Araziyi tanımam gerekiyordu. Bölge hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ancak Roma'yı takip etmek, eğer uzaklaşmak istiyorsam doğru cevap değildi. I

Bunu biliyordu ve omzunun üzerinden bana baktığında onun da bunu bildiğini anladım. Ağzının köşesi kıvrıldı ve sonra tekrar başka tarafa baktı.

Ellerimi ödünç aldığım kapüşonlunun ceplerine sokarak ona yetişmek için acele ettim. Dürüst olmak gerekirse, üç blok sonra biraz nefesim kesilmişti. Lanet olsun, bir ay boyunca spor yapmamak beni öldürecekti. Nefes kontrolüme odaklanarak soluk soluğa kalmayı reddettim. Nefes nefese kalmak vücuda hızlı bir oksijen akışı sağlayabilirdi ama daha derin nefesler daha uzun ve sürekli performans için daha iyi sonuç veriyordu.

Sabah sokaklar kalabalıktı.

Ve sabahtı çünkü ilerideki yerel bir bankanın dijital saati sabah dokuz buçuğu gösteriyordu, sıcaklık kırk iki derecedeydi ve tarih...

Kaldırımın ortasında durdum ve tarihin tekrar orada belirmesini bekledim.

Zaman.

Sıcaklık.

Tarih.

Biri bana çarptı ve beni itti. Sonra başka biri daha yaptı.

Yoluna çıktığımda bir kadın "Çekil," diye bağırdı ve ben de kaldırıma yaklaşmak için vites değiştirdim. Bir arabanın kornası çaldı ve ardından bir el üst kolumu kavrayıp beni yoldan geri çekti. Başımı çevirdiğimde Roma'nın bana baktığını gördüm. Kaldırımda hareketsiz durduğum zamanın aksine, kimse ona ya da bana çarpmadı. İkimizin etrafında geniş bir adım attılar.

"İyi misin, Starling?"

"Gerçekten neredeyse altı hafta mı oldu?"

Kaç gün kaybetmiştim? Bir ay olduğunu biliyordum. Ama lanet olsun.

Artık kışın derinliklerindeydik. Bu kadar soğuk olmasına şaşmamalı.

Roma önce bana, sonra caddenin karşısına ve geriye baktı. Gözlerinin mavisi buz gibiydi, parıldıyordu ama yine de donuktu.

Bana bakarken yüz ifadesine hiçbir duygu
y a n s ı m a d ı . "Evet."

Bu kadar.

Başka bir şey
yok.

Sadece 'evet'.

"Hadi," dedi ve tekrar yürümeye başlarken bu sefer kolumu tuttu. Bütün erkekler uzun boyluydu ama burada, sokakta kolumu tutarken daha da iri görünüyordu. Vaughn'un omuzları ve göğsü daha kalın olduğu için zayıftı ama Roma'nın sahip olduğu kas dalgalarını görmüştüm. Diğerlerinden daha zayıf olabilirdi ama yine de sıırım gibiydi. Jasper ve Kestrel de benzer yapıdaydı; uzun boylu, geniş omuzlu ve kalın kolluydular ama belleri daha dardı.

Vaughn sadece büyüktü.

Garip bir şekilde, yanında en rahat hissettiğim kişi de oydu. Muhtemelen en tehlikelisi de oydu.

Roma'nın hızına yetişmeye çalıştım ama bacakları çok daha uzundu ve onun her bir adımına karşılık benim iki adım atmam gerekiyordu. Düşünceler birbirini kovaladı. Altı hafta. Adamlar - beni kaçıranlar, muhtemelen beni rehin tutanlar - son birkaç hafta içinde daha tanıdık hale gelmişlerdi ve ben de rahatlamıştım. Rutinlerimiz bile vardı. Kışın derinliklerindeydik. Gösteri muhtemelen Florida'daydı. Ocak ve Şubat'ta bir Avrupa ayağı olacaktı ve sonra işim bitecekti.

Özgürdüm.

Ama ben programda değildim ve özgür olmaktan çok uzaktım.

Roma durana kadar etrafıma bakmadım. Birkaç blok yürümüştük. Burası daha kalabalıktı. Caddede bir aşağı bir yukarı dükkanlar vardı. Birçoğunun vitrininde yılbaşı süsleri vardı. Noel yaklaşıyor olmalıydı. Sanırım buraya o kadar çok kar yağmıyordu.

Bir vitrinde karla kaplı 'dağların' arasından geçen ve arkasında oyuncaklar olan bir oyuncak tren gösteriliyordu. Çok tatlıydı. Uzun zamandır Noel'i evde geçirmemiştım.

birkaç yıl. Muhtemelen ana salona büyük bir ağaç dikmişlerdir ve her yıl arkadaşları için düzenledikleri kış balosuna hazırlanıyorlardır.

"Starling, bir şey ister misin?" Rome beni tekrar dürttü ve ben de gözümü kırptım. Sol kaşında muhteşem bir altın piercing ve burnunun köşesinde ikinci bir parıltılı pırlanta olan gerçekten güzel, siyah bir kadının önünde duruyorduk. Dolgun dudakları parıl parıl parlıyordu ama mükemmel bir teni vardı. Saçları morun zengin bir tonuna boyanmıştı ve hepsini bir taç gibi başına toplamıştı.

"Kahve, şekerim. Biraz içsen iyi olacak gibi. Dün gece bu pisliklerle mi takıldın?" Roma'ya vurdu ve ben tekrar göz kırptım. "Sakin onlara ayak uydurmaya çalışma." Kocaman bir fincana sade kahve doldurdu. Kokusu ağzımı sulandırmıştı. Koyu kavrulmuştu ama pahalı bir kahve çekirdeği olduğuna yemin edebilirdim.

"Sadece... dikkatim dağınık. Teşekkür ederim," dedim fincanı uzatırken.

"İçinde bir şey ister misin? Daha süslü kremalarım var," dedi bana göz kırparak. "İstersen aromalı. Naneli mocha bile var ama bunlar benim zulam." Gerçek bir gülümseme onu aydınlattı ve onu güzelden düpedüz güzele dönüştürdü.

Bu sefer gülümsememi yutmaya bile çalışmadım. "Hayır, yine de teklifiniz için teşekkür ederim. Sadece siyah iyi olur."

"Tuttum seni, kızım. Yiyecek bir şeyler ister misin? Roma ısmarlıyor. Her şeyden bir tane al."

"Nikki," dedi Rome iç çekerek ve o da gülerek parmaklarını ona doğru savurdu.

"Bu zavallı çocuğu günlerinden birinde yanında sürüklüyorsun, alabileceği tüm kalorilere ihtiyacı var. Ayrıca, o çok küçük. Seni cebime koyup saklayabilirim."

Bunun üzerine kahkahayı patlattım. "Ufak tefek olabilirim ama aynı zamanda acımasızım."

"Senden hoşlandım."

Roma bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı ve mizahımın bir kısmı kurudu.

"Ben de senden hoşlanıyorum ve kahve harika. Pek aç değilim."

"Pekâlâ o zaman," diye karşılık verdi Nikki kederli bir iç çekişle. "Madem böyle yapacaksın. Onu beni görmesi için geri getir Rome Cleary, anladın mı?"

"Seni anlıyorum," diye cevap verdi kayıtsız bir ses tonuyla. Tezgâhın üzerindeki kavanoza yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırdı ve sonra kendi kahvesini kaldırıp yürümem için çenesini salladı. Bu sefer o kadar hızlı gitmedi ve ben de ona ayak uydurdum. Kahve yardımcı oldu.

Altı hafta.

O kadar uzun zaman geçmiş olması imkansız görünüyordu. Dünya bensiz devam etmişti. Sonuna kadar önemsizdi. Ayak bileğim ağrıyordu ve Roma bir köşeyi dönüp beni yokuş aşağı inen dar bir ara sokağa sokana kadar kahvemın yarısından fazlası bitmişti. Ara sokakta güneş ışığı yoktu, ancak ortasından nemli bir acı su damlası akıyordu.

Kokuya burnumu kırıştırarak Roma'yı sonuna kadar takip ettim ve aşağı atladığımda durakladım. Burası kırık dökük bir basketbol sahasıydı, ortadaki asfalt çatlamış, yarılmış ve yer yer çökmüştü. Karşılıklı uçlarda potasız metal direkler vardı ve bölgeleri işaretleyen beyaz boya o kadar solmuştu ki, diğer düzen olmasa bunu fark edeceğimi sanmıyordum. İçinde bulunduğumuz sokak, yıkılmakta olan bir çimento duvarın üst duvarında son buluyordu.

Rome sırt çantasını yere bıraktı ve bana döndü. "Atla."

Kollarını uzatırken ona baktım, sonra duvara ve altı metrelik düşüşe baktım.

İnatçı yanım sadece atlamak ve kendi başıma inmek istiyordu. Ancak engebeli kaldırım ve yeni iyileşmiş ayak bileğim, kolumdaki atel ile birleşince daha fazla sakatlanma riskiyle karşı karşıya kaldım. İyileşmek zorundaydım.

kaçması gerekiyordu. Duvara oturmak için hareket ettim, sonra ona kahve fincanımı uzattım. Kenara koydu, sonra bana uzandı.

Elleri kalçalarımın dokunduğu anda ittim, sağlam elimi omzuna dayadım ve beni ayağa kaldırıncaya kadar uzunluğundan aşağı kayarken ne kadar gergin olduğunu fark etmemek zordu. Isı kapüşonlu tişörtün içine işliyor ve dalgalar halinde ondan yayılıyor gibiydi. Birdenbire artık üşümüyordum. Bir andan daha uzun süre oyalandı ve bakışları bana perçinlenmiş gibiydi.

"Kahveni al," diyerek beni serbest bıraktı ve büyüğü bozdu. O arkasını dönüp çantasını ve kendi kahve fincanını alırken ben sallanıyordum. Benimkini alırken soğukkanlılığımı yeniden toplamaya çalıştım ama sağduyumla birlikte onu da duvarın arkasında bırakmış gibiydim.

Delici bakışları ve sert sözleriyle asık suratlı, sessiz ikiz beni cezbetmiyordu.

Ben değildim.

Kaçıran, kendime hatırlattım. Beni kaçıranlardan biriydi. Belki o gece orada değildi ama o zamandan beri beni tutanlardan biriydi.

"Geliyor musun?" Kırık basketbol sahasını yarılamıştı ve uzaktaki duvara doğru gidiyordu. Tırmandığımız duvar gibi o da çatlamış ve ufalanmıştı. Duvarın farklı yerlerinde eski ve solmaya yüz tutmuş grafitiler vardı. Sayılar. İsimler. Ama onun gittiği bölüm çok daha farklıydı.

Bir plaj gibi boyanmıştı, suyun dalgalanma şekline kadar. Gerçek gibiydi.

Gerçekten gerçek gibi.

Sırt çantasını bıraktı ve kahvesini içti. Sonra kapüşonunu çekti ve tişörtünü çıkardı. Gözlerimi kırptım. Güneşin altındaydık ve sırtıma çok iyi geliyordu ama hava hâlâ buz gibiydi. Gömleği kapüşonunun içine soktu ve sonra çantanın fermuarını açtı. İçinde teneke teneke boya vardı ve bana sırttı.

Sonra arkasını döndü. Elinde iki teneke kutu, duvarın sahile yakın, üzerine çıkılabilecek kadar gerçek görünen ve bulunduğumuz yere tamamen aykırı olan bir sonraki bölümüne doğru ilerledi. Kaldırımları kırık, direkleri sıralanmış, kırık camları karton ve bantla kapatılmış hüzünlü binalarla çevrili, harap bir oyun sahası.

Neredeyse ürkütücüydü. Yürüdüğümüz sokağın hemen ilerisinde işlek bir cadde olduğuna inanmak daha da zordu. Başka bir yerde de kaybolmuş olabilirdik. Püskürtme başlığının ilk püskürtmesiyle döndüğümde Roma'yı duvara odaklanmış buldum. Sprey boya kutusunu dalgalar halinde hareket ettiriyordu ve kumsalın genişlemesi uzun sürmedi.

Yapacak başka bir şey olmadığı için yavaşça oturdum, o tenekeden tenekeye geçerken neredeyse hipnotik hareketleriyle perçinlendim. Kumsal. Deniz kabukları. Okyanus. Köpük. Sonra gökyüzü. Güneş tepemde belirdi, kahvem bitmişti ve kapüşonuma sarılmış kollarımı kavuşturmuştum. Güneş üzerimde olduğu sürece çok üşümüyordum. Birkaç kez ayağa kalktım ve hareket ettim. Sonra gerindim ama Roma'nın çalışmasını görebileceğim bir yerde kaldım.

Beni unuttuğunu düşünmüştüm. Kumsal, duvarın belki üç metre kadarını kaplamıştı ve o bir üç metre daha ekledi. Yine de ileri geri gitmeye devam etti. İlk başta nedenini anlayamadım. Sonra kumsalda deniz kabukları vardı. Terk edilmiş bir kova. Kuma gömülmüş bir top. Enfesti.

Duvarımdaki çerçevesi bile olmayan ama yine de üç boyutlu hissi veren o resmi Roma yapmış olmalıydı.

Teneke kutu sprej boyayı bitirdi. Gövdesi ve parmakları boyayla kaplanmıştı. Birden gömleğini neden çıkardığını anladım. Bu aynı zamanda onun hareketlerini, kaslarının dalgalanışını izlememi de sağlıyordu. Sırım gibiydi, bazı yönlerden bir dansçı gibi yapılıydı - uzun çizgiler ve zayıf bir güç. Ben

Biri gibi hareket ediyordu diyelim, ama odağı çok özeldi, tüm zarafet ellerindeydi, diğer her şey sonradan düşünülmüştü.

Sonunda bir adım geri çekilip başını yana eğerek duvara baktığında üçüncü esneme hareketlerimi yapıyordum. Suyun yuvarlandığı yerde köpüklü kapaklar vardı. Kum altın rengindeydi, ayaklarınızın altında biraz kaba duracak ve bazı yerlerdeki beyaz kumlar kadar yumuşak olmayacak, ama yine de tatlı olacaktı.

Kırık ve dökük beton duvarın yaklaşık yirmi beş metresini kaplayan resimle ilgili her şey bir kaçış davetiydi. Hatta kumda gölgeler oluşturarak ya da bir yerde, bir sopayla kazınmış gibi görünen bir kelimeyle mevcut olan grafitilerin bazılarını bile dahil etmişti.

Yaklaşmak zorunda kaldım ama sığırçık diyordu.

"Gerçekten iyi iş çıkarıyorsun," dedim ve bana bakmak için dönmeden önce biraz sarsıldı. Gözlerini yeniden odaklamak zorundaymış gibi kırıştırdı ve neredeyse gülecektim.

"Hâlâ buradasın," dedi ve sonra bana neredeyse yürek parçalayıcı bir gülümseme verdi. "Ama hava soğuk." Gülümsemesi kayboldu ve eşyalarını toplamaya başladı. Güneş batıda çoktan batmaya başlamıştı. Bütün gün buradaydık ve karnım guruldamaya başlamıştı ama aldırmadım. Roma'nın çalışmasını izlemek büyüleyiciydi. "Bana havanın soğuduğunu söylemeliydin."

"Gömleksiz olan sendin," diye hatırlattım ona. "Meme uçların bile yerinde."

Kendine bakmak için durakladı, sonra omuz silkti ve tişörtü boya sıçramış göğsünün üzerine çekti. Sırada kapüşonlusu vardı ve çoğunlukla boş olan boya kutularının bulunduğu çantayı aldı. Yaptığı şeyden sonra çoğunlukla boş olmaları gerekiyordu.

"Daha kötülerini atlattım," dedi bana. "Ben de öyle."

İşimiz bittiği için döndüm ve daha önce indiğimiz duvara yöneldim ve onun yardım etmesini beklemedim. I

Sağlam elimle kenarı kavradım ve duvardaki kırık parçaları tırmanmak için kullanırken bile çektim. Zirvede, bana baktığını görmek için arkama baktım.

"Geliyor musun?" Daha önce söylediği cümleyi tekrarladım ve ağzının köşeleri kıvrıldı. Arkamda bir şişe kırıldı ve tanımadığım üç adamın bana doğru geldiğini görmek için tam zamanında döndüm.

"Vay, vay, vay, burada neyimiz varmış?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

TŞişenin çarpması ve parçalanan camların etrafa saçılması beni ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren Üçü kıpırdadı, sanki beni herhangi bir kaçış yolundan alıkoymak istercesine kasıla kasıla yayıldılar ve beni endişelendirdiler. Onları tanımıyordum ve sokağın yarı aydınlığında yüz hatlarını pek seçemiyordum. Üçünden biri hafif bir aksaklıkla hareket ediyordu, ikincisi ceketini beline bağlamıştı ve üçüncüsü beyzbol şapkasını ters takmıştı.

"Hey, güzel kız, kayıp mı oldun?" Ters Beyzbol Şapkası sordu, dudakları pek de dostça olmayan bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Kaybolmuş gibi görünüyor," diye önerdi Faint Limp yanlara doğru bir adım atarak ilerlerken. Sol dizini tam olarak bükmemişti.

Eğer onları geçmek zorunda kalsaydım, o yol olurdu.

"Hayır, kaybolmadı," diye söze girdi Belindeki Ceket, bana doğru yürürken. "Seni yakaladık. Değil mi güzel kız?"

Hepsi orta boylu ve uzun boyluydu, ama çoğu zayıftı. Kaslı değillerdi. Fark etmezdi. Çoğu erkek kızlardan daha güçlü başlardı. Biyolojik saçmalık kuralları. Bana sorarsanız, Doğa Ana'nın gerçekten acımasız bir mizah anlayışı vardı.

Ağırlığımı ayak toplarına verdim. Atel bileğimi koruyacaktı ama haftalar süren hareketsizlik bana bir şey yapmıştı; çürüklerim iyileşmişti. Daha iyi nefes alabiliyordum. Göğsüm artık daralmıyordu. Ayak bileğim sağlamdı, yorgun ve biraz ağırlıydı ama sağlamdı. Beyin sarsıntısından kaynaklanan baş ağrısı bile artık beni rahatsız etmiyordu.

Egzersiz yapıyor olsaydım kendime daha çok güvenirdim ama esnemiştim ve ısınmıştım. Durduğum duvarın tepesi ile aşağıdaki engebeli zemin arasındaki mesafeyi biliyordum. Atlarsam başarabilirdim. Roma da aşağıdaydı. Kontrol etmek için dönmedim. Bu adamlara arkamı vermeye cesaret edemedim ve onları yalnız olmadığım konusunda uyarmak istemediğimden emindim.

Belindeki ceketten yayılan koku gözümü yaşartacak kadar şiddetliydi. Terli vücut kokusu, alkol ve bir günlük çöp gibi bir şey içime doldu. Ondan dalga dalga yayıldığına yemin edebilirim.

O hain gülümsemesini sırttığında bir kol mesafesine kadar gelmişti ama bana ulaşmadan önce bir el kolunu sıktı. Roma arkamdan gelmişti. Bir an orada yoktu, sonra bir anda önce yanıma, sonra da önüme fırladı. Bir hayalet gibi hareket ediyordu. Söz yoktu. Uyarı yoktu. Ses yoktu.

Belindeki Ceket'in kolunun kırılma sesi aniden çöken sessizlikte yankılandı. Adam bir çığlık attı ve bir bıçak parladı ama Rome çoktan harekete geçmiş, adamı döndürüp öne doğru itmeye başlamıştı. Elinde bir boya kutusu parladı ve onu Ters Beyzbol Şapkası'na püskürterek adamın gözlerini tırmalamasına neden oldu ve ardından bıçağını savururken üçüncü kişiyle boğuştu.

Roma'ya daha fazla yer açmak için hareket ettim. Gözlerini tırmalayan adam belindeki bir şeyi karıştırıyordu. Ona fırlatacak bir şeyim yoktu, bu yüzden kafasının yan tarafına tekme attım.

Kahretsin, bu ayağımı acıttı ama adam yere düştü ve ben de dönüp gümüşün Roma'nın içine dalarak kaybolduğunu gördüm. Homurdandı ama adamın gövdesine ve yüzüne birkaç sert yumruk indirirken hâlâ ü r k ü t ü c ü bir sessizlik içindeydi.

Yanağıma ıslak bir şey sıçradı ve ben de çimento parçalarından birini yakaladım. Avucumu kesti ama kolu kırık olan adam ayağa kalkmıştı.

kararsız ayaklar. Silahı olup olmadığını bilmiyordum, bilmek de istemiyordum.

Rome dövüştüğü adama arkasını dönmüştü ve sırtı bana dönüktü, ben de elimdeki taşı olabildiğince sert salladım. Vururken mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu ve Rome'un bir sonraki darbesi adamı duvardan aşağı düşürdü. Ona ne olduğunu görmek için duraklamadı, sadece döndü ve son adamın peşinden gitti.

Taşı bırakıp Roma'nın sırt çantasını aldım. Göründüğünden çok daha ağırdı ve içindeki teneke kutular ağırlığı dengesiz hale getiriyordu. Rome son adamı yumrukladı ve hareket etmeyi bırakana kadar kafasını yere çarptı. Ama adam gevşedikten sonra bile Rome ona vurmaya devam etti.

"Roma," diye seslendim ona. Batmakta olan güneş hızlanmış, soğuk günün sıcaklığını alıp götürmüştü. Roma başını kaldırıp bana baktı. Yüzünün yarısı gölgeler içindeyken, diğer yarısı donmuş bir öfke maskesiydi. Gözlerinin rengi bu kontrasta karşı keskin bir rahatlamayla öne çıkıyor gibiydi. "Gitmek zorundayız."

"Sana zarar vereceklerdi." Sesindeki ölümcül sakinlik omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Bana asla zarar vermeyeceklerdi," dedim ona. "Orada olduğunu biliyordum."

Onlara izin vermeyeceğini biliyordum.

Rome kolunu kırdığı ve yüzü kıymaya benzeyen adama baktı. Adam yakın zamanda ayağa kalkmayacaktı.

Hiç değilse...

Bir de vurduğum ve Roma'nın duvardan düşürdüğü adam vardı.

"Gitmemiz gerek," dedim tekrar. Polisi aramamız gerekiyordu ama Roma'yı hapse atarlardı. Üç kişiye karşı bir kişi, kimse buna inanmaz. Onlara söylesem bile...

Eğer onlara söylersem.

Beni kaçırdığı için onu hapse atarlardı.

"Gitmemiz gerek," diye üçüncü kez tekrarladım ve Roma sonunda ayağa kalktı. Bir parçam, gitmeden önce onların öldüğünden emin olmak isteyip istemediğini merak etti. Ters Beyzbol Şapkası'na doğru baktı. "Kafasına tekme attım."

Bu bilgiyi neden gönüllü olarak verdiğimi gerçekten bilmiyordum. Rome'un göğsü hızla inip kalkıyordu ama onun dışında çok sakindi. Sırt çantasını omzuma aldım ve ona doğru yaklaştım.

"İyi misin?"

Hafifçe döndü ve başını salladı. "Evet. Hawk'ı aramalıyım." Oh.

"Gidiyoruz değil mi?"

Ama telefonunu çoktan çıkarmıştı ve ben de karanlık sokaktan aşağıya, sokaktan geçen farları görebildiğim yere doğru bir bakış attım. Diğerlerinden sadece birkaç metre uzaktaydık. Herhangi biri bize doğru yürüyebilirdi. Bu adamlar oraya bu şekilde gelmişlerdi.

Hala kaçabilirim.

Rome'un sırtı bana dönüktü ama ortadan kaybolmadığımdan emin olmak istercesine birden fazla kez bana baktı. "Hawk," dedi. "Sorun var. Temizliğe ihtiyacım var."

Sessizlik ve etraftaki hareketsiz bedenlere bakarken yutkundum. Hâlâ nefes alıp almadıklarından bile emin değildim ve kontrol etmek de istemedim. Roma'ya yaklaştıkça midem sıkışıyordu, sonra kırık ve çatlak duvarın kenarına baktım. Dibinde yatan bir figür vardı. Hareket etmiyordu.

Yutkundum.

"Eski halk mahkemesi, yetmişinci caddenin aşağısında." Tekrar Roma'ya baktım ve o da bana baktı. "Evet. Onu buldum."

Hemen yanında olmasam da hırıltısını duyduğuma yemin edebilirim. Telefonu indirdi ve bir dakika baktı, sonra tekrar cebine koydu.

"Geliyorlar."

"Tamam."

Cesetlere bir kez daha baktı, sonra aniden bana doğru ilerledi ve omzumdaki çantayı aldı. Bir dakika sonra bir bez ve bir şişe su çıkardı. Bezi ıslattı ve sonra yüzüme doğru uzandı. Bir adım geri çekilip kırık duvara yaslandım ve kaşlarını çatarak beni kendine doğru çekti.

"Yüzünde kan var." Oh.

Sonra büyük bir dikkatle elmacık kemiğime ve sonra da gözümün üstüne dokundu.

"Sana dokunmadılar mı?"

"Şey, bir adam ayağıma dokundu gibi oldu ama daha çok ayağımla kafasına dokundum."

Ciddi ifadesini bir sırıtış böldü ve çamurlu tek bir lamba yanarak bizi karanlığın içinde ürkütücü bir ışıltıya boğdu. Bir esinti sahayı kırbaçlarken soğuk daha da ısırcı hale geldi. Okyanus kokusu başımı çevirmeme neden oldu. Körfeze yakın mıydık? En son gittiğimiz şehir deniz kıyısında bir şehirdi. Belki de?

Gerçekten daha fazla dikkat etmeliydim ama çok yorgundum.

Yüzümü silmeyi bitirdiğinde bıraktı ve parmak eklemlerini dikkatlice yıkadı. Yardım etmeyi teklif edecektim ama yüzünü çevirdi. Sahanın aşağısındaki karanlığı delen ışıklar, farlar, bir aracın gürleyen homurtusu eşlik ediyordu.

Farlar aşağıdaki cesedi ve yattığı doğal olmayan açığı aydınlattığında içimi bir korku kapladı.

Düşüşleri daha önce de görmüştüm.

Adam kendini durduramamış ya da yakalayamamıştı. Ona o taşla vurmuştum. Araba kapıları çarptı.

"Bırak da konuşayım," dedi Rome beni tekrar uçurumun kenarından çekerken. Göğsünün sertliği sırtımı çevreledi ve kulağıma doğru konuşurken başı eğildi. "Hawk için endişelenme. Bırak onlara ne olduğunu anlatayım."

Başımı salladım çünkü biri aniden duvara tırmandı. Farlar tarafından tamamen aydınlatılmışlardı, sonra neredeyse aynı anda ışıklar kesildi.

"İyi misin, Dove?" Vaughn.

İçime bir rahatlama çöktü. Yüzümü elleriyle kavradı ve beni incelerken başımı arkaya yatırdı. Sonra sert bakışlarını Roma'ya çevirdi. Dönmeye çalıştım çünkü Jasper, Roma'nın daha önce olduğu gibi arkasından belirdi. Koyu renk gözleri beni delip geçti ama Rome'u sert bir yumrukla selamlarken hiç duraksamadı. İrkildim ama Vaughn beni kendisine doğru çekti.

"Onlara bakma," diye emretti o yatıştırıcı sesiyle. "Bana bak. Yaralandın mı? Bir şey yaptılar mı?"

"Hayır, Roma bana dokunmalarına asla izin vermez."

Arkamdan bir başka sert homurtu ve etin ete çarpma sesi geldi ve irkildim.

"Güzel," dedi Vaughn, başparmağını nazik bir hareketle çeneme sürterek. "Şimdi arabaya geri dönüyoruz."

Titredim.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Jasper talep etti.

"Akıl hastanesinden uzaklaşmaya ve biraz güneş ışığına ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Güzel bir gündü."

"İyi bir gün müydü?"

Vaughn beni kendine doğru çekti ve kollarını bana doladı. Sadece yakın temastan değil, ondan yayılan sıcaklıktan da donup kalmıştım. Kapüşon bile giymemişti ve kolsuz gömleği renkli kollarını açıkta bırakıyordu. "Çocuklar, bunu daha sonra halledin. Kız donuyor ve hâlâ temizlenmemiz gerekiyor."

"Starling iyi, değil mi?" Rome'un sesinde bir acı vardı ama ne kadar denesem de Vaughn arkamı dönmeme izin vermedi. Ona doğru bastırılmış olmak burnumu gömleğine sürtmek istememe neden oldu. Onun yakınlığında son derece temiz ve baharatlı bir şeyler vardı. Buna bir de

soğuk hava, yerdeki adamların ekşi kokusunu sildi.

İçimden bir ürperti geçti. Ne halt ediyordum ben?
Birinin ölümüne yardım etmiş olabilirim.

"İşimiz bitmişti ve geri dönüyorduk. Starling'in etrafını sarmaya çalıştılar, ben de icabına baktım." Rome'un düz konuşması kaşlarımı bir kez daha çatmama neden oldu. Vaughn başımın arkasını kavradı ve parmaklarının kafa derime yumuşak dokunuşları gerginliğimi biraz olsun azalttı.

"Fareler buraya gelmeden Dove'un gitmesini istiyorum." Ses tonuna esnek olmayan bir çelik girmişti. Hem beni tutuşundaki rahatlatıcı tavır hem de yumuşak dokunuşlar yüzünden gözlerim yarı kapalı kaldı. Hiçbir şey çok kişisel değildi ama yine de gergin enerjinin sivri uçlarını kesip atıyordu.

"Git," dedi Jasper. "Bunu temizleyeceğiz. Yaralanmadığından emin ol." Sonra Jasper yumuşak bir elini sırtıma koyup dudaklarını Vaughn'un elinin kapatmadığı başımın yan tarafına bastırarak beni şaşkına çevirdi. "İyi olacaksın."

Bu bir sözdü.

"19 Elmas'ın burada ne işi vardı ve içlerinde sorulara cevap verebilecek hayatta olan var mı?"

Rome'un cevabını yakalayamadım. Vaughn dönerken beni kendisine doğru tuttu ve sonra beni kaldırıp kendi başıma yapamazmışım gibi aşağı indirdi. Kestrel aşağıda bekliyordu ve ben onun vurdumduymaz yüzüne göz kırptım. Ondan önceki Vaughn gibi o da beni dikkatle inceledi, sonra deri ceketini silkti ve omuzlarıma çekti. Beni sıcaklığıyla sardı.

Aralarında beni rölantideki arabanın yanına ve hareketsiz cesedin etrafına götürdüler. Ona bakmaya çalıştığımda Vaughn beni engelledi. Beni arka koltuğa oturtular ve Vaughn da benimle birlikte içeri girdi.

Bir dakika sonra Kestrel direksiyonun başına geçti ve motorun homurtusu içimi titretti. O ışıkları yakarken öne doğru baktım ve yatan cesede baktım.

Orada. Bu Scarlet . kan üzerinde onun gevşeklik yüz açıldı.

Açık gözler gibi. Hay sikeyim.

Onu öldürmüştüm.

Ya da yardım ettim.

Vaughn yüzümü avuçlarken "Bana bak," dedi ve Kestrel kolunu yolcu koltuğuna dayayarak geri geri giderken ben de dönüp ona baktım. Karanlıkta ikisinin de beni incelediğini neredeyse hissedebiliyordum. Sonra araba döndü ve avluyu, Roma'nın yıkık duvardaki resmini ve cesetleri geride bıraktık. "İşte orada. Nasılsın, Dove? Aç mısın?"

Yutkundum ve başımı salladım. Az önceki iştahım kaçmıştı.

"Kahretsin, ben de bize o çok sevdiğin mantarlı ve zeytinli pizzalardan almayı teklif edecektim."

Yüzümü buruşturdum. "Zeytine dayanamıyorum."

"Doğru," dedi kıkırdayarak ve yanağımı okşadı. Bana dokunmaya devam etti ve ben de temasa doğru eğilmeye devam ettim. İstemeden de olsa yüzümü avucunun içine çevirdim. Hindistan cevizi yağı ve sabun kokusu burun deliklerimi doldurdu. "Dove, sana dokunmadılar, değil mi? Roma'nın söylediği buydu."

"Yapmadılar."

"Güzel," diye tersledi Kestrel ön taraftan. "Sen orada ne halt ediyordun ki?"

"Huysuza aldırmayın." Vaughn kıkırdadı. "Sadece günü seninle geçiremediği için kızgın."

"Siktir git." Sesinde öyle hoşnutsuz bir hırıltı vardı ki neredeyse gülecektim.

"Onun işi vardı, senin de öyle. Roma beni yürüyüşe çıkardı ve kahve getirdi. Harikaydı."

Öyleydi.

"Öyle mi?" Sokak lambaları yanımdan geçerken Vaughn'un gülümsemesi bana parladı ve gölgeleri zıplattı. "Senin için resim yaptı mı?"

"O yaptı." Sahilin görüntüsü. "Bu inanılmaz. Odamdaki resmi de o yaptı, değil mi?"

"Evet," dedi Kestrel iç çekerek. "Öyle yaptı." "Bayıldım buna."

"Güzel." Vaughn burnunu saç çizgimde gezdirdi ve içimden bambaşka bir ürperti geçti. "Hâlâ üşüyor musun, Dove? Isıtıcıyı aç, Kerkenez."

Sonra beni kucağına çekti ve olabileceğim onca yer varken hayal ettiğim yer burası değildi. Onun sıcaklığı iliklerime kadar işledi. Hiç üşümüyordum. Aslında, pişiyordum ve daha da kötüsü, meme uçlarım onun yakınlığında sıkılaştı. Burnunu boğazımda gezdirdiğinde bir iç çektim ve döndüm.

Bu kadar yakinken gözleri sadece karanlık ve yıldızlardan ibaretti ve nefesi dudaklarıma bir fısıltı gibi geliyordu. Nane gibi kokuyordu. İşten sonra duş alıp temizlendikten hemen sonra mı gelmişti? Dudaklarımı ıslatmak için dilimi uzattım ve Vaughn hafifçe çekti, ama tam dudaklarım onunkilere değdiği anda Kestrel frene bastı ve sarsıldık.

"Buradayız," diye omzunun üzerinden homurdandı ve ben geri çekildim.

Kestrel arabadan inip arka kapıyı çekerek açtığında depoya geri döndüğümüzü geç de olsa fark ettim. Vaughn'un hareket etmesini beklemeden beni dışarı çıkarıp kendisine doğru çekti.

"Yürü git," diye tersledi diğer adama ve sonra beni diğerlerinin yanından geçirip kapıya doğru yürüttü.

Vaughn'u son gördüğümde arkamızdan ters ters bakıyordu.

Lanet olsun, neredeyse Vaughn'u öpüyordum. Onu öpmek istiyordum ve içim o kadar sıkıydı ki, bana karşı hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Ne yapıyordum ben?

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

I Emersyn'i bir eliyle beline sıkıca bastırarak odasına götürdü. "Hâlâ aç değil misin?" Oyun parkında şok geçirmişti. Olabilirdi

Gözbebeklerinin devasa büyüklüğünü ya da gözlerinin tatlı kahverengisini nasıl yuttuğunu fark etmemek zor olurdu, aramasaydım bile. Saatlerdir onu arıyorduk. Kahrolası Rome telefonuna cevap vermemişti.

Jasper'ın beni araması bir saat sürmüştü. Vaughn aramada bize yardım etmek için işten erken çıktı. Freddie ve diğerlerinden bazıları hâlâ dışarıdaydı. Onları tekrar aramam gerekecekti. Liam'ın da telefonunu görmezden gelmesi dikkat çekiciydi.

İkizler Jasper'ın son sinirine dokunarak dans edeceklerdi ve Jasper'ın az önce Roma'yı ne kadar sert yumrukladığı düşünülürse, bu tehlikeli olacaktı.

"Hayır," dedi, yumuşak sesi güçlenmişti ve odamın kapısına geldiğimizi fark edince kaşlarını çatı. Onu içeri almak için kapıyı açtım ve sonra kapısına kadar yürüdüm. "Yani, sanırım öyle olmalıyım. Bütün gün oradaydık ama ben değilim. I..."

Yatak odasının ortasında dururken ellerine baktı.

"Sen mi?"

Uzanıp ışığı açtığımda içimi bir endişe dalgası kapladı, sonra yatak odasının kapısını kapattım ve ardından banyosunun kapısını açıp içerideki ışığı yaktım. Emersyn o dipsiz kara gözleriyle bana baktı ve yemin etmek istedim. Çok solgundu ve dudağında hafif bir titreme vardı ama sanki her şeyi yok edebilecekmiş gibi sakinleşmeye devam ediyordu.

Lanet olsun.

Bu kızın o tiyatroya her girişinde kendini çelikleştirmesini izlemiş, provalardan ve gösterilerden sonra arabada yığılıp kalırken üzerindeki yorgunluğu görmüştüm. Her zaman tetikteydi. Her zaman temkinli. Sonra o lanet saldırı.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Roma onu neden oraya götürmüştü ki?

"Buraya gel, Serçe," dedim onun olduğu yere geçerken. Beni yine görmezden geleceğini ya da iteceğini düşünmüştüm. Ona karşı piç gibi davranmışım ama mesafemi korumam gerekiyordu. Burada çoktan rahat etmeye başlamıştı ve en başından beri burada olmamalıydı.

Şimdi, bu oldu.

Uzun bir süre bana baktı ve sonra kollarımı ona dolayabileceğim kadar öne doğru eğildi. Onu hemen kucağıma aldım. O kadar küçüktü ki. Serçeler narin küçük kuşlardı, ama aynı zamanda vahşi ve hızlıydılar. O bunların hepsine sahipti. Ve eğer uçamıyorsa lanet olsun.

Fark etmem bir dakika sürdü ama ceketimin altına benim kapüşonlumu giymişti. Bunu ona kimin verdiğini bilmiyordum ama umurumda da değildi. Yatağa oturmak için hareket ettiğimde onu kaldırdım ve sonra bana doğru kıvrılırken onu kucağıma çektim. Kıçına ilk dokunduğumda sikim kıpırdandı ama onun ağırlığını ve bacağını kaydırdım.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Roma'nın hikâyesinin bir kısmını dinlemiştim ve muhtemelen boşlukları doldurabilirdim. Ama onun ne gördüğünü bilmem gerekiyordu. Tam olarak ne olduğunu. O zaman düzeltmeye çalışabilirdim.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi sessizce. "Roma haklıydı-onlar... onlar biz ayrılırken ortaya çıktılar. Duvara kendi başıma tırmanabildiğimi göstermeye çalışıyordum ki, onlar da hemen oradaydı. Kim olduklarını bilmiyordum." Omuz silkti ve öne doğru oturmaya başladı ama ben kollarımı sıktım.

"Gerçekten kalkmak istemiyorsan burada iyisin." Onu zaten iradesi dışında tutuyorduk. Onu başka bir şeye zorlayamazdım.

"O değil..." Bana bir bakış attı ve sonra tekrar bana yaslandı. "Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bugün... Son kısma kadar bugünü sevdim."

"Bugünün hoşuna gitmesine sevindim." Ona yalan söyleyemezdim. Rome'un lanet beynini kullanmasını ve onunla birlikte ortadan kaybolmak yerine onu kulüp binasından çıkaracağını birine söylemesini isterdim. Jasper onu öldürebilirdi.

Ya da en azından ölmüş olmayı dilemesini sağlardım. Jasper'ı uzun zamandır kendini kaybetmeye bu kadar yakın görmemiştim. Hiçbirinin onun ne kadar sınırdı olduğunu fark ettiğini sanmıyordum. İçimi çektim ve uzanıp saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Çocuklar geldiğinde ne oldu?"

"Roma icabına baktı." Ama bunu söylemeden önce ufak bir tereddüt geçirdi. "Hayır, bana dokunmadılar. Herkes bu konuyu büyütüp duruyor."

"Evet," dedim ona açıkça. "Sen bizim korumamız altındasın. Sana dokunan olursa ölür."

Belki de daha iyi kelimeler seçmeliydim, çünkü bana bakarken şişmiş göz bebekleri daha da büyümüş gibiydi. "Ama neden?"

"Çünkü bizim korumamız altındasın." Belki de bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Ama bizim gözetimimizde incinmişti. Jasper'ı pervasızca bir seçim yapmaya itmişti ama işte buradaydık.

Yutkunurken boğazı kasıldı. "Bunu anlamıyorum. Sizi tanımıyorum ya da tanı mıyordum."

"Beni biraz tanıyordun." Bunun neden önemli olduğundan bile emin değilim. Buraya geldiğimizden beri bana ihanetle bakmadığından değil.

"Yine de seni tanı mıyordum. Kim olduğun bir yalandı."

Ayağa kalkmak için kıpırdandı ve ben de o muhteşem kıcını sikime sürtmektense ona yardım ettim. Vaughn ellerini ondan uzak tutamıyordu. Jasper onu görmemeye dayanamıyordu. Rome bağımlısıydı, yoksa asla

Jasper'ın sabrını test etti. Özellikle de Doc'la olan olaydan sonra. Lanet Freddy bile ona hayrandı.

Birimizin başını dik tutması gerekiyordu. Uzaklaştı.

"Doktoru aramamı ister misin?" Eğer ihtiyacı olan kişi Doc'sa Jasper'ın işine karışardım. Ona olan güvenini kaybetmemiştim. Onu tamamen çıplak ve yıkanmasına yardım ederken bulduktan sonra değil. Jasper'ın silah çekmesi ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Burada ve daha sonra alt katta yaşadıkları patlama çok çirkindi.

Doktor'un onunla yalnız kalmasını istemedi. Çok kötü oldu.

"Jasper sadece sinirlenecek," dedi ve o yenik ses tonu beni sinirlendirdi.

"Kimin umurunda? O büyük bir çocuk. Bunu kaldırabilir. Doktora ihtiyacın olursa, onu ararım." Bunun üzerine ayağa kalktım ve telefonumu çıkardım.

Tekrar banyoya doğru ilerledi ve önce ceketimi sonra da kapüşonlumu silkti. Bunları giymesi hoşuma gitmişti. "Daha fazla soruna neden olmak istemiyorum." Bununla birlikte kapıyı kapattı ve beni dışarıda bıraktı.

Sebep. Daha fazla.

Sorunlar. Ne oluyor lan?

Doktora mesaj attım.

Ben: Ondan ne olduğunu öğrenebildin mi?

Kapalı kapıya baktım. Duştan gelen su sesi bana ne yapmaya karar verdiğini söyledi.

Hawk'a gönderdiğim ikinci mesaj.

Ben: Temizlik?

Hawk: Tamamdır. İki tane istasyon için. Biri şov için. Biri hâlâ hayattaydı. Güzel.

Sorularım vardı.

Ben: Sahnede yer açacağım.

Hawk: Doktoru çağır.

Kaşlarımı çattım ve bunu iki kez okudum.

Ben: Biliyorsun, bez bebekleri yamamaktan hoşlanmıyor.

Eğer yaşamalarını planlamıyorsak, Doktor acılarını uzatmazdı. Çizgileri vardı ve onları aşmazdı. Bizim için bile.

Hawk: Roma bir bıçak yakaladı. Otuz dakika içinde döneceğim. Sikeyim.

Banyoya tekrar baktım, sonra Doktor'un mesajlarına geçtim. Bana cevap vermemiştii ama okumuştii.

Roma'nın dikiş ihtiyacı var. Kulüp binası 25 dakika içinde. Ekranda üç nokta belirdi.

Ne kadar kötü?

Hâlâ yürüyor.

Ki bu doğrudu. Eğer buraya dönmeleri otuz dakika süreceksa, o zaman kan kaybından ölme tehlikesi yoktu. Emersyn'in elini kolunu bağlayan şey bu muydu? O adamların ona elini bile sürmediğini söylemişti. Bu cevabı kurtulanımızdan alabilirdim. Bir sonraki sıramı diğer konuğumuza vermemiştim. Belki de bazı sorulara cevap vermesinin zamanı gelmişti.

Hawk ona bir şey sorma zahmetine girmemişti. Ne yaptığını bilmek için nedenini bilmemize gerek yoktu. Bu noktada, onun için kendi payımıza düşeni defalarca almıştık. Yaşadığı her yaralanma onun yüzünden olmuştu.

Tekrar tekrar.

Telefonu çeneme dayadım ve tekrar çaldı.

Küçük Bit'in nesi var?

Cevap vermeyi düşündüm, özellikle de daha önce bana cevap vermedikten sonra. Ama siktir et. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve Doc'a güveniyordu.

Roma ile 19 Elmas arasında kaldı. Yanlış zamanda. Yanlış yer.

Sonra, hiyar olmadığım için, açıkladım.

Ben: Yaralanmış gibi görünmüyor.

Yoldayım.

Duş kesildi ve ben de yanlarına gidip kapıya bir kez vurdum. "Sparrow, ben aşağı iniyorum. Sen de katılabilirsin.

mutfağa ya da oyun odasına gidin ama kulüp binasının içinde kalın, tamam mı?"

"Burada kalabilirim."

Yumruğumu sıktım. "Eğer ihtiyacın olan buysa. Yemek aşağıda olacak ve Doktor da yolda. Eğer aşağı inmezsen, onu yukarı gönderirim."

İç çekti. "Jasper'ın onu vurmasını istemiyorum."

"Jasper'la ben ilgilenirim, Sparrow. Güven bana." Son iki kelimeye yüzümü buruşturdum ama o kapıyı açıp buhar duvarını dışarı çıkararak beni ödüllendirdi. Cildi kolları ve omuzları boyunca kızarmıştı, sanki kaynar suyun içinde durmuş gibiydi ve üzerinde sadece bir havlu vardı.

En azından en başından beri sahip olduğu morlukların benekleri solmuştu. Ama bu yeniydi.

"Sana güvenmek istiyorum," diye fısıldadı. "Daha önce güvenmiştim. Ama senin sadece bana iyi davranan iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm ve seninle kaçmanın eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm."

"Ben iyi bir adam değilim." Gerçekler gerçektir. "Ama bana güvenebilirsin. Sana iyi davranacağım."

"Ya senden beni bırakmanı istersem?"

"Yapabilseydim yapardım Sparrow." Sonra başını çevirdiğinde çenesine hafifçe dokundum. Gözlerinin üzerimde olmasını istedim. "Ciddiyim. Giyin. Yemeğe gel. Doktorla konuş."

"Bunu düşüneceğim."

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için kendimi odadan çıkmaya zorladım. Freddie'yi gördüğümde koridorun yarısına gelmiştim. Mükemmeldi.

"Ben yapmadım," dedi Freddie ellerini havaya kaldırarak. "Ben yapmadım."

"Hı hı. O zaman neden masum olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü boku yemiş bir surat takınıyorsun."

Doğru. "Temizlen. Sonra gidip Emersyn'in odasından çıkmasını bekle. Onunla takıl, ona yiyecek bir şeyler getir. Fareleri uzak tutun." Durakladım ve

onu getirdim. İki günlük sosisli sandviç gibi kokuyordu ve ayakkabısında kustumuk vardı. "Kesinlikle önce temizlen."

"Küçük güzel prensesin yanına yaklaşmama izin verilmediğini sanıyordum."

"Freddie, anatominin herhangi bir parçasıyla ona dokunmaya çalışırsan, kendini kaybetmeye hazır ol." Gülümsedim ve o da ağzını kapattı. Tehdit etmedim. "Onu mutlu et. Bir şok geçirdi. Doktor yolda. Rome bıçaklandı ve dikiş atılması gerekiyor. Bu kısmı ona söyleme."

"Anladım."

"Ve Freddie..."

"Anladım, ona dokunmayacağım. Sadece onu eğlendir ve fareleri uzak tut. Sonra onu Doc'la yalnız bırakacağımdan emin ol, bu da Hawk'ın beni öldürmesi demek. Siz çocuklar... Yemin ederim. Siz gelmiş geçmiş en kötü kardeşlersiniz."

Koridorun en ucundaki kapısına doğru yürürken kaderine hayıflanıyordu.

"İşe git, Freddie. Yeni bir iş bul, Freddie. Çocuk sirkindeki garson kızla yatma, Freddie. Güzel kokusu olan seksi dansçıya bakıcılık yap, Freddie. Ama unutma, dokunma. Pislikler. Hepiniz."

Merdivenlere ulaştığımda "Bekle," dedim ve kapısında durakladı. "Daniella'yı Circus Pizza'da mı becerdin?" Kaç yaşındaydı, kırklarında mı? Ve bir anne?

Freddie omuz silkti. "Kız seksi. Güzel kalçaları var. Kışından da çok hoşlanıyor." Beni selamladı ve sonra odasına doğru gözden kayboldu.

Siktiğimin

Freddie'si.

Tanrım.

Dışarı çıktığımda garajda bekleyen fareler vardı. Minibüs açıldı ve Jasper çoktan içinden çıkmıştı. Sendeleyerek 19 Elmas'tan birini dışarı çekti. Adamın alnından kan akıyordu ve gözlerinden biri şişmişti. Yürüyen cesedi farelerden birine doğru iten Jasper başını buzdolabına doğru salladı.

"Park et onu."

Adamlar soru sormadı. Sadece hareket ettiler. Bu konuda nazik de değillerdi. Sırada Rome vardı. Hâlâ ayakta ve kapüşonunu bıçağın etrafına sarmış, yan tarafında sabit tutuyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

Bu adam güldü. "Hawk'ın sadece endişeli
Çünkü bıçak aldığımı fark etmeden önce
bana yumruk attı."

"Kıçını kaldırmazsan seni yine yumruklayacağım. Ofis. Emersyn'in bu boku görmesine gerek yok."

Rome ona açıkça, "Orada görmesine izin vermedim," dedi. "Burada da görmesine izin vermeyeceğim. Nerede o?"

"Duş alıyorum. Neden bu kadar üzgün?"

Jasper adımlarının ortasında dönerek kulüp binasına gitmekten vazgeçip benimle birlikte Roma'ya bakarken Roma hareketsiz kaldı.

"Ona dokunmadılar." Gözlerine öfke doldu ve bana ters ters baktı. "Onlar ona dokunmadan önce oraya vardım."

"O öyle dedi. Sen de öyle dedin. Neden yine kendini kapatıyor?" Çünkü öyleydi. Burada ilk uyandığında olduğu gibiydi, gerçekten. Kendi içine çekilmişti.

"Belki de bazı 19 Diamond pislikleri onunla uğraşacakmış gibi davrandıkları içindir?" Rome omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. O benimleydi. Onu korumam için bana güvendi ve ben de korudum. Hatta o..." Durakladı.

"Neyi bile?" Liam sordu. Buraya ne zaman gelmişti? Roma'nın ikizi Jasper'ı iyi gününde bile kızdırırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jasper Roma'ya odaklandığı için onu görmezden geldi. "Cevap ver ona."

Roma minibüse yaslandı. "Siz beni sorgulamadan önce kışımı ofise park etmemin bir sakıncası var mı?"

"Evet," dedim, çünkü gitmem gereken yerler vardı. Ama bu cevabı istiyordum. "Ne oldu?"

İç çekti. "Beni destekledi. O pisliğin kafasına tekme bastı. Buzdolabındaki. Onu yerde tuttu. Diğerini taşla vurdu. Duvardan atlayanı."

Ölü adam.

"Birini mi öldürdü?" Liam soruyu sorarken Jasper küfretti ama ben başımı salladım ve dikkatimi Hawk'a yönelttim.

Liam'a "Kardeşine iyi bak," dedim.

İkizler deponun uzak tarafındaki ofise gittikten sonra, orada küçük yaralanmalar için bir klinik kurduk, Hawk'la karşı karşıya geldim. "Birini öldürdü. Şimdi mutlu musun?"

"Siktir git, Kellan." Burnunun kenarını sıktı, sonra bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, hiç mutlu değilim. Onu savunmasaydı ve yaralansaydı daha az mutlu olurum. Roma'nın bıçaklanması yeterince kötü."

"Onu burada tutamayız."

"Son birkaç haftadır gayet iyiydi."

O gerçek miydi? "Burada sıkışıp kaldığı için aklını kaybediyor. Bu onun hayatı değil. Bu..." Elimi uzattım. "Bunların hiçbiri onun hayatı değil."

"Evet, sahip olduğu şey ona hiçbir iyilik yapmıyordu." Çenesini ovuşturdu.

"Raptor'a söyledin mi?" Jasper'ın cevap vermemesi bir cevaptı. "Seni öldürecek."

"Anlayacaktır."

Başımı arkaya yatırdım ve çatı kirişlerine baktım.

"Yapacak." Jasper'ın sesinde daha fazla güven vardı. "Halkının yanında güvende değil. Onun ortadan kaybolmasıyla nasıl başa çıktıklarına bir bakın."

Sanki o pislikle birlikte kaçmışlar gibi davrandılar. Magazin gazetelerinin yarısı bunu romantik bir kaçamak gibi göstermiş, geri kalanı da onu şımarık bir zengin çocuğu olduğu için azarlamıştı. Polisler bakmıyordu. Adamlarımızdan birkaçı etrafta biraz araştırma yaptı ve kayıp olduğuna dair bir rapor yoktu.

Gösteri devam ediyordu.

Yeni bir tavan döşemesi bile vardı.

Deponun uzak ucundaki bir kapı açılarak Doc'un içeri girmesine izin verdi. Jasper'ın yüzündeki kızgın ifade silinip gitti ve diğer adama bir bakış attı. "Ben Diamond'la ilgileneceğim ve neden bu kadar uzağa geldiklerini öğreneceğim. Sen Doc'u içeri sok ve sonra da dışarı çıkar."

"Sparrow'un onu görmesi gerek."

Jasper bana döndü. "Yaralanmadığını söylediğini sanıyordum."

"Fiziksel olarak mı? Hayır, değil. Zihinsel ve duygusal olarak? Farklı bir hikaye. Doktora güveniyor. Bize güvenemediği kadar güveniyor ona. Onu görmesi gerekiyor."

Yumruklarını parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıkkan Jasper bana ters ters baktı. Ne ürktüm ne de başka tarafa baktım. Buna ihtiyacı vardı. Kafasını beş dakikalığına kışından çıkarabilse bunu görecekti. Doktor onu o yaraların en kötülerinden kurtarmıştı.

"Onu kızın etrafında istemiyorum." "O bizim değil."

Jasper, "Lanet olsun, öyle değil," diye bağırdı.

"Hawk, o buraya ait değil." Beni duyması için daha kaç kere söylemem gerekiyordu?

"Seni hemen şimdi vurmamam için bana tek bir sebep söyle." Sözlerine rağmen, hiç sıcaklık yoktu.

"Çünkü ben senin kardeşinim ve sana hiç yalan söylemedim. Onu istediğini biliyorum. Ama ona sahip olamazsın." Hiçbirimiz alamazdık.

"Kapa çeneni." Jasper beni iterek geçti. "Bırak onunla konuşsun. Ona ihtiyacı olanı verin. Ama o kalıyor."

İçimi çektim.

Yavaşlamadı ve içeride kaybolurken buzdolabının kapısı çarptı.

Biri Raptor'a neler olduğunu anlatmazsa hepimiz ölecektik. Bunu yapabilirdim ama bu Jasper'ın etrafından dolaşmak anlamına geliyordu ve ben henüz bu adımı atmaya hazır değildim. Doc bana ulaştığında yavaşladı ve adamın

Ayrıntılara gösterdiği titiz dikkat sayesinde bunların hiçbirini kaçırmamıştı.

"Roma ofiste. Sparrow içeride. Freddie ona göz kulak oluyor, o yüzden fazla oyalanmayın."

Doktor başını salladı.

"Ve, Doktor?" Ben ona bakmadım, o da dönmedi. "Ona iyi bak."

"Planım hep buydu."

Kendi cevaplarım için buzdolabına gitmeyi ya da Vaughn'un peşine düşmeyi tartıştım. Ona bu işten sıyrılmasını söylemişim ve görünüşe göre o da bu sözlerimi ciddiye almıştı. Yine de tereddüt ettim ve kulüp binasının kapısına baktım.

Ne zaman her şey bu kadar boktan bir hal aldı?

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Kestrel söz verdiği gibi o gece beni görmesi için Doktor'u gönderdi. Freddie yemeğe gelmem için beni taciz etmek üzere kapıma gelmişti. Ben daha çok gittim çünkü

onu caydıracak enerjim yoktu. Konuşmak zorunda değildim, ikimize de yetecek kadar sohbet ediyordu. Freddie'nin çirkin ifadelerine gülmemek de zordu.

Bana Boo-Boo dese bile.

Ne isim ama. En azından bir kuş değildi.

Doktor bana Küçük Bit derdi. O da bir kuş değildi.

Yani ikide iki yaptım.

Doktor içeri girdiğinde Freddie gitti ve ben de onun sorularını yanıtladım ama çoğunlukla uyumak istiyordum. Bu yüzden bileğimi ve kaburgalarımı kontrol etmek istediğinde izin verdim ve onları kontrol ederken bakışlarımı duvara sabitledim. Neredeyse hiç ağrı yoktu.

"Küçük Bit, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedim ona. "Gerçekten istemiyorum. İyi geceler, Doktor."

Onu aşağıda bıraktım ve bakışlarının beni takip ettiğinin farkında olarak tek başıma odama döndüm. Sonraki birkaç gün odamdan çıkmak istemedim. Özgürlüğün küçük bir tadına bakmıştım ve onu alıp kaçmakla kalmamış, birinin öldürölmesine yardım etmişim.

Beynimin bir kısmı nefsi müdafaa dedi. Peki ya geri kalanı? Taşla vurduğum anın çıtırtısını tekrar tekrar yaşadım. Etli gümbürtüsünü. Sonra Roma onu devirdi. Ceset çok hareketsizdi.

Ve o gözler açıldı. Cansız.

Onları görmeden benimkini kapatamazdım.

İlk gece, Kerkenez içeri girdiğinde uyuyor numarası yaptım. Kapının önünde yerde uyudu. Ertesi gece Jasper geldi. Aslında benimle konuşmaya çalıştı ama birkaç tek heceli cevaptan sonra beni rahat bıraktı. Üçüncü gece Rome ya da Vaughn yerine yine Kestrel geldi ama ne ben bir şey söyledim ne de o.

Vaughn'u döndüğümüz geceden beri görmemiştim. Garip bir şekilde Roma'yı da görmemiştim. Dördüncü gün Jasper beni erkenden uyandırdı ya da ben erken olduğunu tahmin ettim.

"Giysin," dedi. "Doktor geldi ve bugün ateli çıkaracak."

Bir yanım heyecanlanmak istiyordu ama diğer yanım heyecanlanmıyordu. Ne önemi vardı ki? Yine de bu binada sıkışıp kalacaktım.

Yine de birini öldürürdüm.

Nefsi müdafaa.

Fark etmezdi. Birisi ölmüştü. Yıllardır bana vurulduğu gibi ben de ona vurmuştum.

Birinin öldürülmesine yardım ettim.

Eğer omuzlarımdaki melek ve şeytanla karşılaşırsaydım, ikisinin de ağzına yumruğu indirirdim.

Jasper şifonyerin çekmecelerini açtı ve birkaç parça eşya çıkarıp bana uzattı. Biri bir mayoydu. Diğeri de kapri dans pantolonuydu.

Bir süre onlara baktım.

Biliyorsun, bu çabaya değmezdi.

Ben banyoya girip yatağımı soymaya başladığımda arkasını döndü. Kapı aralığında durdum ve izledim. Burada geçirdiğim onca zaman boyunca Jasper bazı tuhaf şeyler yapmıştı ama bu onun için bile tuhaftı.

Bana bakmadan, "Üstünü değiştir," dedi.

Kapıyı kapattım ve aynada kendime baktım. Artık kendimi zar zor tanıyordum. Daha çok, yıkanması gereken siyah saçlarıma, yeterince güneş ışığı görmemiş solgun yüzüme baktığımda gördüğüm şeyden nefret ediyordum-

Ama hiç bu kadar solgun olduğumu hatırlamıyorum.

Üzerimdeki, muhtemelen erkeklerden birine ait olan geceliği ve külotu çıkarıp kenara bıraktım. Duşa girmeden önce ağzını bantladığım plastik bir poşeti korsemim üzerine sarma konusunda uzmanlaşmıştım.

Buz gibi su açıktı, hemen spreyin altına girdim ve dişlerim takırdayana kadar orada kaldım, sonra suyu sıcağa çevirdim ve saçlarımı yıkadım. Serinlik örümcek ağlarının bir kısmını uzaklaştırdı ve duşu olabildiğince verimli bir şekilde bitirdim.

Saçlarımı yıkayıp taradıktan sonra mayomu giydim ve dans pantolonumun içine girdim. Garip bir durumdu. Vücuda tam oturuyordu ama normalden daha boldu.

Kas tonusunun kaybı midemi yeniden bulandırdı. Belki de aynada yüzümün bu kadar çukur görünmesinin nedeni buydu.

Dışarı çıktığımda Jasper sadece yatak odamda değildi, aynı zamanda benim odamla yan oda arasındaki kapı da ardına kadar açıktı. Burada kimin uyuduğunu hâlâ bulamamıştım ama bu Roma olamazdı. Liam o gün burada uyumuş olsa bile. Anlayabildiğim kadarıyla Rome buraya hiç gelmemişti ya da belki de bir daha gelmemişti. Çocuklar temizlikle ilgili bir şeyler söylemişti.

Sormam lazım.

İnsanları bulana kadar alt kata kadar geldim.

Vaughn beni "İşte orada," diye karşıladı. İçimi bir şaşkınlık kapladı. Onu günlerdir görmemiştım ve onu özlediğimi bile fark etmemiştim. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun, Dove."

"Nerelerdeydiniz?" Sözcükler, onları içeri çekip sağduyuyla kilitlenmiş bir kapının ardında barikat kuramadan önce kaçtı. O benim arkadaşım değildi. Hiçbiri arkadaşım değildi. Ailemden daha iyi olduklarını kabul ediyorum.

Bu merhametsiz düşünce midemdeki suçluluk duygusunu ateşledi ve bir adım geri çekildim. Neden tekrar buraya gelmişim?

Vaughn sık sık taktığı örgü şapkasını başından çekiştirerek mutfaktan çıkıp salona doğru ilerledi. Diğer odadaki konuşma sadece erkek seslerinin gürültüsünden ibaretti. Neredeyse bir tartışmaya benziyordu ama bir adım daha geri çekildim.

"Hey," dedi Vaughn ve sesinin yumuşak, melodik yapısı beni çağırdı. "Neyin var?"

"Bu soruyu gerçekten bana mı soruyorsun?" Kaşlarımı çattım. Çünkü cidden mi? "Neden burada olduğumu unuttun mu?"

"Hayır," diye cevap verdi, sesi temkinliydi ama gözleri... Kahretsin, sanki ruhuma kadar görebiliyormuş gibi içime bakıyorlardı. Vaughn'la ilgili hiçbir şey nazik, güvenilir ya da emniyetli değildi.

Peki neden bana böyle hissettirdi?

Renkli dövmelelerinden şişkin kaslarına, künt ifadelerine ve kocaman ellerine kadar tam bir çete üyesiydi. Beni kaçıranlardan biriydi. O...

Arkadaşım olmasını dilediğim biriydi. Ve ben daha iyi biliyordum.

Tanrım, daha iyisini biliyordum.

Çenemi kaldırarak kendimi onun bakışlarını karşılamaya ve tutmaya zorladım. "Sadece seni birkaç gündür görmedim. Ama beni kontrol etmek zorunda olduğunu sanmıyorum. Tam tersi bir durum var." Boğazımı temizleyerek kendi kendime daha çok başımı salladım. "Lafı açılmışken..."

Yanından geçtim, ama tam bir adım bile atamadan üst kolumu nazikçe kavradı ve bizi mutfaktan uzaklaştırırken bile beni daha yakına çekti. "Bana kızgınsın."

Sesindeki şaşkınlık ifadesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bana numara yapma."

"Ne?"

Nefesimi üfledim. "Bak, geçen gece harikaydın. Beni buraya geri getirdin ve uyumlu ve işbirlikçi olmamı sağladın. Jasper'ın kötü polisine karşı iyi polis gibiydin."

Dürüst olmak gerekirse, gözlerini kırptırması ve ardından bana gülmeye başlaması beni diğerlerinden daha çok sinirlendirdi. Kolumu çekiştirdim. Sonunda gitmeme izin vermesi iki kez sürdü.

"Dove..."

"Benim bir adım var ve bu o değil." Kollarımı kavuşturarak ondan uzaklaştım ve mutfağa yöneldim. Hemen arkamdaydı, hâlâ kıkırdıyordu. Biraz eğlenme sağlayabildiğime sevindim.

Mutfak doluydu.

Daha önce hiç görmediğim kadar doluydu. Rome ve Liam da oradaydı, anlaşılan Vaughn gibi onlar da saklandıkları yerden çıkmışlardı. Jasper tezgâhın yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve ona ters ters bakan Kestrel'e bakıyordu. Doc da oradaydı, elinde bir fincan kahveyle masada otururken Freddie çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Freddie bana bir bakış fırlatarak, "Her şeyi abartıyorsunuz," dedi. "Bana destek ol, Boo- Boo. Eğer bir kadın sana sikine ihtiyacı olduğunu söylerse, ona hayır demek kabalık olur, değil mi?"

Bir süre ona baktım ve ağzımın kenarı neredeyse istemsizce kıvrıldı. Freddie'nin ne kadar çirkin olabileceğine gülmemek gerçekten zordu. Dürüst olmak gerekirse ağzından ne çıkacağını asla bilemezdim. "Eğer bir kadın bana sikime ihtiyacı olduğunu söyleseydi, özür dilemek zorunda kalırdım çünkü straponum yok."

Ağzını açtı, sonra ani sessizliğin duyulabilir hale getirdiği bir patlamayla kapattı. Arkamda Vaughn'un yumuşak kıkırdamaları gerçek kahkahalara dönüştü. Kestrel mutfağa geçti ve Freddie'nin kafasına bir tokat attı. İrkildim.

Bastırmaya çalıştım ama yine de oldu. Freddie gülerken hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Rome inlerken Liam ona kötü kötü baktı. Rome

Onu son gördüğümünden daha solgundu ve Freddie'yi sandalyesinden kaldıran Kestrel'den başka bir yere bakmamaya çalıştım. Kerkenez, "Aletin dışında bir şeyle düşünmeyi öğrenmelisin," diye onu azarladı. "Şimdi kımılta Sparrow

oturabilirsin."

Vaughn hemen arkamdan, "Onun adı bu değil," diye duyurdu. "Onun bir adı var."

Kerkenez dönüp bana baktı ve Jasper kaşlarını kaldırdı. Bakacak başka bir yer bulmaya çalışırken Doc'la bakışlarımızı kilitledim. Gözlerindeki düşünceli sabır, sandalyeye doğru başını sallayana kadar beni esir aldı. "Bize katılır mısınız?"

Kollarımı kavuşturarak sandalyeye doğru ilerledim ve oturdum.

"Kıçına ne girdi ve öldü prenses?" Liam, Rome dirseğiyle onun kaburgalarına vurmadan bir an önce sordu.

"Kendisine prenses denmesini istemiyor."

"Bana pek çok şeyle anılmak istemiyor gibi geliyor-"

"Kapa çeneni Liam," dedi Jasper ve Kestrel aynı nefeste, Vaughn da onların sadece çeyrek hece gerisinde.

"Evet," diye kıkırdadı Freddie yumruklarını sıkarak. "Al bakalım, seni İrlandalı piç. Bu sefer ben değilim."

Rome sırtarak, "O bir piç değil," dedi. "O hâlâ sensin."

"Yeter, Freddie," dedi Doc, hızlı gülümsemeleri ve kolay esprileriyle zayıf şakacıyı susturan sessiz bir sesle. "Rome, onu kışkırtma."

Rome sanki bu bir savunmaymış gibi, "O bir pislik," diye karşılık verdi ama kaşlarını çatarak bana bakmadan önce ellerini kaldırdı.

"Emersyn," dedi Doc öne doğru otururken.

"Eğer bana sorunun ne olduğunu sorarsan, bu fincanı sana fırlatırım." Söz konusu fincan Kestrel'in önümdeki masaya bıraktığı fincandı. Sade kahve, hemen hemen her gün içtiğim gibi.

"Uyarın için teşekkürler," dedi Doc elimi kupanın üzerine kapatıp kilitlerken. "Sorun nedir?"

Liam yumuşak bir kahkaha attı ama başladığı gibi aniden bitti. Doktor'un elimi fincanın üzerinde tuttuğu yere baktım ve başımı salladım. "Aşağı indim çünkü Jasper ateli çıkarmak istediğini söyledi."

"Bu soruyu cevaplamıyor."

"Haklısın," diye kabul ettim ve bakışlarına karşılık verdim. "Ama sahip olduğum tek şey bu." Elimi biraz oynattım ve o da elini kaldırdı. Elini geri çektiğinde sessizlik odayı böldü ve kahveye uzansam mı yoksa beklesem mi diye düşündüm. Zaten Kestrel ve Jasper birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Vaughn sandalyemin arkasına o kadar yakın duruyordu ki sıcaklığını hissedebiliyordum ve Doc ile Rome'un sanki derimin içini görebiliyorlarmış gibi bana baktıklarına yemin edebilirdim.

Beni görmezden gelen tek iki kişi Freddie ve Liam'dı. İlki buzdolabını karıştırıyor, ikincisi ise kızarmış ekmeğin üzerine tereyağı sürüyordu. İlk kez yemek kokusu duyuyordum. Krepler de dahil. Akçaağaç şurubu bile vardı.

Doktor kahvesini bitirdi ve ayağa kalktı.

"Hadi gidip şu ateli çıkaralım."

Bana uyar. Kahveyi arkamda bıraktım ve ayağa kalktım. Ayağa kalkarken neredeyse Vaughn'la çarpışıyordum ama elini belime koyarak beni sabitledi. Temas, mayonun içinden bile cızırdıyordu. Hiçbir şey giymemiş de olabilirdim.

Dikkatle sandalyemi yoldan çekti ve Doc'u takip etmem için kenara çekildi. Küçük oturma odasına gittik. Bunu neden mutfak yerine burada yapmak zorunda olduğumuzdan emin değildim. Sadece ateli çıkarıyordu, değil mi?

Doc arkasına bakmadan, "Seyirciye ihtiyacı yok, çocuklar," dedi.

Ben yaptım.

Jasper mutfağın kapısındaaydı, Kestrel onu engelliyor gibiydi ama Vaughn sağa doğru ilerledi

Arkamda.

"Ben onun arkadaşıyım," diye açıkladı Vaughn. "Seyirci değil." Durdum ve yüzümü ona döndüm.

"Sen benim neyimsin?"

"Ben senin arkadaşınım, Dove. Sen öyle düşünmeyebilirsin, benim açımdan kötü bir iletişim. Merak etme, bunu düzelteceğim."

Bu sözle birlikte içimde oluşan çarpıntı, vücuduma sıcaklık yayılmasına neden oldu. Göğsüm bile başka bir nefes almaya karşı kilitlenmiş gibiydi.

Sırıtarak omuzlarıma hafifçe dokundu, sonra kulağıma fısıldamadan önce beni çevirdi, "Her ne oluyorsa, bunu çözeceğiz. Tamam mı?"

Ona inanmayı çok istedim.

Aslında ona inanmayı bu kadar çok istemem biraz acınası bir durumdu.

"Bana inanmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Vaughn, bakışlarım bizi neredeyse kayıtsızca izleyen Doc'unkilere kilitlenmişken bile. Vaughn'un sesinin ipeksi kadifesi sistemimdeki pürüzleri yumuşattı, pürüzlü parçaları zımparaladı ve hatta boğazımda toplanmaya çalışan korku topaklarını bile parçaladı. "Bu inancı senden kazanacağım. Söz veriyorum." Sonra sesini yükselterek devam etti: "Şimdi şu ateli çıkaralım ve doktor bize tamamen iyileştiğini söylesin."

Sonra ne olacak?

Doktor yüzde yüz iyileştiğimi söylediğinde ne oldu? Eric'in bulunduğu odaya mı geldim? Bu oldukça zorlama görünüyordu. Bana göz kulak oluyorlardı. Kendi odam vardı.

Ve kendi bekçilerim.

Yine de bu bilmeceyi çözmeye çalışmak kendi kuyruğumu kovalamak gibiydi. Bulmacanın tüm parçalarına sahip değildim.

Doc bana kanepeye oturmamı işaret etti, o da yanıma oturdu. Vaughn aslında mesafesini korudu, odanın kapısına yaslanırken kollarını kavuşturdu.

Diğerlerinin hiçbiri gelmedi.

Jasper bile değil.
Başka bir yapboz
parçası.

Ama hangi resmi yapmam gerektiğini bile bilmiyordum.
Resim olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Küçük Bit," dedi Doktor bileğime uzanırken. "Ateli
çıkaracağım, sonra hareket kabiliyetini ve üzerindeki baskıyı
test edeceğiz. Sızlarsa bile bana söylemeni istiyorum."

Başımı salladım.

"Şimdi, bu ön kolda biraz zayıflık, muhtemelen kas tonusu
kaybı olmasını bekliyorum. Bunu geri kazanmaya yardımcı
olacak bir şeyler üzerinde çalışacağız."

Vaughn'un telefonu çaldı ve cevap vermek için kapıdan
dışarı çıktı.

"Ve eğer buradan çıkmak istiyorsan," diye devam etti
Doktor atel serbest kalırken. "Sadece söyle bana. Seni
buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

I Vaughn tekrar içeri girdiği için Doktor'un şaşırtıcı teklifini takip etme fırsatı bulamadı. "Nasıl görünüyor?"

Doktor ona bakmadan, "Daha yeni başlıyoruz," dedi. "Ve arkadaşın olsun ya da olmasın, soruları sen soramazsın."

Gülümsemek için kendimi zor tuttum ama Doktor fark etmeden önce değil. Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı ve sonra sıcak eli bileğimi sardı. Atelin çıkarılmış olması garip hissettirdi. Avucumu serbest eliyle düzleştirirken bile, kaçınılmaz rahatsızlığa karşı kendimi eğittim.

Elleri benimkilere karşı sıcak ve nasırlıydı. Elleri de diğer yerleri gibi yaralıydı. En kötü yerlerini dövmeyle kapatmıştı, başına gelenlerin hikâyesi etine kazınmıştı. Bana ne olduğunu anlatmamıştı, sadece benim gibi onun da yara izleri olduğunu göstermişti.

Avucumun topuğu onunkine değdiğinde, parmaklarının benimkileri nasıl cüceleştirdiğini görmek kolaydı.

"Gerçekten de birazcık öylesin," dedi Doc sırtarak. "Şimdi bileğini manipüle edeceğim. Rahatla ve işi bana bırak."

Başımı salladım, ağzım kurduğunda sesime pek güvenemiyordum. Yavaşça döndürmeye başladı, önce saat yönünde, sonra saat yönünün tersine. Hafif sancılar vardı, bu kadar zoraki pasiflikten sonra eylemden çileden çıkan ihmal edilmiş kaslardan daha fazla protesto geliyordu. Ön kolum boyunca uzanan gerginlik kendi şikâyetini dile getiriyordu ama keskin bir acı yoktu. Kemik gıcırtısı yoktu.

Zayıflık eğitilebilirdi. Kırık kemikler daha güçlü iyileşir.

Eskiler böyle derdi, değil mi?

O zaman çelik gibi bir kadın olmalıyım.

"İyi mi?" Bana değerlendirci bir bakış attı.

"Ağrım var ama bu beklenen bir şey. Bu benim ilk molam değil." "Oh, bunu biliyorum. Hemen geri dönmek isteyeceksin

Sanırım bunun üzerinde çalışmak için. Ama önce esneme ve güçlendirme çalışmalarına odaklanacağız. Çok fazla stres onu yeniden sakatlayabilir."

Omuz silktim. "Duruma göre değişir. İşimden dolayı kırılmadı."

Zaten şu anda ne dans edebiliyorum ne de gösteri yapabiliyorum. Bileğimi sarmak zorunda kalmadan düş almak güzel olurdu. Hatta belki de kolumu kaldırmadan ya da garip bir açıyla desteklemeden banyo yapmak.

"Kaburgaları kontrol edelim."

İki kaşımı da kaldırdım. Kaburgalarım iyiydi. Bunu ikimiz de biliyorduk. Çürüklerin çoğu solmuştu. Kalan birkaç sarımsı yeşil iz acı bile vermiyordu. Sadece vücut hepsini temizlemekte yavaş davranıyordu. Ayağa kalktım ve Doktor da benimle birlikte kalktı. Hepsi gibi o da benden daha iriydi.

"En alttan başlayarak," dedi bana, niyetlendiği her hareketi yapmadan önce telgraf çekerek ve duyurarak. Acele etmedi, kaburga kaburga yanlarımda ilerledi ve göğüslerimin yanlarına, sonra tekrar aşağıya dokunurken kollarımı uzattım. "Rahatsızlık yok mu?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Eminim bir daha antrenman yaparsam olacak." Eğer tekrar antrenman yaparsam. "Ben iyiyim, Doktor. Tüm kırık parçaları onarıp beni tekrar bir araya getirdiğinden eminim."

Artık iyileştigiime göre bu benim için ne anlama geliyorsa.

"Bunu yapmadığımdan oldukça eminim," dedi alçak bir ses tonuyla ve Vaughn beklenmedik bir sarılmayla beni arkamdan sardığında neredeyse kaçırıyordum. Orada olduğunu bilsem bile bu kucaklaşmaya hazır değildim. Neyse ki ben sertleşir sertleşmez o da sarılmasını gevşetti.

"Üzgünüm, Dove. Sadece iyi haberler için heyecanlıyım."

Doktor eşyalarını topladı. "Bileğinin rehabilitasyonu ve ayak bileği için daha fazlasını yapmak konusunda hâlâ konuşmamız gerekiyor."

"Aslında ne yapmam gerektiğini biliyorum. Pek çok sakatlıktan sonra iyileştim." Vaughn'un ipucunu anlamasını ve beni bırakmasını umarak bir omzumu kaldırdım. İlk şaşkınlığıma rağmen, onun sıcak kollarının beni sarması güzeldi. Fazla güzeldi. Vaughn gitmeme izin vermek yerine ellerini kalçalarımın koydu ve Doktor toparlanmayı bitirirken beni birkaç adım geriye çekti.

"Kaç yaralanma çoktur?" Vaughn sordu.

Tekrar omuz silktim. "Dans etmek acıdır. Bunu tartışmamayı tercih ederim."

"Sadece bir soru soruyorum, Dove."

Ondan uzaklaşarak, yüzümü ona döndüm. Evet, sırtımı Doc'a dönmüştüm ama çoğunlukla benim tarafımda gibi görünüyordu. Gerçi beni burada bırakmıştı ama Jasper ona silah çektikten sonra bunun için onu suçlayamazdım.

Eric'e ne yaptıklarını görmüştüm.

"Bir sürü soru sordum. Sen benimkileri cevaplamaya başladığında ben de seninkileri cevaplayacağım."

Kaşlarını çatarken soluk kahverengi, neredeyse topaz rengi gözleri temkinli bakmaya devam etti. "Dove, bazı şeyleri bilmesen daha iyi olur."

"Hemen dönerim o zaman." Kollarımı kavuşturdum ve artık o korseyi takmıyor olmak garip hissettirdi. Şikayet ettiğimden değil.

"Son karar nedir?" Vaughn söylemeyi planladığı şeyi söyleyemeden Jasper kapı aralığından sordu.

"Durumu iyi," dedi Doktor. "Bileğini ve ayak bileğini rehabilite etmesi gerekecek. Merkezde kullanabileceği malzemelerim var."

"Buna gerek kalmayacak." Jasper Doc'un sözünü kesip bana bakarken koyu gri gözler beni yakaladı. "Haydi, vahşi dansçı, sana göstermem gereken bir şey var."

Fierce Dancer?

"İnsanların isimleriyle ilgili gerçek bir sorunuz mu var?" Hepsi benim için bir tür lakap buldu ve hepsi farklıydı. Bazıları tatlı, bazıları şirin, bazıları da düpedüz komikti.

Freddie'nin Boo-Boo'sunu takdir edecek kadar karanlık bir mizah anlayışına sahiptim. En azından bana kukum yerine çürüklerimin adını takmıştı. Yine de bunun çarpık bir şekilde komik olabileceğini düşünmüştüm.

Jasper sırttı. "İnsanları gördüğümüz gibi çağırma eğilimindeyiz."

"Ve sen beni vahşi bir dansçı olarak mı görüyorsun?"

"Evet," diye kabul etti, elini uzattı ve parmaklarını çağıran bir hareketle kıvırdı. Bugün onu ilk kez bu kadar iyi görebiliyordum. Kot pantolon yerine pantolon giymişti ve koyu gri düğmeli gömleği iki yandan dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Yakasındaki en üst düğme açıktı ama geri kalanı düzgünce ütülenmişti. Saçları biraz uzun olmasına rağmen yakasına kadar uzanıyordu ve sakalına bakım yapılmıştı. Elbise ayakkabısı bile giymişti.

İyi görünüyordu.

Vaughn'un yanından geçip Jasper'a doğru ilerlerken meraktan içim içimi yiyordu. Elini tutmadım, sadece kapıya doğru başımı salladım. Diğer tüm görüşlere rağmen, bazı sınırlara ihtiyacımız vardı. "İyileşmenin en iyi yanı kendi başıma idare edebilmem."

Gözleri kızgınlık yerine eğlenceyle doldu. "İyi bir noktaya değindin." Yer değiştirdi ve geçmem için kollarını açarak kapıya doğru ilerledi. Koridorun Kestrel, Rome, Liam ve Freddie ile dolu olduğunu görmek beni şaşırtmamalıydı.

"Sağlık raporu temiz mi, Boo-Boo?" Freddie ben çıkarken sordu. Yeni açılmış bileğime bakıp yumruğunu sıkarken cevabımı beklemedi. "Evet! Yeni bir suç ortağına ihtiyacım var." Kolunu omuzlarıma doladı. "Seni aday gösteriyorum. Her şeyden önce, bu pisliklerin geri kalanından daha güzelsin ve d a h a iyi kokuyorsun. Dikkat edin, ben

Aminin ne kadar güzel olduğunu tartıştırken, bu da oldukça muhteşemdi."

Kerkenez ona ters ters baktı ama ben gülmekten kırıldım. Elimde değildi. Freddie'nin ağzından çıkan kelime kusemuklarına rağmen samimi görünüyordu ve hatta bana sarılan kolu bile hafif ve neredeyse şefkatliydi. O kalabalık hissinden hiçbirini yoktu. İfadeleri ne kadar iğrenç ve kaba olursa olsun, içlerinde hiçbir tehdit yoktu.

Bana ilk profesyonel gösterimde birlikte çalıştığım dansçılardan bazılarını hatırlattı. Amlardan göğüslere, kışlara ve siklere kadar her şey hakkında konuşurlardı. O çok canlı tartışmalardan tüm bunlar hakkında çok fazla bilgiye sahiptim, ancak Freddie gibi, asla istilacı veya hatta cinsel bir şey yoktu.

Bedenler hakkında konuştular çünkü bedenler bizim işimizdi.

Gülerken bile gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama onları kırıştırarak uzaklaştırdım. O ilk tur en iyisiydi.

Her şey değişmeden önce.

"Biliyor musun," diye devam etti Freddie, mutfaktan ve oturma odasından uzaklaşıp daha önce hiç yürümediğim bir koridora doğru ilerlerken beni de yanına çekerek. Yani, burada olduğunu biliyordum. Yukarıdaki ikinci katın bir aynasıydı. Ama buraya inmek için hiçbir neden yoktu. "Çocuklar kafamı koparmadan önce sana yeni eklentiği göstermeliyiz. Zararsız olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Ben kışından hoşlanan kırk yaşında bir anne değilim," dedim ona kibarca. "Güvende olduğuma eminim."

Freddie başını geriye attı ve güldü. "Senin kışına asla hayır demem, Boo-Boo. Söz veriyorum. Ama şimdiden favorim olacağını söyleyebilirim. Çok eğleneceğiz."

İki adım daha atamadan Jasper önümüze geçti ve Kerkenez Freddie'yi üzerimden çekip aldı, sonra da Vaughn onun yerini aldı. Kestrel'in Freddie'yi bıraktığından emin olmak için arkama baktığımda

Freddie'nin boğazını sıkıyordu, Rome'un yüzünü buruşturduğunu ve Liam'ın Kestrel ve Freddie'nin ona tekrar çarpmasını engellediğini gördüm.

Roma iyi miydi?

Sorma fırsatım olmadı çünkü Jasper elimi tuttu ve beni Vaughn'dan çekti.

"Çocuklar," dedi Doc neredeyse kederli bir iç çekişle. "O, uğruna kavga edeceğiniz ve halat çekme oyunu oynayacağınız lanet bir kemik değil." O konuşana kadar, beni takip ettiğini fark etmemiştim bile.

Etrafımdaki koşuşturmalar durdu ve Jasper'ın tutuşu yumuşadı ama parmaklarını hâlâ benimkilere geçiriyordu. Önce aşağıya sonra da yukarıya ona baktığımda kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı? Freddie sinir bozucu bir pislik olabilir ama haklı, sana göstermemiz gereken bir şey var. Senin için bir şeyim var."

"Tamam." Söylemesi kolay görünüyordu. "Hepiniz resmen gelmiş geçmiş en tuhaf adam kaçıranlarsınız."

Çünkü ya onlar akıllarını kaybetmişti ya da ben kendiminkini kaybediyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Neden bana gösterecek bir şeyi olsun ki? O odadaki Eric'in kırık ve kanlı olmasından endişelenirdim ama bu aynı yönde bile değildi.

Jasper beklerken, elim hâlâ sıkıca onun elinin içindeyken karnımda yine gergin bir kıpırtı vardı. En azından atelden yeni çıkardığım el değildi. Bu daha da garipti çünkü gerçekten heyecanlı görünüyordu ve haftalar süren asık suratlı tavırları, tek heceli cevapları, silah çekmesi -silah çekmesini unutmayalım- ve kaşlarını çatmasından sonra neredeyse mutlu görünüyordu.

Evet. Lanet olsun. Tuhaf.

"Göster bana?" Yapabildiğimin en iyisi buydu. Gerçek bir gülümseme yüz hatlarını yumuşattı ve bu onun her şeyini değiştirdi. Gözleri bile yumuşadı ve bana yoğun bir kar fırtınası gelip her şeyi muhteşem bir sessizlikle örtmeden hemen önceki kış gökyüzünü hatırlattı.

Beni koridordan geçirirken en ufak bir direniş göstermedim, adımlarını ölçerek benimkilerle eşleştirdi. Hepsinin bacakları benden uzundu. Bu gerçeği zaten sinir bozucu olarak sınıflandırmıştım.

Bu koridorda kapılar olsa da, hepsi iki kapı genişliğindeydi ve çok daha uzak aralıklarla yerleştirilmişlerdi. En son iki kapıyı açtı ve yemin ederim bir depoda olmamız gerekiyordu ve öyleydik de... Duvarlar, aynalar ve ahşap bir zemin vardı. Bir ucunda bir dans barı bile vardı ve tavana bir makara üzerinde ipekler asılmıştı, ancak şu anda sıçramadan ulaşabileceğimden daha yüksekleydiler.

Makara deponun tavanına kadar uzanıyordu ve duvarlar da oldukça yüksekti.

Her şeyi anlamaya çalıştım ama o kadar çok şey vardı ki. Döşeme bile doğruydı. Yine de biraz fazla cilalıydı. Düzenli hareket edince aşınıyordu.

Birden, mayo ve dans pantolonunun nedeni anlaşıldı.

"Bana bir stüdyo inşa ettin."

"Rehabilitasyon için buna ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedi Jasper, sanki bu şimdiye kadarki en makul şeymiş ve beni ağırlamak için alanlarının tüm bir bölümünü dönüştürmemişler gibi.

Bekle... Neden yapmışlardı?

"Gitmeme izin vermeyi planlamıyorsun." Esprisi kurumuş gibiydi.

Arkamdaki birinden bir iç çekiş yankılandı ama bakmadım.

"Bu sizin için daha güvenli," dedi Jasper, sesindeki yumuşaklıktan eser kalmamıştı. "Gözden kaçırdığımız bir şey varsa bize söyleyin. Hazır olduğunuzda ipekleri taşıyabiliriz ama buraya bazı güvenlik önlemleri eklememiz gerekiyor."

Artık gerçekten dinlemiyordum çünkü o da elimi bırakmıştı.

"Müziğe ihtiyacınız var mı? Şu an için boktan bir stereo sistemimiz var." Her kelimeyi bir mermi gibi ateşledi.

"O kadar da boktan değil," dedi Kestrel. "Ama çok da iyi değil. Vaughn'da ısınma hareketleri için kullandığınız müziğin bir listesi var, bende de antrenman yaptığınız okuldan bir şeyler var."

Doğru. Çünkü Vaughn sahne görevlilerinden biriydi. Jasper da ekipteydi. Kestrel beni gezdirdi.

Dudaklarımı yaladım.

"Ayakkabıya ihtiyacım olabilir. Ama onları almak zorunda değilim." Onsuz da idare edebilirdim. Ayaklarımdaki nasırların muhtemelen sertleşmeye ihtiyacı vardı.

"Baleden bahsetmiştin, değil mi?" Jasper kapının hemen iç tarafındaki duvara yaslanmış, benim bile görmediğim bir sandığa doğru yürürken sordu. Hemen yanından geçip gitmiştik. "Burunlu ayakkabılar."

Açtı ve içinde bir sürü dans ayakkabısı vardı. Önce onlara, sonra bana baktı.

"Boyutları tahmin etmek zorundaydık. Freddie biraz araştırma yaptı." Freddie'ye şüpheci bir bakış fırlattı ama ukala çenesini kapalı tuttu. Hatta dudaklarını kıvrıp kilitleyerek ve hayali anahtarı atarak bir gösteri bile yaptı.

Kestrel, "Sizin odanızda bir çift vardı," diye önerdi. "Ama anlayabildiğimiz kadarıyla tüm ayakkabı numaraları farklı."

Dans ayakkabıları üzerine araştırma yapmışlar.

"Ama sen Capezio Hanami'yi tercih ediyorsun," dedi Roma ve kendimi tutamadım, çenem düştü. "Gazetede seninle ilgili çıkan makalede yazıyordu. Tercih ettiğin bale ayakkabıları onlardı."

Makale, gazete. Dans ayakkabıları.

Araştırma.

Sadece benim için bir dans stüdyosu.

"Eğer bu yeterli değilse," dedi Jasper, sandığı çarparak kapattı ve beni zıplattı. "Söyle bize. Bu odayı

Rehabilitasyon."

Kelimenin tam anlamıyla
söyleyecek sözüm yoktu.

"Herkes dışarı."

Freddie sessizlik yeminini bozarak, "Onu izleyebileceğimizi sanıyordum," diye itiraz etti. "Hepimiz gidip onu tiyatrodan göremedik."

"Evet," dedi Kestrel ona, omzundan tutup geriye doğru çekerek. "Bunun nedeni birinin sıkışmış olması, yoksa sen de orada olurdun."

Liam güldü ama Roma aslında acı çekmiş görünüyordu.

Ama onlar da Kerkenez ve Freddie'nin arkasından çıktılar.

Doc kapıdan ayrılmamıştı ve ben onun varlığının sabitliğine minnettardım. Vaughn kollarını kavuşturdu ve sırtını duvara yasladı. Jasper ikisine de ters ters baktı. "'Herkes dışarı' cümlesinin hangi kısmının geçerli olmadığını düşündünüz? ikinizden birine?"

"Sahne arkasında çalıştım. Eğer ipeklerin indirilmesini istiyorsa, onları bağlayacak birine ihtiyacı olacak." Vaughn gözünü bile kırpmadı. "Doktor muhtemelen kendine zarar vermediğinden emin olmak istiyor ve rehabilitasyonu ile ilgili bazı fikirleri var."

Jasper homurdanarak başını salladı. "Makaraları gayet iyi çalıştırabilirim. Ve Doktor'un işi burada bitti."

"Gitmesine izin verme," dedim sessizce. "Lütfen mi?"

Doktor beni buradan çıkarmayı teklif etmişti ve belli ki bu insanların beni bırakmaya hiç niyetleri yoktu. Tüm bu düzenek yüzeyde ne kadar harika görünse de, bana çok güzel bir kafes inşa ediyorlardı.

Jasper hâlâ kaşlarını çatarak bana baktı ve çenesinde bir kas kasıldı.

Daha akıllı ol, Emersyn.

"Tüm bunları yaptığınız için teşekkür ederim." Kelimelerin tadı kül gibiydi ama yapmak istediğim en son şey olsa bile insanlara bir şeyler için teşekkür etme konusunda başarılıydım. Belki biraz psikopattı ama ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söylediğim için bir şeyler yapma zahmetine katlanmıştı.

Sakın kanma.

"Gerçekten minnettarım, sadece... ne diyeceğimi bilemedim. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim." Son kısım mutlak gerçektir.

Kaşlarının çatıklığının bir kısmı hafifledi ve daha önceki yumuşaklığının bir kısmı geri geldi. "Rahat olmanı istiyorum. Prova alanında insanların olmasından hoşlanmıyordun."

Şaşkınlık içimde titreşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu hiç söylemedim. Bazen başka seçeneğim olmuyordu.

Bir omzunu kaldırdı. "Provalarını hep herkes bittiğinde yapardın. Herkes oradayken tiyatrodan uzakta özel bir tesiste birkaç gün boyunca antrenman yaptın."

"Ve diğer dansçılardan bazıları da konuştu," diye ekledi Vaughn. "Ama Jasper haklı. Mahremiyete ihtiyacın varsa gideriz."

İhtiyacım var

mıydı? Hayır.

Bunu istiyor

muydum?

Emin

değildim.

Önce odaya sonra da sandığa baktım. "Um... belki kendi başıma ısınmama ve geri gelmeme izin verirsin? Bileğimin ne kadar zayıf olacağını bilmiyorum ve esnemek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Önce bir şeyler yemek ister misin?" Jasper sordu. "Daha kahve bile içmedin. Bak ne diyeceğim... Gidip sana biraz su getireyim."

Ben cevap veremedim gitmişti ve Vaughn kıkırdarak onu takip ederken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sadece birkaç saniyeliğine Doc ile yalnız kaldım.

"Ne dediğimi unutma," dedi bana. "Isınman için sana birkaç dakika vereceğim."

"Evet," dedim ona. "İstiyorum."

Durakladı, bakışları benimkilere sabitlendi ve tüylerim diken diken oldu. Bana başıyla bir selam verdi.

"Sabırlı olun. Her şeyin eskisi gibi olması biraz zaman alabilir."

Beni yalnız bırakıp çıkarken ürpertici bir nefes aldım.

Bana yardım ederdi.

Sadece sabırlı olmak zorundaydım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

I Kapı Doc'un arkasından kapandıktan sonra birkaç uzun saniye boyunca odanın uzak tarafındaki aynalara baktım. Kalbimin hızla çarpması beni terk etti.

Başım dönüyordu ve biraz da sersemlemiştim. Daha da kötüsü, arkasından koşup beni hemen buradan çıkarması için yalvarmak istiyordum.

Bu sadece aptalca değil, aynı zamanda etkisiz de olurdu. Jasper'ın Doc'la bir yere gitmeme izin vermesi mümkün değildi. Kendi kendini atayan muhafızlarımın aşırı hevesli lideri Doc söz konusu olduğunda gerçekten sertleşiyordu. Pekala, Jasper'ın endişelerini yatıştırmam gerekiyordu, böylece elini gevşetecekti.

Bunu yapabilirim.

Gözlerimi kapatıp nefesimi kontrol altına almaya çalıştım ve müzik setinin olduğu yere döndüm. Bir yığın ev yapımı CD vardı. En üsttekinin üzerinde "Emersyn'in Tuhaf Isınma Bokları" yazıyordu.

Bir sonrakinde siyah bir kalem darbeleri ve Mutlu bok başlığı vardı.

Altındaki ise iç karartıcıydı.

Ağzımın kenarı seğirdi. Bir düzine CD vardı. Hatta bir tanesinin üzerinde dizinin adı bile vardı. Omurgamda soğuk bir his belirdi. Roma en sevdiğim ayakkabının ne olduğunu anlattığında bu his büyümeye başlamıştı. Kıyafetlerimi. Tercih ettiğim şampuan. Tercih ettiğim sabun. Elbette bunların hepsini otel odamdan da öğrenebilirlerdi.

Şimdi bu CD'ler, görünüşe göre benim sevdiğim ya da kullandığım müziklerden bir araya getirilmişti. İçimdeki endişe daha da artmıştı. Bunu ne zamandır planlıyorlardı? Beni mi takip ediyorsun? Eskiden bir kafeste yaşadığımı düşünürdüm.

Yıllardır. Peki, benim için hazırladıkları stüdyoya birkaç adım atmadan önce CD'lerini müzikçalara yerleştirip play tuşuna basmam benim hakkımda ne söylüyordu?

Yaldızlı kafes
mi? Hayır.

Ama bu kafes beni ölümüne korkutmadı.

Müziğin ilk notaları üzerime döküldü ve başımı arkaya eğip gözlerimi kapatarak esnemeye başladım.

Kollarımı kaldırdım, gerdim. İki kolumu da serbest bırakarak gökyüzüne uzanmak çok iyi hissettirdi. Hava bileğime ve ön koluma karşı çok serindi. Kaslarım gerilmeyi protesto ediyordu ama onları görmezden geldim. Her adımda yuvarlanırken ilk şarkı bilerek yavaştı. Gittikçe derinleşen ciğerler. Sırt bükmeleleri. IT bantlarını gevşetmek. Omuzları döndürme. Bilekleri esnetme.

Her gün esneme hareketleri yaptığımdan emin olsam da bu farklıydı. Yavaş bir bölünmeyle alçaldım, inişi sadece iç uyluk kaslarımla kontrol ettim, hepsi de yoğunluktan çığlık atıyordu. Her gün esnemek kendimi zorlamak değildi. Önce sağ bacağımın sonra da sol bacağımın üzerine eğilirken baldırlarım ve belim üzerindeki baskıyı artırmak için ayak parmaklarımı işaret ettim.

Hiç çekme kalmayana ve her şey gevşeyene kadar tekrarladım. Sırtımı dikleştirerek ellerimi yere koydum. Müzik yavaş bir desanttı, bir şeyin remiksiydi ama zar zor duyuyordum. Ritim yoktu ve yavaştı, kederli kornolar ve piyanodan gelen armonik karşı melodiler, sanki iki enstrüman şarkıyı kimin kontrol edeceği konusunda savaşıyordu.

Kolum daha zayıftı ve kemik yeni iyileşmişti ama bu hareketin diğer ucunda acı bekliyor olsa bile, acı bölümlere ayrılabilirdi. Ellerimin üzerinde dengede dururken tüm ağırlığımı yukarı doğru yuvarlamak yavaş ve cezalandırıcı bir süreçti. Tamamen ters dönene kadar yukarı ve omuzlarımla üzerine doğru, bacaklarım iki yanıma doğru uzanmış, hala bölünmüş haldeydim.

Dengeli.

Hatta.

Kaslarımdaki protesto derindi. Ama bunu yapabilirdim.

Hala yapabilirim.

Kaslarımdaki titreme beni uyardı ve el sehpasından yuvarlanıp ayaklarımın üzerine düştüm. Başımdaki kan akışının durması bir an sürdü ve sonra bir takla attım, bir tane daha ve bir tane daha. Çıplak ayaklarım yere sürtünürken, müzik konçertolardan rock'a geçerken kanım daha fazla pompalanıyor gibiydi, sııttım.

Burası evimdi.

Müzik ve hareket arasındaki yer.

Efor sarf etmeme rağmen sakın bir şekilde takla atmayı tekrarladım, tüm vücudumu stüdyonun bir ucundan diğerine yuvarladım ve sonra geri döndüm. Baş aşağı olmakla birleşen dönüş, tüm kanın kafatasıma hücum etmesine neden oldu. Eğer dansçılar ve sanatçılar buna alışık değilse, en yetenekli olanları bile şaşırtabilirdi.

Ve son birkaç haftadır pek bir şey yapamıyordum.

Son takladan arabeskle çıktım. Pointe ayakkabılarla uğraşmamıştım. Kutuları parçalamam gerekecekti. Ve yalınayak dans edebilirdim. Bugün sadece müzikle ilgiliydi. Müzik başka bir tanıdık melodiye geçti ve ben de müziğin zarafetini kullanarak bir dizi pozisyonundan geçtim. Bu süit ısınmak, kontrolü sağlamak ve sonra da gevşemek için mükemmeldi.

Her adım daha önce yaptığım esnemeleri uzatıyordu. Her hareket kontrolümü yeniden sağladı. Müzikle birlikte akarken zihnimin arkasındaki sürekli uğultu sustu. Hareketlerimi sertleştirecek çürükler yoktu ve bu düşünce yüzeye çıktığında garip bir sevinç duydum. Müzik tekrar değişti, bu sefer daha rock opera bir şeye dönüştü ve bedenim kontrolü ele geçirirken zihnim rahatladı.

Performans ve efor arasındaki keskin çizgide ilerlerken, harekete teslim oldum. Bu prova edilmiş bir hareket değildi, sadece bedenimin hareket etmesine izin vermektir.

Müzik. Pointe çıkmak istiyordum ama ayakkabım olmadığı için ayak parmaklarımla yetinmek zorundaydım. Pirouette. Arabesk. Adım at. Dışarı adım. Merkeze geri dön. Etrafında. Dansla birlikte döndüm ve müzik çok daha nabız hızlandırıcı bir şeye dönüştüğünde kendimi bıraktım.

Telaş ve hareket. İpekler çok üstümde değildi ve bir dizi takla attıktan sonra onları yakaladım, orada asılı kaldım ve onları yuvarlamaya başladığımda esnedim ve yukarı çıktım. Müzikte ve harekette bulduğum huzur, yükselmeye başladığımda içime dolan coşkuyla kıyaslanamazdı.

Yuvarlan, dön, ör ve ayağı yakala, sonra takla at, sallan ve tekrar yukarı çık. Önce yukarı sonra aşağı uçtum. Her kıvrımlı hareket, onlarla birlikte yuvarlanırken tırmanmamı sağlıyordu. Sadece ipeklerin kıvrımlarında dengede duran ayaklarımın ağırlığıyla asılı kaldığım, kollarımı açtığım bir an vardı ki her şey uçup gitti.

Eric.

Şirket. Çürükler.

Kemikler.

Terör.

Kaçırılma.

Kaba, dövmeli dış görünüşlerine ve tehlikeli havalarına rağmen beni korkutmayan eski gardiyanlarım bile.

Pek değil.

"Hey, güzel kız, kayıp mı oldun?"

"Kaybolmuş görünüyor."

Biraz kaydım ama salıncağa tutundum ve sonra iki kenardan asılıp düşene kadar yukarı doğru döndüm ve aşağı yuvarlandım. Yine de beklediğim gibi yere düşmedim, biri beni yakalarken sert kollar etrafımı sardı.

Gözlerimi açtığımda Jasper'ı koyu gri gözlerinde hiç beklemediğim bir açıklık ve merakla bana bakarken buldum. Kalbimin tokmağı kaburgalarımın çarptı. Jasper beni yere bırakmak yerine kollarını kıvırdı.

Ta ki beni neredeyse gelin gibi taşıyana kadar. Nefes nefese, kelimeleri bulmak için savaştım. Müziğe kendimi kaptırdığımda onlara ulaşmak her zaman kolay olmuyordu. Bir sonraki şarkı çalmaya başladı ve bu daha yavaş bir tempoydu, sakinleşmek için bir şeydi ve benim...

"Beni yere bırakabilir misin?" Bu beş kelimeyi ağzımdan çıkarmayı başardım ve Jasper tutuşunu değiştirerek yavaşça ayağa kalkmama izin verdi. Önünden aşağı doğru kaymam gerekiyordu ama kıcıma sürtünmedi ya da bir göğsünü yakalamadı. Dahası, kasıklarına çarpmamam için neredeyse incelikle hareket etti. Birden kuruyan ağzımın içinde yutkundum çünkü tahrik olup olmadığını görmek istiyordum.

Ter tenimi kayganlaştırdı ve hava e t r a f ı m d a nemli bir hal aldı. Yine de egzersiz için olması gerekenden çok daha fazla nefes alıyordum. Ayağa kalktığımda Jasper geri çekilmedi. Aksine, sanki beynimin içine girmek istiyormuş gibi dikkatle beni inceliyor gibiydi.

Bir adım geri attım ve elleri benden uzaklaşmadan önce gevşedi. Odayı hızlıca taradığımda yalnız olduğumuzu gördüm ve arkamı dönüp tekrar müzik eşliğinde hareket etmeye başladım. Daha uzun hareketler, tekrar gerinme. Zorlamıştım ve özellikle kollarımda sancılar hissediyordum ama umurumda değildi.

Acı hayattı.

Yaşamak acıydı.

Uzun zamandır ilk kez, nefes almak için acıyla mücadele etmek zorunda kalmadan dans etmişim. Haftalar süren hareketsizliğe rağmen, kas hafızası en büyük varlığım olduğunu kanıtladı ve dansa ve ipeklerde bulduğum huzura ulaştım. Seyirci varken daha zordu.

Öyle olmamalı.

"Hey güzel kız, kayıp mı oldun?" "Kaybolmuş görünüyor."

Şarkılar arasında müzik azalırken kayaya çarpmanın verdiği çıtırtı beni sarstı ve hareket etmeyi bıraktım. Ellerimi

çenemi indirdim ve nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım. Çocukları ya da parkı düşünmek istemiyordum.

Ya da Roma'nın çimentoya kan bulaşmadan önce yaptığı güzel resim.

Bir tıkırtı gözlerimi tekrar açmamı sağladı. Jasper CD çaların başında duruyordu ve onu kapatmıştı. "Konuş benimle," dedi sessizce.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Güldüm ve ses, dökmeyi reddettiğim gözyaşlarımla bulanık çıktı. Ağlamayı uzun zaman önce bırakmıştım ve şimdi de başlamayacaktım. "Bu aptalca bir soru ve sen aptal bir adam değilsin."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Yavaş bir daire çizerek yürümeye başladım ve sakinleşmeye çalıştım. "Sana yardım etmek istiyorum," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki

Hayal görmüş olmalıydım ama ne zaman onunla yüz yüze gelsem, o fırtına öpücüğü bakışlarıyla beni takip ediyordu.

"O zaman bırak gideyim."

"Bunu yapamam. Benden başka bir şey isteyin."

Tekrar güldüm ve başımı salladım. "Bana bir dans stüdyosu inşa ettin." Bunu takdir edebilirdim.

"İhtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Ama gitmeme izin vermeni istediğimi söylersem, bu konu kapanır." "Burası senin için daha güvenli."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bu da ne demek oluyor?"

Bana doğru yürüdü. "Bu aptalca bir soru," diye papağan gibi tekrarladı. "Ve sen aptal bir kadın değilsin."

Kadın.

Kız

değil.

Bunun neden aklıma yattığını anlamamıştım. "Neden beni güvende tutmak istiyorsun?"

Tek bir parmağını kaldırarak kaşlarını kaldırdı ama ben yavaşça başımı sallayana kadar bana dokunmadı. Dikkatle parmağını yanağımda gezdirdi. Terli ve iğrençtim ama bu onu zerre kadar rahatsız etmiyor gibiydi. "Sen mükemmelsin."

Söyleyebileceği onca şey varken, bu benim yapacağım bir listeye bile girmeye cesaret edemedi. Düzenlemeye çalıştığım nefesim ciğerlerime geri doldu. Yanağıma bir kalp çizdi.

"Sen hareket halindeki bir sanat eserisin," diye devam etti Jasper ve bakışlarını benimkilere dikmiş gibi görünürken gözlerini kaçıramadım. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Bu beni çok korkutmalı. "Eric?"

"Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Sana bir daha asla dokunmayacak. Onu unutabilirsiniz."

Korku içimi ürpertti ve çok daha karanlık bir şey. "Hâlâ hayatta mı?"

Parmağını boğazıma kadar takip etti ve kalbim bu temasla biraz daha çılgınlaştı. "Gerçekten umurunda mı?"

"Belki," dedim. "Burada olduğum için beni suçluyor." "Siktir et onu."

"Yapmamayı tercih ederim," diye karşılık verdim ve Jasper'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ondan gördüğümü sandığım ilk gerçek sırtıştı bu. Tüm ifadesini yumuşatmış ve dönüştürmüştü. Kalçalarımın arasında sıvı bir sıcaklık birikirken sıkıldım ve lanet olsun, bu adamlardan herhangi birini istemek en kötü fikirdi.

Elini enseme dolayan Jasper başparmağını kafatasımın tabanına vurdu ve nabzım tavşan gibi atmaya başladı. "Sana zarar verdi."

Cevap vermedim. Cevap vermek zorunda değildim.

"Kemikleri biliyoruz. Çürükleri. Şiddeti." Hâlâ cevap vermedim.

"Başka bir şey yaptı mı?"

"Neden?" Sesim titrek ya da zayıf çıkmadığı için kendimle gurur duyuyordum.

"Çünkü sana yaptığı her lanet şeyi üç katıyla ona ödeteceğim. Seni incittiği için acı çekecek."

Vay
canın
a.
Kahr
etsin

"Ona işkence mi ediyorsun?" Göğüs uçlarım gerildi ve kıpırdamadan durmam gerektiğine yemin ettim, yoksa kalçalarımı birbirine sürtecektim.

Jasper uzun bir süre beni inceledi, sonra hafifçe bastırdı ve ben de boğazımı açtığımın farkında olarak başımı geriye doğru eğdim. Bununla ilgili her şey yanılttı. Bir adım geri atmalıyım. Aramıza daha fazla mesafe koymalıyım. Ama bunu yapmak istemiyordum.

"Ona işkence etmem fikri seni tahrik ediyor," diye mırıldandı Jasper. "Öyle değil mi?"

Kuru dudaklarımı yaladım ve bakışları bu harekete perçinlenmiş gibiydi. Siktir et, birazcık gerçeğin ne zararı olabilirdi ki? "Ondan nefret ediyorum."

"Sana ne yaptı bebeğim?" Sesinin yumuşak tınısı içime sızdı ve sakladığım budaklı düğümden daha fazla gerçeği söküp attı, ama o kadar kolay ayrılmadılar. Bazıları yapıştırılmıştı. Bazıları lastik bantlarla yapıştırılmıştı. Diğerleri sıvanmış ve kanla ıslanmıştı.

"Fark etmez... Eğer buradan asla canlı çıkamayacağı konusunda ciddiyseniz."

Burun delikleri alevlendi. Hayır, bana onu öldüreceğini söylememişti. Ben sadece...

"Olmayacak."

Hay sikeyim.

İçime dolan gerçek rahatlama hissiyle gözlerimi kapattım. Beni yakalaması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Kapıma vurmasından. Zorla içeri girmesinden.

Bana dokunduğunda asla mutlu bir yüz ifadesi takınmak ya da gülümsemek zorunda kalmadım.

Nefesi dudaklarımda gezindi ve tütün, kahve ve akçaağaç şurubunun belli belirsiz notaları, Jasper'ın çok belirgin kokusuyla birlikte duyularımı okşadı. "Sana ne yaptı, bebeğim?"

Kelimeler boğazımı tırmaladı ve başımı salladım. Bandın

şıkırtısı onları geri çekti ve ben

Gözlerimi açtığımda Jasper'ın bana baktığını gördüm, aramızda sadece bir nefes vardı. Ondan yayılan sıcaklık, içimde yanan ateşle yarışıyordu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Konuşamadım. "Lütfen beni zorlama."

Son kısımda sesim çatallaştı ve Jasper'ın tüm ifadesi sert ve öfkeli bir hal aldı. Lanet olsun. Ondan uzaklaştım ya da uzaklaşmaya çalıştım ama beni geri çekip göğsüne çarpmadan önce ancak bir adım atabildim. Bir an sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve dudaklarımın arasından kayan dilinin sıcak talebi üzüntü, kafa karışıklığı ve acının içinde patladı.

Sert ve sıkı, dudaklarını masaj yapar gibi oynattı. Sakalları yüzümü gıcıkliyordu ve elleri üzerimde durdukları yerde sıcaktı. Görünüşe göre kendiliğinden kollarım boynuna dolandı. Bir an için, uzun bir an için, Jasper teması kesti ve başını kaldırdı. Yüz ifadesini okuyamadım. Gözlerindeki duygu yoğunluğu ve çığlık, öfke. Sanki biri bir kibrit çakmış gibiydi.

Sonra ağzı tekrar benimkini kaptı ve ellerini kıcıma doğru kaydırıp beni yukarı doğru sürükleyerek yüzümün onunkiyle aynı hizaya gelmesini ve göğüslerimin göğsüne çarpmasını sağlarken düşünmeye yer yoktu. Dilinin sıcak okşamaları dudaklarımdaki ısıríkların arasına serpiştirilmişti. Basınç ve tempo saniyeden saniyeye değişiyordu.

Sert, sıcak parmaklarıyla kıcıımı yoğururken temastan başım dönüyordu ve kalçalarımı kalçalarına kilitledim ve kotunu zorlayan çok kalın ereksiyona karşı toprakladım. Beni duvara doğru iterken boğazımdan bir inilti koptu ve sonra bir eli göğsümdeydi, mayomun içinden meme ucumla alay ediyor ve cimcikliyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Öpüşürken daha fazlasını talep ederken beni yutmaya çalıştığına yemin edebilirim.

Ve eğer ona vermiyorsam beni siksin.

Bir an sonra Jasper geri çekilip gözlerinde alev alev yanan hançerlerle bana bakarken ben ayağa kalkıp duvara yaslanmıştım.

Ne oluyor lan?

Bir yumruk sert bir vuruş ritmiyle kapıya çarptı. "Aç şu lanet kapıyı Hawk," diye seslendi Kestrel. "Bir sorunumuz var."

Çenesini sıkkan Jasper aniden elindeki su şişesini bana doğru itti. Bakışlarını üzerimde gezdirirken sesi de en az gözleri kadar sertti. Bir anda çok açıkta kalmıştım, çok... savunmasızdım.

"Odana dön ve bir duş al. Biri seni almaya gelene kadar orada kal." Sonra kapıyı açarak uzaklaştı. O çıkarken ne söylendiğini duymadım, sadece Freddie'nin içeri bakarken yüzünü buruşturmasını yakaladım. "Gel üzerinde, Boo-Boo," o mırıldandı içinde bir neredeyse sempatik bir sesle. "Seni yukarı çıkarayım. Jasper'a aldırma. Yemin ederim bir noktada gerçek ahşapla anal testi yaptı ve arkasında kıymıklar bıraktı."

Şaka komik olmalıydı ama gülemedim. Az önce ne oldu öyle?

Ona bir direk gibi tırmanmıştım ama önce o beni öpmüştü. Değil mi?

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

"W

şapka?" Jasper stüdyodan çıkarken bir şeyler istedi. Ondan öfke yayılıyordu ve ben

Emersyn'in profiline bir göz attım ve parmaklarımı yumruk haline getirdim. Yüzü bizden uzaktaydı ama omuzları öne doğru yuvarlanmıştı. Freddie duvara yaslandı ve ben de başımı odaya doğru salladım. Bebek bakıcılığı görevi için ilk tercihimiz o olmasa da fazla seçeneğimiz yoktu. Onu bırakabileceğimiz insanlar azalıyordu ve şu anda dışarıda ağır toplarımıza ihtiyacımız vardı.

Ana deponun kapısını iterek açarken Jasper'a "19 Elmas," dedim. Düzen, arabalı saldırı olasılığı ile uyuduğumuz yer arasına birkaç koruma katmanı koyuyordu. Şu anda Emersyn ile ona zarar vermeye çalışan insanlar arasına da birkaç katman koyuyordu. Üzerinde çalışıyor olmamız gereken ve hakkında hiçbir şey yapmadığımız bir şey.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu yarının sorunuydu. Bugünün sorunu bizi bekliyordu, silahlı, öfkeli ve zar zor zapt edilmiş bir şekilde.

Ayrıca yalnız da değildi.

"Ne istiyorlar lan bunlar?" Bu soruya cevap vermeye gerek yoktu. Oğulları hâlâ buzdolabındaydı. O da buradan ayrılmayacaktı. Birincisi, Emersyn'e zarar vermeyi planlıyordu, bu tek başına ona bir kurşun kazandırmaya yeterdi, ama o ve ekibi bizim bölgemizdeydi. Bu da başka ne planladıklarını bilmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Wallace Meeks, 19 Elmaslar için bir infazcı, onların üçüncü adamıydı. Onu göndermek mantıklıydı. Boyu iki metre, kilosu iki yüz yirmi beşi.

kasları ve inatçı gücünden başka bir şeyi yoktu. Bıçaklar ve silahlarla arası iyiydi. O heriften birden fazla yara izim vardı. Bir zamanlar kül sarısı saçları vardı ama kafasını kazıtmaya başlamıştı ve bir süredir saçlarını görmüyorduk. Boynundaki dövmeleler çıplak kafa derisinde yer bulmaya başlamıştı.

"Burada ne halt ediyorsun, Deuce?" Jasper'ın ses tonu beş farklı türde düşmancaydı ve ilk kez sırtımın altındaki kılıfa soktuğum Glock'a sevindim. Cebimdeki muştalar da işime yarayacaktı.

Jasper'ın üzerinde her zaman bir silah vardı. Her zaman. Silahlarını göremediğim zamanlarda bile, onları saklamıştı. İnfaz memurunun iki adamla birlikte ona destek olmak için beklediği yere doğru yürüdü. Rome ve Liam oradaydı, ikisi de okunamayan yüz ifadeleriyle soğukkanlıydı ama Vaughn, Meeks'le teke tek dövüşüyordu. Meeks'ten belki beş kilo daha iriydi. Önemli değildi, Vaughn'un daha iri adamları alt ettiğini görmüştüm.

Meeks, "Evcil köpeğini üzerimden çek," diye uyardı.

Jasper, Meeks'in yorumunu görmezden gelerek, "Sana bir soru sordum," dedi. Tekrarlamadı, sadece diğer adama baktı, düz gözlü ve ifadesizdi. Meeks görüş alanımdayken, dikkatimi yanında getirdiği iki serseriye verdim. İkisini de tanıımıyordum.

Bu pek bir şey ifade etmese de, benim işim 19 Elmas'ın işe alımlarını takip etmek değildi, Emersyn'in peşine düşen pislikler ve bu adamlar gibi pek çok yeni kana sahip olmaları bizim için iyiye işaret değildi.

"Oğullarım nerede?" Meeks talep etti.

Jasper omuz silkti. "Bakıcılarına benziyor muyum?" Kim olduğunu sormadı, hatta kiminle konuştuğuna dair herhangi bir ilgi bile göstermedi.

"Bana böyle davranma," diye hırladı Meeks öne doğru bir adım atıp Vaughn tarafından vücut kontrolü yapılırken. Silahıma davranmadım ama Meeks'in yanındaki iki topak

Uzaniyormuş gibi seğiriyorlardı. Gözünün üzerinde yara izi olan bir numaralı yumru sol tarafında taşıyordu. Burada değil de lisede fen dersinde falan olması gerekiyormuş gibi görünen iki numaralı yumru ise pantolonunun ön tarafındaydı.

Salak herif, aletin olduğu yere silah koymamayı öğrenmeliydi. Bu onu kaybetmenin hızlı bir yoluydu. Elbette, Meeks'le koşan çocuk, siksiz ya da değil, bu dünya için uzun değildi. Bakire balosundaki bir oyuncu gibi taze kanı yakıp kül ediyordu.

"Adamlarım dün buraya geldiler ve geri dönmediler."

"Adamlarınız bizim bölgemizde kaybolduysa, bu benim sorunum değil. Onları bizim bölgemize göndermiş olmanız sizin sorunuz olmak üzere." Jasper'ın sesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

Dickless ve Lumpy seğirdi. Gerçekten de silahlarına davranmak istiyorlardı. Hava, marihuana ve içki kokusunun yanı sıra şiddet kokuyordu. Uyuşturucu Vandallar için yasaktı. Fareler bile dokunmazdı. Tabii kalmak istiyorlarsa.

Bazı kurallar sert ve hızlıydı, kanla belirlenmişti. Bölgemizdeki dağıtımı kontrol ettik ve çocukların ellerinden uzak durmasını sağlamanın bir yolu olarak kimin ne getirdiğini izledik ve aynı zamanda bize şiddet konusunda biraz fazla liberal olan keşler üzerinde bir çizgi sağladı. Bu bir Burada da yok.

Dickless ağırlığını kaydırdı ve sonra puslu bakışları benimkilere takıldı. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve dudaklarını sanki çok kurumuşlar gibi yalayıp duruyordu. Lumpy de pek iyi durumda değildi. İkisi de biraz gergindi ve Dickless çöküyordu.

Aptallar.

Liam gerindi.

Lanet olası gergin.

Ve kıyamet koptu.

Vaughn Meeks'i iki saniye içinde yere serdi. O ve Jasper bu işi sorunsuzca halledebilirlerdi, ama Roma ürkmüştü çünkü

Yaralı ya da yarasız, göreve çıkmış bir adam gibi Lumpy'nin üzerine atladı.

Bunu yapmanın daha temiz yolları vardı ama Roma'da vuruşlar ve vahşi bir şiddet vardı. Buraya dövüşmek için gelmişlerdi ve o da bunu onlara vermek istiyordu. Dickless'la aramdaki mesafeyi daraltarak elimi silahı kavradığı yere götürdüm. Parmaklarını kavradığımda ağzından acı fışkırdı. Bir tanesi o elin üzerinde duruyordu ve parmağını biraz daha aşağı kaydırsa tetiğe basacaktı.

Ama silahın namlusu? Sıkıca aletine dayanmıştı. Sırtını duvara çarptı ve daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan parmaklarım omzunu ısırды. Rome hâlâ Lumpy'nin canına okuyordu. Bu hızla giderse Lumpy tanınmaz hale gelecekti.

Vaughn, Meeks'i Jasper'la birlikte yere serdi, yani yardımcı olamadılar. Liam'a bir bakış attım, Rome adamı yere sererken yüzünde belli belirsiz bir sırıtmayla öylece duruyordu.

Orada bulunan fareler, birkaçı silahlarını çıkarmış olsa bile, müdahale etmeyecekti. Lanet olsun, bu ikisi ne zaman silah taşımaya başladı?

"Liam," diye hırladım ve diğer adam ikizinden bana baktı. Daha kana susamış olan yüz ifadesinin yerini hızla boşluk aldı ve sanki çok şey istiyormuşum gibi bir iç geçirdi. Ama Roma adamın bacağına vurmak için ayağını kaldırırken kardeşinin kolunu yakaladı. Lumpy artık hareket etmiyordu ve hâlâ nefes alıp almadığını bile bilmiyordum. Rome'un kolunu tutarak kan sıçramış ikizini cesetten uzaklaştırdı.

"Lanet olsun, eğer onu öldürdüyseniz-" Dickless düşüncesini tamamlayamadı, çünkü parmağımı tetikle koruma arasında tutuyordum, böylece çekip kendini kasıklarından vuramazdı. Aptalın hak ettiğini bulduğunu görmek ne kadar komik olsa da, bir ceset daha temizlemek istemiyordum.

Dizimi silaha doğru vurdum, bu da metali aletine sapladı. 19 Diamond inler gibi bir ses çıkardı ve ben de silahı pantolonundan çekip ona geri vurarak sesini kestim.

Meeks'le yüzleşmek için döndüğümde yere düşmüş adamı işaret ettiğimde fareler telaşlandı. Yerde yatıyordu, Vaughn bir dizini kürek kemiklerinin arasına koyarak onu yerinde sabit tuttuğu için kolu acı verici bir pozisyonda kilitlenmişti.

Jasper onun önünde çömeldi. "Eskiden akıllıydın," dedi ona.

"Ona harekete geçmesini ben söylemedim," diye homurdandı Meeks.

Jasper sadece iş için ayırdığı buz gibi sesiyle, "Benim sorunum değil," dedi. "Ya da sen benim sorunum haline getirene kadar değildi. Kurallarımız var, Deuce. Misilleme yapmamızı istemiyorsan çiğnemeyeceğin kurallar."

"Size söylüyorum, ona bir hamle yapmasını ben söylemedim. Ben adamlarım için buradayım, başka bir şey için değil."

Silahı kontrol ettim. Haznede bir tane var. Şarjörde on altı mermi var. Dövüşmek için silahlanmışlar. Dickless'ın üstündeki fareler ondan başka bir silah ve birkaç bıçak daha çıkardılar. İkinci silah daha küçüktü ama doluydu. Bileğindeki kılıf yüzünden çekmesi zordu, bu yüzden sadece yedek silahtı.

Liam kardeşinin yaptığı kan lekesine geri dönmüş ve silahları ondan almıştı. Benim bakışım üzerine Liam iki parmağını adamın boynuna bastırdı ve sonra başını salladı.

Şükürler olsun. Kurtulacak bir ceset eksildi.

"Jasper-" Vaughn kol demirini sıkarken Meeks acı dolu bir hırıltıyla sözünü kesti. Her an bir kemik kırılabilir ya da diğer adamın omzunda bir yırtık oluşabilirdi. Vücutlarımız bu şekilde bükülmek için yaratılmamıştı.

Birdenbire Emersyn'in bir görüntüsü kafamın içinde yuvarlandı. İpeklere tırmanırken eğildi ve büküldü. Dans etmek bir şeydi, ama tavandan düştüğü an, sadece becerisiyle asılı kalmıştı

ve her an yırtılabilecek bir çift ipek, nefesim boğazıma düğümlemişti.

Son birkaç yılda onun performansını izlediğim videoların sayısını sayamadım. O her zaman başka bir şeydi, ama aynı zamanda bir çocuktı. Güzel, yetenekli bir çocuk.

Üzerimde asılı duran kadın sadece gözlerimi değil, hayal gücümü de yakaladı. Günlerdir onunla birlikteydim, ona bakıyordum. Daha önce hiç düşünmediğim her şey parmaklarımın ucundaydı. Bir çocuğa bakmaya gelmiştik ama o bir çocuk değildi. Olacağını düşündüğüm her şeydi ve hayal ettiğim gibi değildi. Gerçektir. Ham. İçgüdüsel.

Sıcak.

Tutkunun vücut
bulmuş hali. Çok
güzel.

"Hawk..." Meeks'in gergin sesi seksi görüntüyü kafamdan uzaklaştırdı ve bir nefes verdim. İhtiyacım olan son şey bu pisliklerle uğraşırken ereksiyon olmaktır. Özellikle de küçük serçe tam oradayken ve aynı anda binlerce mil uzaktayken. "Sana söz veriyorum, buraya kavga etmeye gelmedik. Sadece çocuklarımı almak istedim. Saçmalıyorlardı ve ben bunu çok geç olana kadar duymadım."

"Yani buraya talepte bulunmaya mı geldin?" Jasper hâlâ diğer adamın önünde çömelmiş halde ona sordu. Av bıçağını çıkarmıştı. Bu bıçaklardan birini çocukken bir filmde görmüştük ve Raptor onun için bir tane çalana kadar Jasper'ın üç ay boyunca konuştuğu tek şey buydu.

O bıçakla aynı gece parmaklarımızı kesmiş ve kan anlaşmamızı mühürlemiştik.

"Ben sadece çocuklarımı istiyorum."

"Anlaşmayı bozmanın cezasını biliyorsun. Bedelini ödeyecek misin?"

"Kana kan," diye yanıtladı Meeks.

"Doğru," dedi Jasper'ın sesi neredeyse memnun olmuş gibiydi. "Senin oğlanların işi bitti. Onları unutman gerekiyor."

Çünkü hayatta kalan kişi bu dünya için uzun sürmeyecekti. Emersyn'e saldırmaya çalıştılar. Bölgemize girmeleri yeterince kötüydü. Ona dokunmak ölüm fermanlarını imzalamak demektir.

Roma ellerinin ona değmediğinden emin olsa bile.

Bu deneyim onda bir iz daha bırakmıştı. Zaten çok fazla iz taşıyordu.

Vaughn kolunun acıyan kancasını gevşetirken Meeks, "Kendi başlarına hareket ediyorlardı," dedi ama onu bırakmadı. "Emir altında değillerdi."

"Peki," dedi Jasper, dostluktan ya da kabullenışten çok kötülük içeren belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ama buraya gelmen, emir olsun ya da olmasın, anlaşmalarımızı ihlal ediyor."

Meeks nefesini hırıltılı bir şekilde verdi ama itiraz etmedi.

"Seninle çalışmaya hazırım ama tazminat almadan olmaz. Burayı dağıttın, günümü böldün ve genel olarak beni kızdırdın." Jasper bir alışveriş listesi yazdırır gibi maddeleri işaretledi. Meeks bunu duymak zorundaydı. Her ne olacaksa olacaktı, acının seviyesi ne kadar işbirlikçi olduğuna göre belirlenecekti.

İhtiyacımız olan son şey 19 Elmas ile bir sokak kavgasıydı. Onları alt edebilirdik ama bu kanlı ve pahalı bir dövüş olurdu.

Jasper çenesini kaldırdı ve Vaughn diğer adamı serbest bıraktı, doğrulurken kollarındaki kaslar gerildi ve esnedi. Herkesin sinirleri tepesindeydi. Roma hareketsiz olabilirdi ama bakışlarını yere yığılmış Lumpy'ye sabitlemişti, sanki hâlâ onu parçalara ayırmayı hayal ediyordu. Liam ikizi ile diğer adamın ölümü arasında duruyordu.

Dickless hâlâ baygındı ama onu tutan fareler nazik davranmıyordu ve kıcını yere serdiğimde olduğundan daha fazla morlukla uyanacaktı. Meeks'in

Yüzü acı ve efordan kızarmış, teri derisini kayganlaştırmıştı ve Vaughn onu tutmasa bile yerden kalkmamayı akıl etmişti.

Hâlâ bıçakla oynayan Jasper, Meeks'i inceledi. Deuce'un hakkını vermeliyim, yalvarmadı.

Meeks sonunda cezayı kabul ederek, "Kana kan," dedi.

"Ellerinizi yere koyun."

Jasper'ın komutuyla diğer adam yutkundu ve bir kolunu uzattı, sonra biraz çaba sarf ederek ve biraz da acı çekerek diğerini yaptı. Bu bir dakika sürdü ama Jasper sabırla avuçlarını yere dayadı.

"Sana bir iyilik yapacağım," dedi Jasper, mantıklı bir tavırla. "Adamların dışarıda, bu yüzden kimse çığlıklarını duymayacak. Sana biraz buz getiriyoruz, bu konuda hızlı olursan sorunu çözebilirsin. Bu adil görünüyor, değil mi?"

Kahretsin, ortalık karışacaktı. Farelerden birine kafamı salladım ve onlar da buz getirmeye gittiler.

Meeks'in ifadesi gerildi ve dudakları inceldi, ama tek söylediği "Adil" oldu.

"Muhtemelen bana teşekkür etmelisin," dedi Jasper ince bir sesle. "Çünkü sana bir iyilik yapmak zorunda değilim."

Jasper'a baktığında bakışlarındaki kötülük her türlü intikamı vaat ediyordu. Lanet olsun. Yap şunu da bitsin şu iş. İnsan avıyla oynamamayı öğrendiğini sanırdı.

"Teşekkür ederim Hawk," dedi Meeks dişlerinin arasından, sanki acı sözcükler onu zehirlemiş gibi, onlara hava verirken bile.

"Rica ederim," dedi Jasper ona bıçak inip tetik parmağını koparmadan bir saniye önce.

Meeks'in hakkını
vermeliyim. Bağırmadı.
Hem de çok.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

"Y Benimle kalmak zorunda değilsin," dedim Freddie'ye beni merdivenlerden yukarı çıkarırken ve iki eliyle göğsünü kavradı.

"Boo-Boo, duygularımı inciteceksin."

Bu melodramatik nota gözlerimi devirmeme neden oldu. "Ayrıca, seninle ve mükemmel amcığınla tekrar yalnız kalmak için ne kadar uzun süre beklediğimi biliyor musun?"

Koridordaydık ve ona bakmak için durakladım. "Benim mükemmel amcığımle hiç yalnız kalmadın."

"Yani şimdi başlamanın tam zamanı, değil mi?" O kadar şakacı baktı ki gülmekten kendimi alamadım. Bu çok gülünç bir ifadeydi. "Ayrıca, mükemmel konuşma becerilerim var ve dahası, yemek de yapabiliyorum."

"Gerçekten mi?" Şakacı bir bakıştan sadece şakacı bir bakışa geçiş ferahlatıcıydı. Diğer herkes çok soğukkanlıydı. Kestrel gibi. Onun benim müttefikim olması gerekiyordu. Ona güvenmişim ve hâlâ güvenmek istiyordum. Gitmeme izin verebileceğini söylediğinde ona inandım.

Yine de buradaydık.

Sonra Vaughn vardı. Onu düşününce tüm vücudum ısındı. Flört eder ve yatıştırırdı. Bana güldüğü için onu yumruklamak istediğimde bile sesi beni eritebiliyordu. Roma bir gizemdi. Sanatı ise nefesimi kesiyordu. Jasper çok kontrolcüydü. Öpücüğünün görüntüsü içimi dağladı. Sonra Liam vardı, o da Roma'dan daha gizemliydi.

Hepsinin ötesinde mi? Doktor.

Hiçbirini anlamamıştım. Odamın kapısında, beni takip etmemesi için elimi Freddie'nin göğsüne koydum. "Duş aldıktan sonra çıkacağım."

"Awww, o güzel amcığa bedava bakmak yok mu? Söz veriyorum, dokunmayacağım."

Homurdandım. "Böyle sormaya devam edersen asla göremezsin."

Tam kapıyı kapatırken, büyük bir şiddetle "Evet!" dedi.

Kapıyı tekrar açtım ve ona baktım. "Neden bu kadar mutlusun?"

Sırıttı, kollarını kavuşturdu ve kapının pervazına yaslanırken çok ukala görünüyordu. "Çünkü az önce bana onu nasıl tekrar görebileceğimi söyledin. Sadece sormayı bırakmalıyım."

Ağzım açık kaldı ama halinden o kadar memnun görünüyordu ki balonunu patlatacak gücü kendimde bulamadım. Başımı sallayarak kapıyı kapattım ve banyoya yöneldim. Sadece kıyafetlerimi değiştirecek kadar durakladım. Terden sıırılsıklam olmuşum ve bir duşa ihtiyacım vardı.

On beş dakika sonra ıslak saçlarımı örmüş ve temiz kıyafetlerimi giymiş halde Freddie'yi Kestrel'in yatağına uzanmış, telefonunu incelerken buldum. Kapıyı açtığımda bana baktı ve sonra doğrulup oturdu.

"Kahretsin, ben de biraz havlu ve flaş bekliyordum." Ciddi olmadığını belli etmek istercesine göz kırptı, ki bunu takdir ettim. Yine de başımı salladım ve kapıya doğru yürüdüm. Ayakkabılarımı çıkarmış ve kalın çoraplar giymiştim.

Henüz buradan kaçmak için bir şans beklemiyordum. Doktor'un bunu ne zaman başaracağını bile bilmiyordum ama ona, buradaki herhangi birine güvenebileceğim kadar güvenmeyi planlıyordum. Freddie bana yetiştiğinde koridorun yarısına gelmiştim.

"Belki de burada takılmalıyız?" diye önerdi ve ben tereddüt ettim.

Aşağı inmememe izin vermediği için mi burada kalmak istiyordu? Bir sorun mu vardı? Jasper, Kestrel kapıyı çaldığı anda cehennemden çıkmış bir yarasa gibi havalanmıştı. Bir an, öpücüğüyle beni diri diri yakıyordu,

ve sonra, sanki bir suç işlemişim gibi bana bakıyordu.

"Acıktım," dedim. "Ve gidip televizyonda bir şeyler izlemek istiyorum."

"Oh." Freddie düz çenesini kaşınır gibi kaşdı. "Evet ve senin odanda televizyon yok. Var ama odam bok gibi görünüyor. Taşaklarımı kestirecek havada olmadığımdan bahsetmiyorum bile. Jasper'inkinde bir tane var. Bak ne diyeceğim, hadi." Elimi tuttu ve beni koridora doğru çekti.

"Jasper'ın odasına gitmek istemiyorum," diye karşı çıktım. Vücudum bu yalanı protesto etti. Jasper'ın odasından daha fazlasını istiyordum ama stüdyodaki tepkisinden sonra onun peşine düşmeye hiç niyetim yoktu.

Freddie beni koridorda yönlendirirken, "İnan bana, ben de istemiyorum," diye güvence verdi. "Boynumu sıkmasını istemiyorum. Gerçi bu taşaklarımın alınmasından bir adım önde." Bir kapıyı kontrol etti, sonra arka cebinden ince bir çanta çıkardı ve bir çift kazmayla kapının önünde diz çöktü.

Onlar buydu. Lockpicks.

Onları içeri kaydırıldı ve bir an sonra bardakları verdi.

Kapı başka bir yatak odasına açılıyordu, burası da Kestrel'inki kadar düzenli, benimki kadar renkli ama daha koyu ahşaplar ve daha ağır maviler vardı. Üzerinde aletler bulunan kocaman bir masa ve hımbıl sandalyelerin yanı sıra bir video oyun sistemi ve kocaman bir televizyon vardı.

Kapı kilitliydi.

"Al," dedi Freddie, bir uzaktan kumandayı bana doğru iterek. "Rahatına bak ve burada kal, tamam mı? Ben aşağı inip sana yiyecek bir şeyler getireceğim." Kapıdan çıkarken yolu yarılamaştı ki durdu ve bana baktı. "Ne istiyorsun?"

O danstan sonra kendime gelmem gerekiyordu ama şu anda süslü bir şey istemiyordum. "Bu oda kimin?"

"Bana ne yemek istediğini söyle, ben de sana kimin odası olduğunu söyleyeyim." Freddie kaşlarını bana doğru salladı ve ben de iç çektim. Odaya göz gezdirirken tanıdık bir tişörtte durakladım.

"Vaughn'un."

"Vay canına, harikasin. Bunu nasıl tahmin ettin? Yoksa tahmin mi ettin? Biliyor musun, boş ver. Unutmuşum, seninle asla poker oynamam. Um... yemek?" Freddie'nin sesi etkilenmişten çok hoşnutsuz gibiydi.

"Gerçekten yemeye ihtiyacım yok." Evet, aç olduğumu söylemiştim ama açlıktan ölmüyordum. Antrenmandan sonra yemek yemek sadece eski bir alışkanlıktı. Sadece birkaç haftadır buradaydım ve gerçek hayatım çok uzak görünüyordu.

Freddie gözlerini kısarak bana baktı. "Evet, bu benim için işe yaramıyor.

Sen tuhaf bir otçul falan değilsin, değil mi?"

Vaughn'un gömleğini aldım. Onun gibi kokuyordu. "Bilmiyor musun?" Bu ilginçti. "Roma en sevdiğim dans ayakkabısını biliyor."

"Roma'nın şampiyon takipçi eğilimleri var ve sanatı seviyor. Dans sanattır, biliyor musun? Eskiden 20. Cadde'deki bazı dergi standlarına uğrardı, en iyileri oradaydı. Daha sanatsal olanları. Bense daha çok magazin dergilerini ve paçavraları severdim." Boynunun arkasını ovuştururken kulaklarına hafif bir pembe dokunuş geldi. "Bunların hiçbiri için poz vermedin, değil mi?"

"Hayır," dedim ve yumuşak fasulye torbası sandalyeye uzandım. Kocaman, yuva gibi bir şeydi ve içine gömüldüm.

"Lanet olsun."

"Ben otçul değilim," diye açıkladım. "Bozulmadığı ya da tanımlayamadığım bir şeyden yapılmadığı sürece yerim."

Başıyla yarım bir selam verdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kilit tamburları kilitlendi ve Vaughn'un gömleğini burnuma bastırarak sandalyede arkama yaslandım. Beklediğimden bir dakika daha uzun sürdü ama Freddie'nin duvara çarpma sesi beni güldürdü. Muhtemelen kendine bir dergiye poz verip vermediğimi soruyordu.

Muhtemelen onunla dalga geçmemeliyim. Elimde değildi. Freddie komikti. Uzaktan kumandayı televizyona doğrultup açtım, sonra da haberleri izlemek için kanala göz attım.

Alt kattaki haberleri hiç açmadılar.

KAPI AÇILDIĞINDA VE IŞIK YAYILDIĞINDA YARI UYKULUYDUM.

odada. Bir esnemeyi bastırdım ve doğrulmaya çalıştım. Uyumak istememiştim ama bu kabarık sandalye şimdiye kadar oturduğum en rahat şeydi. Beni saran devasa bir vücut yastığı gibiydi.

Ve Vaughn gibi kokuyordu. İkincisinin ilgimle ya da neden hala gömleğini tuttuğumla bir ilgisi yoktu.

"İneği ya da başka bir şeyi kendin öldürmek zorunda mıydın?" Bu küstah soru Freddie'ye yönelikti, çünkü geri dönmemekle kalmamış, üzerinden birkaç saat geçmişti. Haber kanalları bana dış dünyadan bazı kesitler sunmuştu ama yerel bir şey izlemek için henüz çok erkendi. Bir yarışma programı izledim ve sonra Law and Order'ın tekrarlarını buldum.

Yol hayatının vazgeçilmezlerinden biriydi. Hangi kasabada olursak olalım, birileri bu diziyi açıyordu ve başlangıçtaki diziler beni gülmekten kırıp geçiriyordu çünkü hala çağrı cihazı kullanıyorlardı. Hala oynayan bir bölüm vardı, ama Vaughn bana doğru yarım dönüp sonra aniden gömleğini çıkarıp yüzünü ovuşturduğunda her şeyi unuttum.

Freddie'nin beni unuttuğuna karar verdiğimde ışık düğmesini kapatmıştım. Televizyonun ışığı hâlâ Vaughn'un çıplak kaslarının üzerinde oynuyordu. Arkası dönük olduğu için onu rahatça seyredebiliyordum. Aslında bakmamam gerekirdi ama benim yanımda tişörtünü çıkarma gibi bir huyu vardı.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi o melodik, külot eriten sesiyle ve ben iç çektim. Doğru ya. Benim odam değil. Davetli değilim.

"Freddie bana yemek getirecekti ama ben aşağı inip televizyon izlemek istedim ama Jasper'ı sürükleyen her neyse, beni buraya tıktığı için aşağıda olmamam gerektiği anlamına geldiğini varsayıyorum."

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Hızlı bir bakıştı ve titreyen ışık gözlerini ikiz gölgelere dönüştürmüş gibiydi. "Kapı kilitliydi." Yorum yapamadan ya da bunu savunamadan başını salladı. "Siktiğimin Freddie'si. Sorun yok, Dove. Sen rahatına bak. Ben duş alacağım, sonra da sana yemek getireceğim."

"Rahatsız etmek zorunda değilim..."

Yanımdan geçerken bana yerime dönmem için el salladı ama yanından geçerken bakır ve ter kokusu yayılıyordu. Ter kokusunu beklerdim ama bakır kokusu neredeyse çok yoğundu. Koltuğumda döndüm ve tam kapı kapanırken kolunu gördüm.

Kana bulanmış kolunu.

Kalbim sıkışarak tekrar televizyonun karşısına geçtim.

Gömleğini hızlıca çıkarması. Arkasını dönüp bana bakışı. Bu onun bir şey yaptığı anlamına gelmiyordu ama belki de ona bir şey yapılmıştı. Başparmağımdaki küçük bir tırnağa bakıp endişelendim ve banyoda su kesilince televizyona baktım.

Borulardan gelen gümbürtü bana odamı hatırlattı. Soğuk geldi ve ısınması bir dakika sürdü. Program reklamlara geçmişti ve ben tekrar banyoya baktım. Ben olsaydım, kanamam ve yaram olsaydı Vaughn yardım ederdi. Ama yardım da istememişti.

Gömleğini ellerimde evirdim çevirdim ve sinüs ilacı reklamına odaklanmaya çalıştım. Neden olabileceği şeyler listesinde felç de vardı. Evet, bu rahatlatıcıydı.

"Git kapıyı çal," dedim kendi kendime. Eğer gerçekten yaralıysa, gidip diğerlerinden birini ya da Doktor'u çağırabilirdim.

İçimde küçük bir umut ışığı patladı. Doktor daha önce de oradaydı. Ben dans etmeden önce. Yardım edeceğini söylemişti, sonra hepsi gitmişti. Ama sanki yıllar önceydi. Bir sonraki reklam köpek maması içindi ve ben rahat yastık sandalyeden ittim. Kaslarım protesto ediyordu. Burada uzandığımdan beri geçen sürede kaslarım sertleşmişti.

Muhtemelen ben de susuz kalmıştım. Bu daha sonra Emersyn için bir sorundu. Vaughn'un da ihtiyacı olursa aşağı inip ona bir şeyler getirebilecek durumdaydım. Kapıyı çaldım.

Çok ürkek bir vuruştı ve kendi kendime gözlerimi devirdim. Duştaki suyun sesinden bunu nasıl duyabilirdi ki?

Nefesimi üfleyerek elimi ikinci bir vuruş için kaldırdım ve sonra...

Ne var biliyor musun? Siktir et. Hepsi banyoma, yatak odama ve diğer her şeye girip çıkmışlardı. Bu noktada, muhtemelen hepsi beni bir noktada çıplak görmüştü. Vaughn'un gömleğini giyiyordum, Tanrı aşkına.

Turnabout adil bir oyundu.

Bu gerçeği mezara kadar götüreceğim. Düğmeyi çevirerek kapıyı açtım. Işık gözlerimi kısmama neden oldu ve buharlı hava yüzüme vurdu. İlk gördüğüm şey tuvaletin arkasındaki atılmış kıyafetleriydi. Kot pantolonunun altından çıkan sarı, kolsuz atlet turuncuya boyanmıştı. Bakır kokusu hâlâ oradaydı ama yoğun bir şekilde tanıdık gelen zengin miskli sabun kokusunun altında kaybolmuştu.

Suyun sıçraması dikkatimi çekti ve Vaughn'un duş perdesinin şeffaf vinil olduğunu ve su üzerine dökülürken bir eliyle fayans duvara yaslandığı yerde çıplak kıkına kadar inen sırtının tüm hatlarının görüldüğünü ilk kez fark ettim. Ağzımdaki tüm nem kurudu.

Vay anasını.

Yani, kesik olduğunu biliyordum. Tişörtünü her
çıkardığında bu çok belliydi, ama bu tamamen
başka bir şeydi. Başını çevirirken bacaklarındaki kaslar
kasıldı ve hareket etti. Bakışlarımı elinin beyaz fayansın
üzerinde görüldüğü yere diktiğimde donup kaldım.

Ellerinin etrafındaki kırmızılık ve arkasındaki lekeler
dikkatimi tekrar gömleğe yöneltmemeye neden oldu. Elini çekti
ve geriye kanlı bir el izi kaldı.

"Yaralandın mı?"

Vaughn iki büklüm oldu ve kanlı elini saçlarında
gezdirirken omzunun üzerinden bana baktı. Yüzündeki
çizgiler kalbimi burktu. "Burada ne yapıyorsun, Dove?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak kendimi
onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Kanaman vardı ya da
biri kanıyordu."

Attığı kıyafetlerine tekrar baktım. Gömleğini aniden yırtıp
benden uzaklaşmasına. Beni odasında bulmayı beklemiyordu.
Duşa koştu.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde yüzünü tamamen
bana dönmüştü ve ne kadar aşağıya bakmamaya çalışsam da
kalçalarının arasından çıkan yarı sert siki açıkça görölüyordu.

Bakmamam gerektiğini çok iyi bildiğim halde, üzerinde
gümüş bir çivi olması beni perçinledi. Hay sikeyim. Daha
önce de çıplak insanlar görmüştüm. Çıplaklık ve dans el ele
giderdi. Bakmak kabalıktı ama başımı kaldırdığımda Vaughn
bana sırttı. Isınan suyun yanaklarına verdiği kırmızı renk,
gülümsemesinin çekiciliğini daha da artırıyordu.

Vücutundan kesinlikle utanmıyordu. Utanması için bir
sebepe de yoktu. Koyu kızıl saçları kafatasına yapışmıştı ve
parlak ışıktaki daha da koyu görünüyordu. Soluk kahverengi,
neredeyse topaza çalan gözleri parıldıyordu. "Hoşuna giden
bir şey mi gördün, Dove?"

Yalan söyleyebilirim.

Ama gerçekten, ne anlamı vardı ki? Göğüs uçlarım giydiğim büyük boy tişörtün altında iğne ucu kadar sertti ve külotum havadaki nemden çok daha fazlası yüzünden nemliydi. Bakışlarımı tekrar ona kilitlediğimde dudaklarımı yaladım.

"Sen çok güzel bir adamsın."

Sanki cevabımı beklemiyormuş gibi yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi ama bu onun zevkini en ufak bir şekilde azaltmadı. Sonra perdeyi yana çekerek bana engelsiz bir görüş alanı açtığı için her tarafındaki dövmeleri seyre daldım. Kalçaları da neredeyse kolları kadar renkliydi. Elini saçına her götürdüğünde, pazularındaki kalkan esniyordu. Kanın kızıl kahverengimsi lekesi yıkandıkça, su dereleri giderek daha berrak akmaya başladı.

"Bana katılmak istersen su sıcak."

Bu teklif beni olması gerekenden çok daha fazla cezbetti. Ama geri adım atmak yerine odanın derinliklerine doğru ilerledim ve sonra banyo kapısını kapatıp ona yaslandım. Kollarını kavuşturmuş, bir avucuna birkaç pompa şampuan doldurmasını izledim. Sonra saçlarına sürdü.

Üzerinden su sıçradıkça duvardaki kanlı el izi çoktan silinmeye başlamıştı. Bir kısmı yere sıçradı ama perdeyi kapatmak ya da görüşümü engellemek için hiçbir hareket yapmadı.

Ne halt ediyordum ben?

Bir parçam kendime yaralarımı aradığımı söylemeye çalıştım ama kendime yalan söylemeyi pek sevmiyordum.

Diğerlerine mi? Tabii ki.

Benim için mi? O kadar da değil.

Sadece birkaç saat önce arkadaşlarımdan biriyle öpüşüyordum ve hatırladıkça dudaklarım karıncalanıyordu. Jasper'a bir sırık gibi tırmanıyordum ve şimdi bu deneyimi tekrarlamayı düşünüyordum, sadece önemli ölçüde daha az kıyafet ve yeni bir sırıkla.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, Vaughn muhtemelen şimdiye kadar çalıştığım en kalın penis olurdu. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, aleti kalınlaştı ve sertleşti. Sık beni.

Gözlerimi kapattım ve başımı kapıya yaslamak için zorladım. "Ben giderim."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi. "Beni izlemen umurumda değil, Dove. Sadece bir ara benim de aynısını yapmama izin vereceğine söz ver."

Homurdandım. "Beni her zaman izliyorsunuz." "Doğru."

Sesinin pürüzsüz, duygulu doğasının üzerimde bir okşayış gibi yuvarlanmasını, tüm kırılğan, kırık kenarları aşındırmasını gerçekten çok seviyordum. Bir parçam tüm gün boyunca onu dinleyebilirdi.

"Gözlerini aç Güvercin," diye seslendi ve ben itiraz etmedim, hatta bu dürtüye karşı koymaya bile çalışmadım. Sabunlu ellerini önce geniş göğsünde, sonra da aletinde gezdirdi. Her darbesi dikkatimi çekiyordu. Onu izlerken içime işleyen bir yoğunlukla beni izledi ve bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda neredeyse siktir et diyecektim. "Hiç piercingli bir erkeğin oldu mu, Dove?"

"Hayır," dedim ona dürüstçe. Önceki sevgililerim hakkında konuşmak istemediğimden değil.

Sadece, hayır.

İçimden bir ürperti geçti.

İçini çekti. "Yani ben senin ilkin mi olacağım?"

'İlk' deyişinde ayak parmaklarımı kıvrandıran bir şey vardı. İlklerin benim için pek bir anlamı yoktu.

Ama aletini yıkadıkça daha da sertleşti ve içime girerken nasıl hissedeceğimi merak ettim.

"Evet," diye itiraf ettim. "Gerçi denemekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi zaman gösterecek."

Hafifçe güldü ve duruladıktan sonra suyu kapattı. Sabundan arınmış, tüm vücudu pırıl pırıl parlıyordu. Güzel kelimesi onun hakkını vermiyordu.

"İlgileniyorsun," dedi ve bana doğru damlayarak ilerlerken geri çekilmeye bile çalışmadım. Islak ellerini her iki yanımda birer tane olmak üzere kapıya yerleştirdiğinde, bakışlarıyla buluşmak için başımı eğmek zorunda kaldım. Sıcaklık dalgalar halinde bana çarptı.

"Yaralanmadığından emin olmak için geldim."

"Öyle olsam umurunda olur muydu, Dove?" Gözlerinde merak yeniden belirdi ve neredeyse nasıl nefes alacağımı unuttum.

Dudaklarımı yaladım ve o biraz daha yaklaşırken cevabımı düşündüm. Saçlarından akan ılık su, unutulmuş bir gözyaşı gibi yanağıma damladı. Evet, umurumda olduğunu itiraf etmek için ağzımı açtığım anda, ağzı benimkini kaparken çıkardığım sesi yuttu.

Suyun canı cehenneme. Kollarımı ona doladım ve sonra beni yerden kaldırırken onunkiler de bana sarıldı. Vücudunun beni ezdiği hissi ve karnıma bastıran o delikli aletin ağırlığı dışında her şey kayboldu.

"Evet," başımı yana yatırıp ağzımı daha geniş açmaya zorladığında nefeslerimin arasında başardım. Dilinin benimkini okşaması, sistemimde kaynayan bir ihtiyaç patlamasına neden oldu. Kalçalarımı onun kalçalarına doğru sıktım.

Üzerimdeki yoga pantolonu, bir engel iması vermekten fazlasını yapacak kadar kalın değildi.

"Evet ne, Dove?" Öpücüklerini ağzımdan uzaklaştırdı ve çenemden kulağıma doğru ısıricı öpücüklerden oluşan bir yol izledi. Parmaklarımı omuzlarının sert ve gergin kaslarına geçirirken her bağlantıyla ürperdim.

"Evet," diye fısıldadım, tek hece zorlanmıştı.

Keskin dişleriyle kulak mememi çekti ve sonra geniş bir el pantolonumun kemerinin altına kaydığını ve külotumun parçalandığına yemin ettim.

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

Vaughn parmaklarını kırımın kaslarına geçirdi ve ben de kalçalarımı onun kalçalarına doğru biraz daha yukarı kaldırdım. Üzerinden hala akan su gömleğimi ıslatmıştı.

saniyeler. Ama ben çoktan kendi dudaklarımla onun dudaklarını bulmak için dönmeye başlamıştım. Ben onun dilini kendi dilimle oynamak için içime çekerken o kalçalarını içime doğru salladı. Nefesinde nane kokusu ve kahve notaları vardı.

Yoga pantolonumun dikişi yırtılırken üç düşünce çarpıştı. Birincisi, uyumak ve ağrıyan kaslarımı biraz dinlendirmek için zamanım olmuştu. İkincisi düşünmüştüm. Ve üçüncüsü...?

"Siktir," diye mırıldandı beni kapıdan uzaklaştırırken. "Dove, bunu gerçekten istiyor musun?"

Gözbebekleri kocaman olmuştu ve göğsü nefes alıp verirken kabarıyordu. Dudaklarımda onun tadını yaladım, tadını çıkardım. Ona karşı kıpırdanarak, neredeyse sözsüz bir şekilde beni yere bırakmasını istedim. Mantar şeklindeki başı neredeyse acı verici bir kızılığa bürünmüş kalın, kırmızı taçlı sikinin gösterdiği şiddetli ihtiyaca rağmen beni serbest bıraktı.

Neredeyse anında, parmaklarının kırımını ısırmasını ve göğüslerimi ezmesinin sıcaklığını özledim. Meme uçlarım özellikle muhtaçtı, ama kumaşın arkasına sıkışmışlardı, bu yüzden gömleği yukarı ve başımın üzerine çektim. Sırada çekiştirdiğim spor sütyenim vardı.

Nemli hava tenimi neredeyse serin bir şekilde okşuyordu.

"Lanet olsun, Dove." Kelimeleri, amımın ihtiyaçtan kayganlaşmasına neden olan bir tür saygıyla nefes verdi. Yoga pantolonundan geriye kalanları çıkardım ve onun

Parmakları kıpırdadı ama bana uzanmadı. Kontrol duygusu baş döndürücüydü ama bunu kabul ederdim.

Şu anda, bu beklenti ve arzu balonunun içine hapsolmuştuk. Bu buharlı banyoda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece ben vardım. Sadece o.

Külotum yere düştüğünde, dizlerime kadar takip ettim ve ellerimi kalçalarının kıvrılan ve esneyen kaslarında gezdirdim. Göz hizasında, siki daha da etkileyiciydi ve ağır, küt bir şekilde güzeldi. Göbeğimi sıkan bir kıvrımın ipucu vardı sadece.

Beni en iyi şekilde incitecekti. Dilimi ön spermin toplandığı yarıktaki gezdirdim ve siki seğirdi. Elimi aletin çevresine doladım ve avuçlarını tekrar kapıya çarptı.

Yukarı doğru bir bakış fırlattığımda sıcak gözlerini üzerimde buldum ve dilimi ucunda gezdirip haç şeklinde çıkıntı yapan metal parçalarının her birini keşfederken gülümsedim. Neden kendini bu şekilde deldirdiği ya da bunu yaparken ne kadar acımış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Her yerde.

Bakışlarının odağını bir an olsun kaybetmeden sikini yavaşça pompaladım. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz Vaughn?" O anda izin istemeye ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Ateşle oynuyorduk ve ben yanmak istiyordum.

"Dove, benden istediğin her şeyi alabilirsin," diye söz verdi. "Ama emin ol, tatlı kız. Çünkü senin amına bir kez girdiğimde, başka hiçbir yerde olmak istemeyeceğime dair bir his var içimde."

"O zaman buradan başlayalım," dedim ağzımı sikinin sıcak ucuna kapatmadan önce ve her yerimi sıkmama neden olan bir dizi küfür savurdu. Sikin dilimin üzerindeki ağırlığı uyuşturucu etkisi yapıyordu ve onu olabildiğince derine emerken elimle tabanında çalıştım. Onu boğazıma kadar sokmamın imkânı yoktu ama yine de deneyebilirdim.

Gözlerimi bir karanlık parıltısı doldurdu ama onu uzaklaştırdım. Aletindeki piercinglerin izini sürdüm, kendimi onların varlığına karşı toprakladım. Saçıma ağır bir el indi ama çok hafif ve çekingendi.

Bir kez daha yavaşça emip pompaladım, sonra çekildim, ona bakarken bizi hâlâ birbirine bağlayan tükürük ipinin farkındaydım. İfadesindeki hamlık içimi dışıma çıkardı. Bundan daha fazlasını istiyordum. Burada onunla birlikteydim.

"Saçımı çekebilirsin," dedim ona. "Ağzımı sikebilirsin." Sırıtmakla yüz buruşturmak arasında bir yerde duran bir ifadeyle dişlerini gösterdiğinde içimden bir ürperti geçti. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Öyle mi?" diye sordu, nefesi daha sık nefeslerle geliyordu ve sikinin avucumun içinde nabız gibi attığına yemin edebilirdim. Başını tekrar yaladım, tuzlu pre-cum damlalarını emdim. Onlar onundu ve ben onları istiyordum.

Şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun dışında.

Bu hariç. "Evet."

Bir an için gözlerini kapattı, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı. "Güvercin... benim için dayan, çünkü seni canlı canlı yiyeceğim."

Sesinin ipeksi tınısı, ham bir vaatle noktalandığında kalçalarım nemlendi. Bu kadar tahrik olmuştum ve öpüşmekten başka bir şey yapmamıştık. O kadar hızlı ve yumuşak bir hareketle, ben daha ne yaptığını anlamadan beni yerden kaldırdı.

Yatak odasının kapısını çekti ve banyodan gelen ışık odaya yayıldı, yatağını bir kılavuz direği gibi aydınlattı. Ama ışığı kapattı ve sadece televizyonun titrek ışığı üzerindeyken beni yatağa taşıdı. Etrafımdaki kolunun bandı çelik gibiydi ama teninin meme uçlarıma değmesi beni kıvrandırdı. Aleti amımı dürttü ve bir ses çıkardı

Beni yumuşak örtünün üzerine bırakırken nefes nefese kalmıştım.

Aşırı ısınmış tenime karşı hissettiğim zıtlık beni kıvrandırdı. Hareket etmeye başladım ama baldırlarımdan tutup beni kendisine doğru çekti. Sonra yatağın üzerine diz çökerken dizlerim omuzlarının üzerindeydi. Aı beni omuzlarımdan üzerine itti ama bu eğilmeyi kaldıracıktım.

Sonra ağzı, ağzımı öptüğü kadar derinden pmeyi planlıyormuş gibi amımın üzerine kapandı. Damarlarımda dolaşan saf sıvı ısı, dilinin ilk hamlesiyle alev aldı. Burnu klitorisimin üzerinde yavaş daireler çizdi. şpbesiz şişmiş ve muhtaçtı, çünkü en nazik fırçalar bile sinirlerimin üzerinde cızırdayan elektrik gönderdi.

Dilini iime her bastırđında, onu sıkıştırmak istedim. Yeterli baskı yoktu. Kahretsin, daha fazlasına ihtiyaım vardı. Ellerimi yatağın üzerinde düzleştirerek kalalarımdan daha sıkı sardım, böylece yukarı doğru ğtebildim.

Hınzır kıkırdaması iime bir arzu dalgası gönderdi ve sonra dudaklarını klitorisimin üzerine kilitledi ve basıncı görüşümü beyazlatana ve keskin bir sızı beni fişkırtana kadar dişlerine karşı emdi.

Orgazm sistemimde patladı ve boğazımdan beni ürküten bir çığlık kopardı. Kahretsin, bu çok iyi hissettirdi ve o hiç vazgeçmedi. Sanki zevk tetiğini bulmuş ve sıkımaya devam ediyordu. Kalalarımdan oynattım ama o emmeye, ısırmaya, yalamaya ve itmeye devam ederken bir kolunu kalalarımdan üzerinde tutarak beni yerimde tuttu. Serbest elini gövdemin üzerinde gezdirdi ve sonra bir gğşmn üzerine kaydırđı.

O bir meme ucuna uzanırken kendimi elimi onunkinin üzerine koyarken buldum. Parmaklarındaki nasırlar, çakıllı ete karşı mükemmel bir sertlikteydi. Onları nazikçe çekiştiriyor ve büküyordu.

Diğer elimle serbest gğşm kapatırken boğazımdan miyavlayan bir ses ıktı. "Daha sert, Vaughn. Beni her yerimden becer..." Ondan başka hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Sanki

Ne demek istediğimi göstermek için, ağzıyla okşamaya devam ettiği beyaz ısıdan acı fişkırana kadar meme ucunu sıktım.

Çıkardığı seslerin, höpürdetmesinin ve emmesinin bile beni tüketen ateşe yeni cıralar eklediğine yemin ettim. "Benim için gel, Dove," diye fısıldadı etime karşı. "Lanet olası gel, seni tekrar tatmak istiyorum."

Arka arkaya orgazm olmak bana göre değildi. Benden zaten bir tane çıkarmış olması yeterince şaşırtıcıydı ama vücudum itaatkâr bir şekilde eğildi ve parmaklarımın kıvrımını kendi kıvrımıyla eşleştirdi ve dişlerini klitorisimin üzerine sürttüğünde, meme ucunu neredeyse acı verici bir şekilde büktü ve çığlık attım.

Ses çığdı ve zevk her tarafımı sular altında bırakırken içimden patladı. Bayıldım mı yoksa uçtum mu bilmiyordum ama bir an ağzı amımda ziyafet çekerken, bir an sonra beni öpüyordu. Serbest bırakılmamın tadı her yerindeydi. Bütün yüzü kaygan bir şekilde boyanmıştı.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, onu kalçalarımın arasında sallarken kavradım ve çekiştirdim. Aramızda onu hizaladık ve bir elini boğazıma doladı. Hiç baskı yoktu, sadece hafif bir gerginlik vardı.

"Yavaş ol," diye emretti ve vücudumun çarşafların içinde eridiğine yemin edebilirim. Doğam gereği itaatkâr değildim ve o daha fazlasını istememi sağladı. Uzuvarım karıncalanıyor ve dudaklarım öpücüklerinden yanıyordu. Meme uçlarım çok güzel ağrıyordu ama amımın sıkılması gerçek bir ihtiyaç haline gelmişti.

"Seni istiyorum," diye itiraf ettim hiç utanmadan.

"Ve sen de bana sahip olacaksın, Dove, ama sen küçük bir şeysin ve ne kadar esnek olsan da seni incitmek istemiyorum."

"Bu acıyı istiyorum," diye karşı çıktım. Her lanet şeyi istiyordum.

"Artık acı yok," diye fısıldadı itirazlarımı susturmak için dudaklarıma yapışmadan önce ve sonra girişimi dürttü. İlk itme sığdı, sadece zar zor geçiyordu.

Ağızına. Piercing'inin sürtünmesi beni aydınlattı, hisler neredeyse yabancıydı ve ereksiyonunun sıcaklığıyla yarışlıyordu.

En son ne zaman bir sikin üzerine binmek istemiştım? Unutmuştım, ama kalçalarımı kaldırdığımda bile elini boğazımda sıkıca tuttu ve içeri doğru ilerlerken üst bedenimi onun için sabit tuttum.

Kocaman.

Bendy haklıydı ve bacaklarımı kaldırıp onun etrafına sararak itişlerinin açısını derinleştirdim. Her seferinde biraz daha derine bastırdı ve ne kadar iyi hissettirdiği için ağlamak istedim.

"Bana tutun, Güvercin," diye emretti ve sesinde çok daha fazla gerginlik vardı. Alnında, titreyen televizyon ışığından zar zor görünen bir damar zonkluyordu ama kollarını kavradım. Kaslarının parmaklarımla altında kıvrılıp bükülmesi heyecanımı bir kat daha artırdı.

Kalçalarının her yuvarlanışında içime daha derin bastırdı ve ben de onunla buluşmak için doğruldum. Sert nefes alışları benim pantolonumla yankılanmaya başladı. Daha fazlasını istiyordum.

"Onu sana vereceğim," diye söz verdi. "Geliyor. Ama önce sen..." Sonra bana çarptı ve yıldızları gördüğüme yemin ettim. Onun gerginliği ve yakıcılığı karşısında çığlık attım. Delici alet daha fazla siniri ateşledi ve onu her yerde hissedebiliyordum.

Dışarı çektiğinde, zevkten hıçkırma hıçkırma ağladım. İçime girdiğinde, inledim. Sonra içimde sallanmaya başladı ve ben itilmemek için çaresizce ona yapıştım. Beni tekrar öptü, soluduğum tek oksijen o olana kadar havamı emdi ve bu sefer ayrıldığında yanaklarıma gerçek gözyaşları sıçradı. Kasılmalar amımın derinliklerinde başladı ve tepeden tırnağa sarsılana kadar yayıldı.

Çekildiğinde hâlâ titriyordum ve ona uzanamadan beni yüzüstü çevirip ellerimin ve dizlerimin üzerine çekti.

Oh.

Sikey
im.

Evet.

"Benim sıram, Dove," diye fısıldadı, sonra kendini hizaladı ve içime geri itti. Hay sikeyim. Başımı geriye attım ve saçlarımı elinin etrafına sarıp kalçamı kavradı. Parmaklarımı çarşafın içine soktum ve buna hazırlandım.

"Evet," diye
yalvardım.

Yalvardım amına
koyayım.

İkinci kez sormama gerek kalmadı. Vaughn, amımın titremesine ve aletin etrafında sarsılmasına neden olan vuruşlarla içime girmeye başladı. Acıyı değiştirir gibi kalçalarını döndürdü ve her vuruş beni daha da yukarıya gönderdi.

Uçmak. Uçmayı biliyordum ve lanet olsun, bu uçmaktı. İçimde sallanmaya devam ederken inledim ve adını tekrar tekrar haykırdım. Ayarladığı ritim cezalandırıcı bir tempoydu ve acıyı istediğimi söylediğimde beni dinlediğine yemin ettim çünkü oradaydı, her eve dönüşte beni acı noktasına kadar geriordu ve sonra tekrar boşalıyordum.

Sarsıldıkça saymayı unuttum ve sıcak tohum içime fişkirirken bir çığlık attı. Sanki kimyasal bir reaksiyon gibiydi ve beni çaresizce ona kenetlemişti. Onu içimde istiyordum. Onun da benim gibi patlamasını istiyordum. Yüzümden ter damlıyordu ve bir noktada birlikte yere yığıldık. Kocaman vücudu benimkini örtüyordu ve ben bu hissin tadını çıkarıyordum.

Dışarıdaki dünya karanlık ve tehlikeli bir yerdi. Hapishanemi güzelleştirmeye çalışmışlardı ama bu ana kadar onun bir kafes olduğunu unutamamıştım. Önce dans edip uçabildiğim stüdyo, şimdi de bu.

Bir daha asla taşınmak istemedim.

Neredeyse halsiz bir şekilde uyukluyordum, içimden çıkarken hareket ettiğinin yarı yarıya farkındaydım. İnledim, ses hiç çaba harcamadan dışarı çıktı. Bir elini kalçamda ve sonra sırtımda gezdirdi. Kulağıma yumuşak, ipeksi bir sesle, "Uyu tatlı güvercin, sana sahibim," dedi.

Yaptı ve o an için ona inanmaya çok istekliydım. Onun yokluğunda yatak yer değiştirdi ve sonra elinde sıcak, nemli bir bezle geri döndü. Bacaklarımın arasını okşadı ve hassas tenime dokunduğunda inledim. Ama bir meme ucumu öptü, sonra dudaklarına götürdü, beni heyecanlandırmaktan çok rahatlatan bir hareketle diliyle okşadı.

Tekrar daldım ve sonra o tekrar yatağın üzerindeydi ve ben ona sokulurken kolları beni sarmıştı.

Bundan sonra ne olursa olsun yarın Emersyn'in sorunuydu. Bugün...

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," diye fısıldadım. "Seni tekrar becerebilir miyim Vaughn?"

Sıcak kıkırdaması bir an için neredeyse hüzünlü geldi ve omurgamı bir endişe ürpertisi sardı, ama elinin nazık bir dokunuşuyla bunu hafifletti. "Ne istersen, güzel Güvercin. Ama şimdi uyu ve sana sarılmama izin ver."

Bunu

yapabilirim.

Ben de yaptım.

Arka planda haberler kayıp bir mirasçının hikâyesini anlatırken bile uyku beni ele geçirdi, ama onu izleyemeyecek kadar rahat ve onun hissiyle doluydum.

Yarın halledebilirim.

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

H Etrafımı yemek sarmıştı, göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve tek yapmak istediğim daha derinlere gömülmekti. Ama bu kadar derin uyumayı göze alamazdım. Son kez

Bu kadar rahattım.

Gözlerim televizyondan gelen zayıf titreşimlerle karanlık odaya açıldı. Vücudumdaki acı, sert bir bedenim bana yaptığı baskı ve kıcıma sokulmuş çok uyanık bir aletle birleştiğinde uykulu boş noktaların hepsini doldurdu. Küçük bir inilti çıkardım ve mesanem bir protesto verdi.

Dikkatle kolunun altından sıyrıldım. Uyluklarımın arasındaki belirgin ağrı, çok kapsamlı ve derin bir şekilde becerildiğimi ilan etse bile, günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Kendim için biraz güç toplamıştım. Dans etmişim. Uçtum. Sonra bu güzel adam bedenimle oynamış ve benim de onunla oynamama izin vermişti.

Emersyn Sharpe'ın yıllıklarında, biz buna kazanıyor.

Neyse ki televizyondan banyoya girmeme yetecek kadar ışık geliyordu. Işığı yaktım ve gözlerimi kısarak çılgın saçlarımın tacını gördüğümde neredeyse kendime gülecektim. Yatak başının benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Bir meme ucumun hemen altında bir morluk vardı, şekli mükemmel bir morluktu ve kalçamda güzel bir el izi vardı.

İçimde patinaj yapan heyecan beni endişelendirmeliydi. Aslında, kendimi aynadan uzaklaştırdığımda, bu beni kesinlikle endişelendirdi. Burada kalmayacaktım. Doktor buradan çıkmama yardım edecekti. Doktor'u düşünmek bile kalçalarımı yeniden sıkımsatmaya yetmişti. İşeyip mesanemi boşalttım ve sonra temizlendim.

Acıya rağmen, Vaughn'un ılık, nemli bir bezi kalçalarımın arasına bastırıldığını ve beni de temizlediğini hayal meyal hatırlıyordum. Bu hareketindeki düşüncelilik beni gülümsetti. Parmağıma biraz diş macunu sürdüm ve bunu dişlerimi temizlemek için kullandım. Dilini yutmaya çalışmama rağmen diş fırçasını kullanamadım.

Bir tarak buldum ve saçlarımda gezdirdim. Neyse ki saçlarımı daha önce yıkadığım için oldukça iyi açılmıştı ama kabarıklığı düzeltmek mümkün değildi. Aynada görünüşümü incelerken kapının hareketi dikkatimi çekti. Sessizce içeri doğru sallandı ve güzelce boyanmış kas kütlesi görüş alanımı doldurdu. Uykulu ifadesi ve belli belirsiz kaşları beni yakaladı.

Dönerek lavaboya yaslandım ve onun kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştım. O duygulu ağzından gerçek bir gülümseme yayıldı ve göğüs uçlarım gerilirken bile amımın beklentiyle karıncalandığına yemin edebilirim. Aletindeki çıkıntı bana orada da aynı ilginin olduğunu vaat ediyordu.

"Bir rüya gördüğümü sandım," diye mırıldandı o saten gibi sesiyle, aradaki mesafeyi kapatıp beni soğuk tezgâha yaslarken. Sıcak vücudu ile soğuk mermer arasındaki zıtlık ona olan farkındalığımı daha da arttırdı. Vaughn tüm banyoyu doldurmuştu ve aşırı ısınmış teninin meme uçlarıma değmesi beni yukarı doğru itti.

Beni fazla bekletmedi.

Kollarımı boynuna doladığımda bile öpücük ayak parmaklarımı kısıyordu. Kıcımlı avuçlayarak, sikinin sert uzunluğuna dayanana kadar beni kaldırdı. Kalçalarım kaygan bir nemle kaplanmıştı ve sikinin kalçalarımın arasından kayması ikimizin de inlemesine neden oldu ama öpüşmeyi bırakmadı. Aksine saçlarımı okşadı ve öpüşmeyi derinleştirmek için başımı geriye yatırdı.

Ağzımı açıp beni tahrip etmesini beklerken parmaklarımı boynuna geçirdim. Tek tadabildiğim oydu. Bir şekilde, sabah nefesinin bile olmaması haksızlık gibi görünüyordu ve

Aynı zamanda bunun için çok minnettardım. Göğüslerimin onun göğsüne sürtünmesi içime saf bir şehvet dalgası gönderdi.

Gerilmediğim için bir sonraki hareketimden pişmanlık duyabilirdim ama bacaklarımı kalçalarına doladım ve kendi bacaklarımı kaldırdım. Sikini amıma ilk değdirdiğinde döndüm ve sonra üzerine çöktüm.

"Siktir." Öpüşürken bu kelimeyi homurdandı ve parmaklarının saçlarımda sıkılaştığına yemin ettim. Hassas bedenimi dolduran kalınlığına eşlik eden güç patlaması beni aydınlattı.

Hâlâ saçlarımı kavrarken, bana bakabilecek kadar geri çekildi, kalçalarımı döndürüp sallarken bile, yavaş ve sabit bir şekilde ona biniyordum, böylece o delicinin ve okşadığı her sinirin tadını çıkarabiliyordum.

"Sen lanet olası bir rüyasın," dedi bana duygu yüklü bir sesle, kontrolü elimden almakla tehdit ediyordu ama hareket ederken tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Karın kaslarımın kıvrılması ve sıkılaşması, geri çekilmeden önce kıvranmama izin verdi. Her hamle onu biraz daha derine itti.

Alnında bir damar zonkladı ve topaz gözleri karardı. Avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başlarken saçlarımı bir an olsun bırakmadı. Kıcıma ulaşip bir yanağımı sıktığında, ben de aynı şekilde karşılık verdim ve ikimiz de tıslayana kadar aletini sıktım.

"Beni becermek mi istiyorsun, Dove?"

Sesindeki baştan çıkarıcılık karşısında gırtlığımdan bir kahkaha kaçtı. Ya da belki de sesinin cazibesiydi. Ondan kaçan her hece sıvı seks gibiydi ve bu onu daha çok istememe neden oluyordu. Kalçalarımı sallayarak onun itişlerinin hızını kontrol ettim. Çok zor bir egzersizdi ama beni titretip sarssa da bunun için buradaydım.

Böyle bir şansı bir daha ne zaman yakalayacağımı kim bilebilirdi ki? Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırıyordum. Ne kadar uyuduğumuza dair bir fikrim yoktu ama belki de diğer bekçilerim nerede olduğumu biliyordu ve umursamıyorlardı.

Jasper'ın Doc'un etrafındaki davranışlarına bakılırsa, bundan şüpheliydim. İkisini de düşününce Vaughn'un etrafında daha da sıkı kenetlendim. Onun homurtusu benim inlememle eşleşti. "Zaten öyle olduğumu sanıyordum," diye fısıldadım, bu kez tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. Saçlarımı bırakmamasını ve parmaklarının kıcıma batmasını seviyordum. Bir parmağının anüsümün kenarına sürtünmesi aklımda başka fikirler olduğunu gösteriyordu.

O piercingler kıcımda nasıl bir his uyandırırdu?

Bu, içimde bir başka sıcaklık fıskırmasına neden oldu ve her itişime tam bir bükülme eklemeye başladım. Çenesindeki bir kas kıpırdadı ve sonra dönüp bizi banyodan çıkarmadan önce bana vahşi bir sırtış attı. Attığı her adım onu içimde daha da derinleştirdi ve sonra beni yatağa yatırdı. Elinin çekişi bedenimi eğilmeye zorladı, ancak beni takip etmek yerine dik durdu.

Siktir, biri kontrol istiyordu.

"Bunu baş aşağı da yapabilirim, biliyorsun," diye alay ettim, ellerimi başımın üzerinden yorgana bastırmak için onu bırakırken. Yukarı doğru iterek vücudumu uzattım ama bacaklarımı kalçalarına dolamaya devam ettim.

"Becer beni," diye fısıldadı kesik kesik bir nefesle.

"İstiyorum," diye söz verdim ve sözümü yerine getirdim. Bu biraz da ipeklere tırmanmak için yapmam gereken kalçalarımı ve karın kaslarımı esnetme hareketine benziyordu. Hızımızın kontrolünü elimde tutarken kan başıma hücum etti ve piercing'inin her derin fırçası bu hissi daha da artırıyor gibiydi.

Tam oradaydım, sınırda geziniyordum. Çok kolay boşalabilirdim ama onu kaybettirmek istiyordum.

"Çok güzel amına koyayım," diye fısıldadı ve o kocaman, renkli ellerinden birini karnımın üzerinde gezdirdi ve sonra göğüslerime doğru indirdi.

Önce birini, sonra diğerini avuçladı. Dokunuşlar sert ama son derece nazikti. İlk çimdik keskin bir ısırik olduğunu kanıtladı

ve bunun şoku tüm sistemime yayıldı.

"Sana ne istersem yapabileceğimi söylemiştin," dedi, bu kez her iki eliyle de birer göğsümü kapatarak. Bizi birbirimize bağlayan ve ritmi koruyan tek şey bacaklarım ve kalçalarımıydı. Yanık, parmaklarının meme uçlarımdaki keskin kıvrımlarının sadece arttırdığı zevke bir kenar ekledi. Kahretsin, acı. Acıyı istiyordum. Sikinin cezalandırıcı gücünü istiyordum.

"Evet," diye onayladım. "Beni nasıl istiyorsun?"

Sanki ondan bir tür tasma almıştım, sahip olduğunu bile bilmediğim bir tasma. Omuzlarım yatağa çarptı ve ayaklarımı iki yanıma doğru itmek için bacaklarımın kilidini açtı. Neredeyse mükemmel bir şekilde ikiye katlandım. Hamstringlerimin gerilmesi, zaten beni tüketen ateşe lezzetli bir parlama ekledi.

"Oh, sik beni, Dove." Her kelimeyi bir mermi gibi itti. Bir elini baldırlarımdan birine dayadı, diğerini yatağın yanına dayadı ve itişlerinin cezalandırıcı hızını devraldı. Bu açıda kaçış yoktu, her yerimi siktiğini hissediyordum.

Kaçmak için neredeyse çaresizce ileri geri döndüm ve aynı zamanda daha fazlasını istedim. Bir ara adını haykırdığıma yemin edebilirim ama bu sadece kıcımlı yatağın kenarına doğru sürüklerken açısını ayarlamasına neden oldu. Serin hava morarmış ve şişmiş amcığıma sürtündü, sonra sert bir hamleyle geri itti ve parçalandım.

Onun belirlediği acımasız ritme uymak için eğilip bükülürken ve aynı zamanda bu çılgınca savunmasız pozisyonda bile ona uymak için savaşıırken çığlıklar boğazımı acıttı.

"Daha fazla," diye yalvardım. Beni her seferinde yalvarmaya iten şey neydi? Bir kereden fazla sormama gerek yoktu. Bacaklarımı serbest bıraktı ve doğruldu. İçimden çıktığında, kaybettiğim için inlemek istedim.

Aletindeki kızarıklık, parıldadıkça onu çok daha çekici hale getiriyordu.

"Arkanı dön," diye emretti ve ben de ellerim ve dizlerim üzerinde dönmek için çabaladım. "Bu ayak ileri."

Ayağım elime paralel ve yan yana gelene kadar sağ bacağımı öne doğru kaydırmanın zorluğu, vücudumun gerginliğine yeni bir yanık ekledi.

"Daha önce hiç kışını siktirdin mi, Dove?" Ben pozisyonumu korurken başparmağı kenarları okşuyordu. Sakinleştirmek için mücadele etsem de nefesim patlayıcı pantolonlarla geldi. Nefes kontrolü daha uzun süre dayanabileceğim anlamına geliyordu.

Yapabiliriz.

"İstersen yapabilirsin ama o piercinglerin ne kadar kolay takılacağını bilmiyorum."

"Benim sorum bu değildi," diye azarladı ve elinin bir kış yanağına inen ağır tokadı alevlerin beni tüketmesine neden oldu. "Piercingimin ilk olduğunu biliyorum. Hiç kışını siktirdin mi?"

Havayı bozuyordu. Bunu tartışmak istemiyordum. "Evet," dedim ona. "Sikişmenin geri kalanına dönebilir miyiz lütfen?" "Lütfen "i sonradan aklıma geldi. Sonra kışımındaki acıyı ovdu ve sikini amcığımla aynı hizaya getirdi.

"Dove, evet, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Sadece bana yalan söyleme. Eğer biri sana zarar verirse, yavaş yavaş gideriz. Sana daha fazla acı çektirmeyeceğime söz verdim ve bunda ciddiydim." Bu sözler hain gözyaşlarını tetikledi. Biri kaçarken diğerleri boğazımı tıkadı. Görevi olan bir adam gibi içime girdi ve kenarda beklettiği orgazmlar çığ gibi üzerime düştü.

O amıma vurdukça biraz fişkırdığıma yemin edebilirim. Dünya kenarlarından karardı ve sonra hiç olmadığım kadar sert boşaldım, vücudum kenetlenirken ona geri çekildi. O da benimle birlikte boşaldı, sıcak salıverme sistemimi eritti.

Bacağımı indirip beni göğsüne yaslayarak yuvarlayana kadar ağladığımı fark etmedim. Teşekkür ederim

Lanet olsun, yüzümü göremiyordu. Titrediğimi hissedebilmesi yeterince kötüydü. Sarsıntılar sanki içimden geliyor gibiydi. O güçlü kollarını bana doladı ve dudaklarını kulağıma bastırdı.

Ağızından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamıyordum, sadece o yumuşak mırıltı ona güvenmemi istiyordu. Bu beni ona tutunmaya çağırdı ve ben de tuttum. Tırnaklarımı kollarına geçirdim. Morarmış ve titreyen amımdan şişmiş meme uçlarıma, onu içeri almanın ağırlığı altında sallanan zihnime kadar.

Ne halt ediyordum ben? Sikişmek iyiydi, bunca haftadan sonra biraz rahatlamak, bunu hak etmiştim. Ama o çok derine iniyordu. Analla negatif ilişki kurduğu gerçeği. Bu, kilitli tuttuğum, bir düzine kilitli kapının ardında barikat kurduğum bir yalnızlığı çağırıyordu.

Dudaklarını boğazıma bastırması beni rahatlattı. Kollarındaki güç ve ellerinin nazik hareketleri de öyle. İçimden çıkarken bile ürperdim. Yüzümü çevirmeye çalıştığımda üzerime yuvarlandı ve yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı. "Güvercin, seni incittim mi?"

"Hayır," dedim ve sesim istediğimden biraz daha tırtıklı ve sümüklü çıktı. Nefesimi içime çektim ve sonra gözyaşlarımı yuttum. "İyi hissettin."

Sadece banyodan ve televizyondan gelen ışıkla, yüzü aydınlık ve karanlığın bir kontrastıydı. Gölgeler ve çizgiler. Vahşi ve sadık.

Kendini adamış.

Bu kelime de nereden çıkmıştı? Adam

kaçıran, hatırladın mı Emersyn?

Doğru.

Burnumu çektim ve sonra ayağımı kalçasının arkasında gezdirerek kontrolü tekrar ait olduğu yere getirdim. Yılların disiplini, nefes kontrolü ve ihtiyaç gözyaşlarını kuruttu ve titremeyi kovaladı.

Vaughn'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Kendini bu kadar övme Şahin," diye takıldım onun yırtıcı kuş ismini kullanarak. Bu duygusal mesafeye ihtiyacım vardı. "Çok iyi sevişiyorsun ve ben seni günlerce hissedeceğim. Ama sevişmeyi benim için bir anahtarla karıştırma."

Kaşlarını çattı ve sonra beni öptü. Arzuladığım cezanın her zerresiydi. Birimizin dudağının dişlerimizle kesildiği bakır parıltısı bile ve dürüst olmak gerekirse kim olduğunu söyleyemezdin.

"Kendin hakkında ya da bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi konuşma," diye alçak sesle uyardı. "Onunla boğuşabilir ve onu kilit altında tutmaya çalışabilirsin. Hatta içine kapanabilir ve bunu tartışmak istemeyebilirsin. Ama beni reddetme ve kendini asla reddetme." Sonra kendini üzerimden kaldırdı ve aniden banyoya girerek gözden kayboldu.

Pişmanlık ağzımda buruk ve acı bir tat bıraktı.

Yan dönerek banyodan uzaklaştım ve neredeyse hiç görmeden televizyona baktım.

Haberler reklamdan döndüğünde ne söylemem gerektiği üzerinde çalışıyordum ve resmin altında Kayıp Mirasçı başlığıyla ekranda kendime baktım.

Ailemin beni ne kadar özlediğini ve beni sağ salım eve getirecek herhangi bir ipucu için yüz binlerle ifade edilen bir ödül koyduklarını açıklamak üzere ekrana geldiğinde yüzümdeki tüm kan çekildi.

Ölsem daha iyi.

Bir saniye sonra Vaughn'un odasının kapısı pat diye açıldı ve sanki polisler üzerime geliyormuş gibi geriye doğru kaçtım.

Hayır. Hayır.

Beni bu kadar çabuk bulamazlardı.

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

VAUGHN

ÖNCE ...

"W Nereye gidiyorsun?" Ben buzdolabına yönelirken Jasper sordu. Ona söyledim, ama bu diktatörlük taslayan ahmakla gerçek bir konuşma yapmayı gerektirebilir ve şu anki ruh halime göre bunun sonu iyi olmaz.

İkimiz için de.

Ben de onu duymamış gibi yaptım ve içeri girdim. Dove buranın içini asla görmemeliydi. Buraya sakladığımız piçi görmemeliydi. O pisliklerin ona saldırabileceği hiçbir yerde olmamalıydı.

Buzun üzerinde duran 19 Diamond tam kanlı bir üye bile değildi. O da olmayacaktı. Hayır, o ve arkadaşları bölgemizdeki birine pusu kurarak paylarını almaya gidiyorlardı. Girin. Çıkın.

Güvercinimizi seçmeleri onlar için ne talihsiz bir şans.

Meeks'in buraya gelmesi sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi. Liam ve Rome adamlarının gittiğinden emin olacaktı. Liam'ın Jasper'ı kızdırmaya çalışmaktan başka burada ne aradığından emin değildim. Bok çukuruna adımımı attığımda kapı arkamdan çarpmadı. Leş gibi kokuyordu. Bu kokudan kurtulmak için yeterince çamaşır suyu yapmamışlar. İçeriye ateşe vermemiz gerekebilirdi ama bunun pek bir yararı olmazdı.

Muhtemelen bütün depoyu yakar.

Jasper omzumu tutmadan önce ikinci kapıya varamamıştım.

"Hawk," dedi Kellan neredeyse iç çekerek ve onunla yüzleşmeden önce Jasper'ın elinden kurtuldum. Az önce Meeks'in lanet parmağını kesmiş ve kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırarak onları buradan göndermişti. "Bırak artık."

"Hayır, ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

Kellan'la bakışlarımızı kilitlediğimizde gözlerindeki yakarışı okudum. Bu işin peşini bırakmamı ve onun halletmesine izin vermemi istiyordu. Her zaman yaptığı şeyi yapmamı, yani gerilimi azaltmamı, yönlendirmemi ya da araya girmemi istiyordu. Jasper'ın bana dik dik baktığı yere bir göz attım. Boynunda hilal şeklinde bir iz vardı.

Tırnak gibi hilal şeklinde.

Gözlerimi kısmıştım. Hepimizin kurulmasına yardım ettiği stüdyodan herkesi kovmuştu. Sonra da onu izlemek için içeri girmişti. O haklıydı.

Onu asla bırakmayacaktı.

"Jasper, Tanrı aşkına," diye çıkıştı Kellan. "Hadi ama. Yeterince sorunumuz var, birbirimizle kavga etmemize gerek yok."

"Raptor'a ne zaman söyleyeceksin?" Evet, bu özel tartışmayla işim bitmişti ve Kellan'ın bakışları Jasper'dan bana sıçradı. Bakışlarındaki talebi görmezden geldim. Bu kavgayı istemiyordu. Haftalardır bundan kaçınıyordu ve hepimiz buna izin vermiştik.

Ona izin vermiştim.

"Onu bu işe karıştırma," dedi Jasper, hararetli sesi hızla soğuyarak. Gözlerindeki parıltı buza dönüştü ve çenesi gerildi. "Bu işi ben hallederim."

"Oh," dedim yavaşça. "Öyle mi? Çünkü benim durduğum yerden bakarsak, bu saçmalığı ilerledikçe uyduruyorsun. Bakalım, Eric Arlington'ı içeride bir duvara asmışız, kan kaybediyor ve bir dizi kırık kaburgası daha iyileşiyor. Hâlâ altına sıçıp sıçmadığından emin değilim. Ama Doc'u onu iyileştirmesi için tekrar çağırırsanız, muhtemelen kıcınıza tekme basacaktır."

Kellan inledi.

"O zaman şu zaman kaybettiğimiz küçük 19 Elmas sikik hakkında konuşalım. Onun verecek cevabı yok. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Eric'i sorularla rahatsız etmeyeceğiznk bir ya da on kilo et alacağız. Tamam. Ama 19 Diamond, onu serbest bırakın ya da boğazını kesin, hangisi olduğu umurumda değil. Onlardan daha fazla belaya ihtiyacımız yok. Oh, ve lanet Meeks'i de unutmayalım.çünkü o bela yine üzerimize gelmeyi bekliyor. O parmağın gitmesine izin vermeyecek."

Kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kapamış olan Jasper geri adım atmadı. "Yaşayacak ve yeterince hızlı hareket ederlerse onu tekrar takabilecekler. Onu öldürmek bizi tam ölçekli bir savaşa götürebilirdi."

"Dove işin içindeyken kanlıatışmalarok daha iyi oluyor, değil mi? Onu kilit altında tutacak başka bir şey."

Kellan'ın derin iekişini duymaktanok hissettim. Jasper bir yumruk attı. şiddetten her zaman yarım adım uzaktaydık. Bu birimizin diğerine saldırdığı ilk sefer değildi ve son da olmayacaktı. Yumruğunu yakaladım, avucumaarparken darbeyi emdim. Darbenin arkasında öfkeli olmaktanok kızgın olduğunu anlamama yetecek kadar g vardı. Ama fke oradaydı.

Sorgulanmaktan nefret ederdi.

Ve normalde, sorgulamazdım.

Elimi yumruğunun etrafına kilitledim ve ikinci yumruğu savurduğu anda yakaladım. Saf gle onu yakalamıştım. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Yine de acele etmeyealıştı ve dizi kalamın yan tarafınaarptı. Eğer doğru anda dönmemiş olsaydım, taşaklarımı boğazıma geçirecekti.

"Kötü hareket," diye azarladım onu ve kollarını dışarı doğruektim. Tısladı.ocukken geçirdiği bir sakatlıktan dolayı dirseği kötü durumdaydı. Jasper'la deşmemiz Raptor'la haftalarımızı almıştı. Uzun süre boyunca, doğru şekilde iyileşeceğini düşünmemiştik. Bu onun beyzbol kariyeri fikrini mahvetmişti.

Kırılan diz kapakları uyarı olarak ve bedelini kanla almak için teslim edilmişti. Bizi incittiniz. Biz de size iki kat daha sert karşılık verirdik. Sonunda, sadece yaralarla yetinmedik.

Jasper'ın irkilmesinden yararlanarak boğazını sıktım ve onu masaya geri çarptım. Bir dakika sonra Kellan'ın silahı omzuma dayanmıştı. Bu açıdan Jasper'a zarar veremezdi. Ama beni bir süreliğine mahvedebilirdi.

"Bırak onu Vaughn."

"Bunu konuşarak halletmeliyiz," diye karşı çıktım. "Ve bunu ben başlatmadım."

"Yapmadığını biliyorum," diye kabul etti. "Ama bu şekilde bitirmeyeceğiz. Yeterince sorunumuz var. Üçümüz kavga edemeyiz."

Jasper tek kelime etmedi ve ikimiz de başka tarafa bakmadık. Gözlerindeki soğukluk bana ruhumun ne kadar ölü olduğunu hatırlattı. "Onu eve ne zaman gönderiyorsun?" Çünkü her şey buna bağlıydı.

"Ne zaman olacağına ben karar veririm."

"Ne zaman?" Tersledim, çünkü bu cevap bana sökmeyecekti.

"Güvende olduğu zaman."

"O şerefsiz tam şurada..."

Jasper Kellan'a bir bakış attı ve ben hırladım. Onu bırakarak birkaç adım geri çekildim. Bir yumruk çeneme çarptı ve başımı yana salladı. Ağzıma kan doldu ama tereddüt etmedim. Sadece tepki verdim. Yumruğum Jasper'ın yüzüne çarptı ve kıcı yere düştü. Yere çarpmadan önce onu yakaladım. Bu kez sağlam kolunu arkasından çekip yüzüstü masaya çarptırdım.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kellan'ın öfkeli hırıltısı duvarlarda yankılandı.

"Kararı ben veririm," diye hırladı Jasper, onun pozisyonundan etkilenmemişti. "Sen değil. Kellan değil. Ne lanet olası Rome ne de Freddie. Ben karar vereceğim."

Onun güvenliği her Şeyden önce gelir."

Baypas edemediği bir kiŐinin kararı vardı. Kendisi hariç. Onu buraya getirdiğimizden beri Raptor'la konuŐmaktan kaçınyordu. Jasper'ın kıcına tekmeysi basmayı düşündüm. "Benim için bir daha gelersen," diye uyardım onu serbest bırakmadan bir kalp atıŐı önce, "bunu iyi değerlendir, çünkü başka bir Şansın olmayacak."

Ben depo odasının kapısına yönelirken Kellan bana bir bakış fırlattı.

"Vaughn..."

"Hayır," dedim ona. "Kendi pisliğini kendisi temizleyebilir. Onu burada, bir kafese hapsetmiŐ ve ellerini onun boynuna koymuŐ."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkamaz Kellan tüm dikkatini doğrulan Jasper'a odakladı. Burnundan ve dudağından kan akıyordu. Beklemeyen Kellan, Jasper'ın gömleğinin bir kısmını yumrukladı ve boynuna baktı. "Ne oluyor lan...?"

"Sen karışma." Jasper onu itti ve yıllar sonra ilk kez üçümüz de kendi taraflarımızda, anlaŐmazlık içinde durduk. Kellan'ın silahı elinde, kalçasının yanında duruyordu ve yere doğrultulmuştu. Jasper masadan aldığı bir çift paket peçeteyle yüzündeki kanı sildi, ben de parmak eklemlerimi kırdım. Gmleğimde kan vardı.

Umursadığımdan değil.

Çok daha fazlası olmak üzereydi.

Ama kan Jasper'ındı. Birbirimiz için kan akıttık. Birbirimizin kanını akıtmadık.

"Bunu bu Şekilde bırakamayız," dedi Kellan, an acı verici bir Şekilde uzadıktan sonra.

"Bu ona bağlı," dedim ona. "Son zamanlarda çok fazla telefon görüŐmesi yapıyor ama bu sadece onun kararı değil."

"Ne zamandan beri söz hakkın olduğunu düşünüyorsun?" Jasper masadan uzaklaşıp bana doğru birkaç adım atarak itiraz etti.

"Çünkü orada sadece sen yoktun," diye hatırlattım ona. Hepimiz oradaydık. Her zaman hepimizdik. Biz daha bu kelimeyi anlamadan önce bir aileydik. "Şimdi ben elmasla ilgileneceğim ve o pisliği temizleyeceğim. Sonra sen de şu Arlington'la uğraşacaksın ve tüm çöpleri dışarı çıkaracağız."

Üzerinde ne kadar uzun süre oturursak, o kadar fazla tehdit olabilirdi. Dove'u arama çalışmaları sakinleşmişti ama sona erdiğini düşünmek hataydı. Dedikodular ve gazeteler onun Eric'le birlikte kaçtığını öne sürüyordu ama bu hikâye uzun süre devam etmeyecekti.

İki hafta önce nihayet kayıp olduğunu bildirdiklerinde değil. İhbar dans şirketinden değil, Arlington'ın ailesinden gelmişti. Söylentilere göre onlar da özel bir dedektif tutmuşlardı. Bu da aramanın Braxton Limanı'na kadar daralma ihtimali olduğu anlamına geliyordu. Eğer zorlamaya başarlarsa, şoförü olduğu için Kellan'ın izini bulma ihtimalleri vardı ya da şehirdeki yerel ekibi aramaya başlayacaklardı.

Bütün yollar bize çıkabilir.

Ben odaya girerken iki adam da bir şey söylemedi. Arlington'ın ağzı kapatılmış ve köşesine zincirlenmişti. Buradaki koku gözlerimi yaşarttı. Acemiye doğru giderken hiç yavaşlamadım. Fitillerini buraya batırıp kan almalarının söylendiğinden başka bir şey bilmiyordu.

Dove'u gördüklerinde gördükleri tek şey biraz eğlenceydi. Vahşi köpekler gibi parçalayıp kapımızın önüne bırakacakları bir eğlence.

Şerefsizler.

Jasper ve Kellan beni içeri kadar takip ettiler ama ben elmasın boynunu kırarken hiçbir şey söylemediler. Diğer yere düşerken Arlington bir dizi çığlık attı. Üçümüz de ona bakmak için döndük. Ne gariptir ki, son birkaç haftadır ona çığlık attırmak giderek zorlaşıyordu. Jasper'ın ona odaklandığı zamanki bakışı kesinlikle öldürücüydü ve Kellan'ınki de daha iyi değildi.

Jasper bir süre sonra, "İyi," dedi. Tek bir hece. Sert bir nefes.

Ama bu bir anlaşılmıyordu. Eline bir bıçak girdi ve Kellan'ın silahı ortadan kayboldu. Bıçağı vardı ama çıplak ellerimi tercih ederdim. Elmas yerde kalabilirdi. Arlington'a yaklaştık ve sarışın dev sanki biz oraya varmadan önce bizden kaçabilecekmış gibi çırpındı. Ağzındaki tıkaçın arkasından dökülen inilti acıydı.

Saçlarını yumruklayan Jasper, bizi görmemek için hiçbir yöne bakamayacak hale gelene kadar başını geriye doğru sürükledi. Bıçak boğazına doğru bastırdı. Etine bastırıldığı çentikten bir damla kan akmaya başladı.

Bir an için bana Dove'un tırnaklarını Jasper'ın boynuna geçirdiğini hatırlattı. Öfke yavaş yavaş alevlendi ve alev alev yanmaya başladı ama ben odağıma ona zarar veren pisliğe odakladım.

Elleri Dove'un üzerindeydi.

Onu tiyatrodan dışarı sürüklemişti.

Gözlerinde gerçek bir korku vardı.

Sonra onu duvara çarptı. Benim gözetimimde.

Jasper ve Arlington'a karşı içimde alevlenen öfke üçüncü bir yol açarak kendimi işaret etti

En başta yaralanmış olması da benim hatamdı. Aptal çırpınmaya başladı ve duvara vurduğumda eli kırıldı. Boğazındaki kesik bir dilime dönüşürken kan fışkırdı.

"Bir sorum var," dedi Kellan buz gibi bir ses tonuyla. "Sadece bir tane." Gözlerini deviren Arlington ona bir bakış fırlattı. Acı ve korku yüzünü aydınlatıyordu. "Bana doğruyu söyle. Yalan söyleme, çünkü öğreneceğim."

Jasper ve ben hiçbir şey söylemedik. Hepimiz içinde Kellan o sikkeli o kadar çok uğraşmamıştı. Olsa olsa, Jasper onu kapmıştı.

Kellan, "Belki buradan sağ salim çıkarsınız," diye önerdi ve ben gülmedim. Gülümsemedim bile.

Jasper'ın yüz ifadesi benimkinden daha ölü gibiydi. Arlington buradan sadece bir şekilde ayrılıyordu.

"Ona tecavüz ettin mi?"

Panik Arlington'ın gözlerini daha da vahşileştirdi ve boğazından bir protesto sesi çıktı. Ama bu inkâr değildi.

Korkuydu.

Jasper'ın elindeki bıçak adamın omzuna saplandı. Tam etli kısmına. Kan gömleğime sıçradı ama gitmesine izin vermedim.

"Kaç kere?" Ben sordum.

Çünkü sormak istemediğim tek soru buydu. Üzerindeki morlukları inkâr etmek zordu. Onları hepimiz görmüştük.

Suistimal.

Fiziksel.

Zihinsel.

Duygusal.

Jasper bıçağı çevirdi. Boğazından çıkan düzensiz çığlık yeterli değildi.

Yeterince yakın değil.

Kellan kollarını sıvarken, "Onu henüz öldürmeyin," dedi.

"Hayır," diye kabul ettim. "Önce ona dokunan her şeyi kesip atacağız."

"O zaman onu öldürürüz," diye ekledi Jasper.

Bir noktada çığlık atmayı bıraktı. Bence hala çok erkendi.

ŞİMDİ.

Arlington'la uğraştıktan sonra odama döndüğümde, beklediğim son şey Dove'u orada bulmaktı. Tek yapmak istediğim bütün kötü anıları silmekti. Ona dokunmadan önce o piçin kanının üzerimden akmasını istemiştim. Peki ya şimdi?

Lanet olsun, asla doyamayacaktım.

Yüzüme su sıçrattım. Tabii ki bunların hiçbirisi gerçekmiş gibi davranmak istemiyordu. Hâlâ bir çıkış yolu arıyordu. Bizden uzaklaşmanın bir yolunu.

Lanet olsun.

Duşa ihtiyacım vardı ve duşu onunla birlikte almak istiyordum. Yatak odasından gelen panik dolu bir ses başımı döndürdü ve odamın kapısının içeri doğru sallanması için yatak odasının kapısını tam zamanında açtım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

T Banyo kapısı arkamdan açılırken kapı
önümde patlayarak açıldı. ile

Kestrel kapı aralığını doldurduğunda panik sesini yuttum. Bir an bana baktı, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve bakışları Vaughn'a doğru kaymadan önce omuzları çöktü.

"Bütün gece burada mıydı?"

Kalbimin vahşi çarpıntısından soruyu zar zor duydum. Kestrel olması beni biraz teselli ediyordu ama çıplak olduğum ve yüzümün televizyonda olduğu gerçeği, Kestrel Vaughn'a o okunmaz ifadeyle bakarken bile, beni ters yüz etmekle tehdit ediyordu.

Vaughn beni heyecanlandırması gereken bir kesinlik içinde, "Evet," diye cevap verdi. Sanki Kestrel'e bunu sorgulaması için meydan okuyordu. "Sorun mu var?" Ukalalık ya da kendini beğenmişlik değildi, sadece kesin bir ifadeydi, sanki başka bir yerde olacağım fikri saçma olurdu.

"Freddie'nin ona göz kulak olması gerekiyordu ve o kayıp."

"Ne?" Doğrudum. "Dün gece yemek almaya gitti ama geri dönmedi..." Şimdi düşündüm de. Gerçekten geri gelmemiştir. Belki dikkati dağılmıştır diye düşünmüştüm.

"Sana ihtiyacımız olacak," dedi Kestrel Vaughn'a, sonra bana bir bakış fırlattı. "Muhtemelen şimdilik burada kalmalısın."

"Yardım etmek istiyorum," dedim yataktan kaymadan önce. Neredeyse çarşafı kaybediyordum.

"Hayır," dedi Vaughn ve Kestrel aynı nefeste ve ben birinden diğerine baktım.

"Hayır mı?" Lanet çarşafı bıraktım çünkü onunla boğuşmak beni garipleştiriyordu. Kestrel'in kaşları yukarı kalktı ve Vaughn arkasından bir şey kaptı ve sonra başımın üstünden bir gömlek çekti.

Tanrı aşkına... Saçlarımı önümden çektim ve ona baktım. "Gerçekten mi? Çıplaksın."

Vaughn bana açıkça, "Benim aletlerim onun umurunda değil," dedi.

Gözlerimi devirdim ve bana yakıcı bir yoğunlukla bakan Kerkenez'e doğru döndüm. Gözlerinin mavi-yeşil rengi televizyonun yaydığı yarı ışıktaki görünmüyordu. İçeri adımını attığını ve kapıyı arkasından kapattığını fark etmem bir anımı aldı. "Kapı kilitliydi."

Bunun herhangi bir şeyle ilgisi olduğundan değil. "Freddie buraya girmemize izin vermek için onu seçmek zorunda kaldı."

Vaughn arkamdan homurdandı ve bir çekmece kapandı. Tahtanın tahtaya çarpma sesi dikkatimi Kestrel'den çekti ve arkama baktığımda Vaughn'un çıplak poposunun üzerine bir kot pantolon giydiğini gördüm. Kot pantolon kasların esnekliğini örttüğünde omurgamdan bir ürperti geçti.

"Televizyon izlemek istedim," diye açıkladım. Bu sefer televizyona bakmadım. Bir dakika önce açmıştım ama bu sefer açmasam daha iyi olacaktı. Eğer bakıyorsam da dikkat çekmeyeyim. "Aşağıya inmeyi planlıyordum, bunu neden açıklıyorum ki? Beni burada bulman senin için sorun değil."

Bir elin kıvrımı enseme dolandı ve Vaughn beni yüzüne doğru çekerken ağırlığımı değiştirdim. "Ve şikayet ettiğimi duymayacaksın, Dove. Homurdandım çünkü Freddie odalarımızı koklamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama kilitli bir kapıya asla karşı koyamaz."

"Başka kimse kapılarını kilitlemiyor gibi görünüyor," diye karşı çıktım, bana doğru ne kadar sıcak bir şekilde bastırıldığının ve bir izleyicimiz olduğu gerçeğinin farkındaydım.

Kestrel onun yerine, "Sen onların arkasındayken var," diye cevap verdi. "Ve herkesin odasının anahtarı bende var. Herkesin odasının

Vaughn."

"Ve Jasper," diye ekledi

Vaughn. Oh.

Tenimi bir ürperti kapladı ve tüm sinirlerimin gerildiğine yemin ettim. Freddie. Freddie'yi düşünmemiz gerekiyordu, Kestrel'in bakışlarının tenimi yalayıp geçmesini değil. Baktığı yeri göremesem bile onu hissedebildiğime yemin edebilirim. Aynı zamanda Vaughn, yeşil gözlerinin beni rehin alması ve elinin ensemeye yumuşak bir şekilde sarılması arasında beni yerimde sabit tutuyordu. Hareket edebilirdim.

Yapabilirim.

Ben yapmadım.

"Seni burada ne zaman aldı?" Vaughn sordu.

Kaşlarımı çattım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. "Kestrel Jasper'ı almaya geldikten sonraydı. Freddie beni stüdyodan odama kadar geçirdi, ben de duş aldım..."

İkisi de hırladı.

Aslında homurdandı.

"Şu anda gerçek misin?" Önce Vaughn'a sonra da Kestrel'e sordum.

"Umarım seni duş alırken izlememiştir," diye hırladı Kestrel ve ben de inledim. Ayak parmaklarımı kıvrarak başımı eğdim ve Vaughn'dan uzaklaştım. Manyetik sıcaklık ve tüm o güzel ve renkli kaslar dikkatimi çok fazla dağıtıyordu.

"Biliyor musun, eğer Freddie'nin beni duş alırken izlemesini istiyorsam, beni duş alırken izleyebilir."

Ve yine hırladılar.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Siktir git." Kestrel'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ciddiyim. Bu tavırla siktir olup gidebilirsin. Benim vücudum. Onunla ne istersem yaparım. Kimse bana onunla ne yapıp ne yapamayacağımı ya da kiminle yapabileceğimi söyleyemez." Beni kaçırmamanın onlara bu hakkı verdiğini düşünüyorlarsa.

Bir süre sessizlik oldu ve bir saniye sonra Vaughn kıs kıs güldü.

Lanet olsun. Kıs kıs güldü.

Dirseğimi kas duvarına çarptım ve irkildim. Oofladı. Muhtemelen herhangi bir zarar verdiğimden çok kibarlık ve sempatiden dolayı. Komik kemiğimi ovuşturdum ve omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Hiç komik değil."

"Hayır," diye benimle aynı fikirdeydi, ciddi ve seksiydi. Şerefsiz herif. Bir anda amım sıkıştı ve ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun ya da onu öptüğüm yerden boynunda birden fazla morluk olduğu gerçeğine rağmen tepki vermeyi reddettim.

Kahretsin. Bakışlarımı Kestrel'e çevirmeye zorladım.

"Sorun değil, Sparrow. Haklısın, vücuduna kimin ne yapacağına sen karar veriyorsun," dedi Kestrel yüzünü ekşitmeden. "Ama Freddie değil. Nerede olduğunu biliyoruz."

Kollarını kavuşturdu. "Ayrıca benimle bir insan gibi konuşuyor ve sorularıma cevap veriyor." Hepsini değil ama her neyse. "Ve onu aramak varken zaman kaybediyoruz."

Vaughn ellerini kalçalarımın altına koyarken neredeyse sessizce, "Onu bulacağız, Dove," dedi. Dokunuşunda bir tereddüt vardı. Bana uzaklaşmam için bir seçenek sunduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ben çekilmeyince, "Kel," dedi.

-Bize bir dakika izin

verir misin?" Kel?

Kaşlarımı çattım. "Kerkenez senin adın değil."

"Öyle," dedi bana. "Sadece bir tanesi. Diğerleri Kellan."

Oh.

"Fazla uzun sürmesin," diye devam etti, yanımdan Vaughn'a bir bakış fırlatarak. "Jasper'ın onu burada görmesine gerek yok."

"Onun nerede olduğunu sanıyor?"

Kestrel içini çekti, sonra bir elini saçlarında gezdirdi. "Onun odası. Ona uyuduğunu ve onu rahat bırakmasını söyledim." Vaughn'a cevap verirken bana baktı. "Sana çok şey borçlu olduğumuzu biliyorum, Sparrow. Senden bize güvenmeni isteyerek çok şey istediğimizi de biliyorum... ama bunu hemen şimdi yapmanı istiyorum. Burada kal. O kapıdan girecek tek kişi

ve seni aramaya gelen herkes bizden biri olacak..." Tereddüt etti. "Öyle olduklarından değil. Ama olsalar bile buraya bakmazlardı."

Az önce bana yalan söylemişti. Bunu neden bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama gözlerini kaçırdığı o kısacık anda anlamıştım.

"Beş dakika, Falcon." Sonra gitmişti.

Kalçalarındaki eller sıkılaştı ve Vaughn bana bir adım daha yaklaştı. "Sabahımıza bu şekilde başlamak istemezdim..."

"Ertesi sabahımıza böyle başlamamıştık," diye itiraf ettim ve sonra ona yaslanırken iç çektim. İhtiyacıma boyun eğmemeliydim ama bir kolunu göğsüme dolayıp bana sarıldığında gözlerimi kapattım. "Bir nevi seks yaptık ve bilirsin işte, aerobik seks."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Yaptık." "Ve şimdi Freddie kayıp."

Vaughn dikkatli bir ses tonuyla, "Muhtemelen iyidir," dedi. "Ama birine haber vermeden kulüp binasından ayrılmamalıydı."

"Başkaları da var," diye önerdim. "Belki onlardan birine söylemiştir."

"Belki," diye onayladı Vaughn, ama ses tonundaki şüphe açıktı. "Yine de şu anda hiçbirimizin tek başına koşması güvenli değil. Çok fazla şey oluyor."

Kaşlarımı çattım. "Geçen geceki adamlar..."

"Evet. Geçen geceki adamlar." Dudaklarını başımın arkasına bastırdı. "Dün gece ve bu sabah için teşekkür ederim."

İpeksi sesiyle söylediği sessiz sözcükler içimde bir sıcaklık yarattı.

"Burada kalmanı istiyorum," diye itiraf etti. "Ama istersen seni odana geri götürebilirim."

Televizyon buradaydı. Bu, burada başka şeyler de olabileceği anlamına geliyordu. Dudağımı ısırdım. Onu ya da onun güvenini kullanmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse... "Freddie'yi bulmana yardım edemeyeceğimden emin misin?" Tuttuğu yerde döndüm ve başımı eğdim, böylece

bakışlarını karşıladı. "Bana yiyecek bulmaya gitti." Vaughn'un içeri girmesiyle dikkatim o kadar dağılmasaydı belki de kaybolduğunu daha erken fark ederdim. Ya da onlar fark ederdi.

"Eminim," dedi Vaughn bana, ama cevabında kesinlik yerine tereddüt vardı. Seks asla sorulara cevap vermezdi, boş samimiyet vaatlerinde bulunsa bile. Onu anlamaya Jasper'dan ya da son birkaç haftadır hem hapisane hem de yoldaş olarak hizmet eden diğerlerinden daha yakın değildim.

Ona güvenmek istedim.

Kestrel'e ya da Jasper'a güvenmek istediğim gibi. Basit gerçek şu ki, güvenemezdim.

"Dove, eğer bizimle gelersen Freddie'yi aramamız gerekirken tüm zamanımızı senin iyi olduğundan emin olmak için harcayacağız. Ve dürüst olmak gerekirse... bu dünya sana göre değil." Bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Burada kalacağına söz verir misin? Ya benim odamda ya da seninkinde?"

Onu inceledim. Şu anda gerçek miydi? "Neden sözüme inanasın ki?"

"Kendimce sebeplerim var."

"Hepinizin sebepleri var." Geri çekildim ve elini bıraktı. Yatağına döndükten sonra bile içindeki hüznü neredeyse hissedebiliyordum. "Kimsenin paylaşmak istemediği nedenler. Beni almanızın nedenleri." Yatağın kenarına oturmak için düştüm. Jasper'ın beni koruyacaklarına yemin etmesi gibi nedenler. Tek istediği buydu.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. "Dove..."

"Gitmelisin," dedim ona. "Umarım Freddie'nin başı belada değildir. Benim için bir şey yaparken başına bir şey gelmesinden nefret ederim."

"Her ne olursa, söz veriyorum senin suçun değil." Bana gözlerine tam olarak ulaşmayan küçük bir gülümseme sundu. Bir gömlek daha kaptı ve sonra **a r a m ı z d a k i** mesafeyi daralttı. Bu hareketi beklemeliydim ama yine de

Beni yukarı çekip dudaklarıma yapışırken başını eğdiğinde, sistemimdeki şok hâlâ devam ediyordu.

Şok.
İstiyor
um.
İhtiyac
ım var.

Her şey birbirine karışıyordu. Öpücük neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Acıktıysan sana yemek getiririm ama yatağın diğer tarafında küçük bir buzdolabı da var. Şu çarşafın altında saklı." Omzumun üzerinden işaret ettiği yere baktım. "Komodine benziyor ama içinde protein içecekleri, buzlu su ve atıştırmalıklar var."

Parmağımla sağ göğüs kafesindeki Kelt haçının ve etrafına dolanmış yapraklı sarmaşıkların üzerinde gezindim. "Dikkatli olmak mı?"

"Her zaman," diye söz verdi ve bu kez gerçekten gülümsedi. "Burada mı kalacaksın? Biraz daha uyur musun? Yemek yer misin? Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Tamam." Bu ne bir anlaşma ne de bir anlaşmazlıktı. Pek sayılmazdı. Kıl payı diyebilirsiniz ama benim açımdan bir onaylama işlevi gördü. Ayaklarını ayakkabılarının içine sokmadan önce bana anlam veremediğim bir bakış daha attı ve sonra gitti.

Kapı açıldığında koridordaki ışık gözlerimi yaktı ve arkasından kapandığında göz kırparak lekeleri uzaklaştırıyordum. Odadaki sessizlik neredeyse çok kalındı, sanki kendine has bir dokusu vardı. Televizyonda artık haberler yoktu. Sabahın erken saatlerinde bir talk show vardı. Bu penceresiz varoluşa zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Yatağa geri dönüp yüzümü çarşaflardaki ve yastıktaki Vaughn kokusuna gömmeyi düşündüm. Kahretsin, onun kokusu başıma çektiği tişörte sinmişti. Bunu yapabilirdim. İtaatkâr küçük bir mahkûm ve kaçırılma kurbanı gibi sürünebilirdim, yoksa gidip kaç kişi kaldıklarına mı baksaydım?

Aşağıya inmek için bir sebebim
vardı. Stüdyo aşağıdaydı.

Bu zihinsel tartışma bir dakika kadar sürdükten sonra onun banyosuna girdim, giysilerim tuvaletin arkasında düzgünce katlanmıştı ama kan lekeli olanlar yerinde yoktu. Evet, onlara çok yakından bakma Emersyn.

Çünkü dün gece o kaşıntıyı kaşımaya karar verdiğimde ya da bu sabah seçimimi yavaşlatmamışlardı ve kendime karşı dürüst olsaydım, Vaughn şu anda burada olsaydı?

Evet, ben olsam onları düşünmezdim.

Su hızla ısındı ve kendimi yarım yamalak bir duşun içine attım. Saçlarım dağınıktı ama topladım ve topuz yaptım. Seksin ve ellerinin, dudaklarının, parmaklarının hissinden arınmam gerekiyordu - kahretsin, piercing'i.

Bu hisleri silebileceğime dair en ufak bir umudum yoktu. Sabun bana onu hatırlatıyordu ve sabunla yıkanmak için acele etmemeliydim. Sonra havluyla kurulandım ve terk edilmiş giysilerimi giydim. Televizyonu açık bıraktım ve darmadağınık çarşafı düzelttim. Neden zahmet ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıda durakladım, sonra küçük buzdolabına geri döndüm.

Tabii ki orada protein karışımları vardı. İki tanesini arka arkaya hızlıca mideye indirdim. Midemin çukurundaki sıkışma hissi kayboldu ve ardından içtiğim su da yardımcı oldu. Biraz daha almayı düşündüm ama depodan çıktıktan sonra hareket etmeye devam etmem gerekiyordu.

Vaughn'un odasından çıktım ve ayakkabılarımı almak için kendi odama yöneldim. Bir çanta ya da başka bir şey almak istedim ama cesaret edemedim. Onun yerine koşu ayakkabısı almaya gittim, sorarlarsa kaslarımı ısıtmak için koşmam gerektiğini söyleyebilirdim.

Bazılarının satın alması için küçük bir şans vardı.

Ayrıca, en kötü ne yapabilirlerdi ki? Beni yine odama mı kilitleyeceklerdi?

Sadece bir saç bağı alacak kadar durakladım. Merdivenlerden inerken saçlarımı kuyruk yaptım. Her hareket bana kalçalarımın arasındaki ağrıyı hatırlatıyordu. Kahretsin, ben

onu günlerce hissedecektim. Birinci kattaki sessizlik sınır bozucuydu ama yine de mutfağa girdim.

Hiç kimse.

Dudaklarımı yalayarak koridordan stüdyoya doğru yöneldim. Oturma odasından bir fare kafasını uzattı.

Onlara gerçekten böyle dememeliydim ama çocuklar öyle diyordu. Bana baktı ama tek kelime etmedi. Neyse ki nabzımın hızlandığını göremiyordu. Stüdyoya girdiğimde kapıya yaslandım. Kilit yoktu.

İnşa ettikleri şekilde tavan, deponun çatısına kadar tırmanıyordu. Duvarlar oradaydı ve beni dışarıdan engelliyordu, ama ipeklerin koşum takımlarını tavan desteklerinin payandalarına yerleştirmişlerdi. Kapının diğer tarafından gelen bir ayakkabı sesi beni hareketsiz bıraktı. Karşıya geçtim ve işaretli CD'lerden birini çıkardım.

Happy Shit'i açtım ve Bruno Mars odayı doldurdu. Ritim gümbürdeyene kadar sesini sonuna kadar açtım. Sonra esnemeye başladım. Kendimce sebeplerim vardı.

Ana depodan çıkmak otomatik olarak dışarıdaki herkesin dikkatini üzerime çekecekti ve Eric'i tuttukları odanın önünden geçmeyi gerçekten istemiyordum. İpeklere doğru ilerlemeden önce ona sadece üç saniye düşünme fırsatı verdim.

Dürüst olmak gerekirse, Eric'i bu olaydan sonra bir yerlerde yüzerken bulsalar bile onları asla suçlamazdım.

Asla.

Zirveye tırmanış uzun sürmedi. Vücudum sadece yuvarlanmak zorunda kaldığımda itiraz etti, ama o zaman bile, Vaughn'un parmaklarının vücudumdaki hayali hissi daha fazlaydı. Beni öpme şekli. Neredeyse zirveye ulaşmıştım ki, içime bir şüphe düştü.

Bana karşı zalim değillerdi. Hem de hiç.

Aksine, nazik ve düşünceli davranmışlardı.

Ne oluyor, Emersyn? Yine de seni kaçırdılar.

Buradan gitmem gerekiyordu. Her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Tiyatro şirketinden. Vandallardan. Ailemden.

Hepsini.

İlk dikmeye ulaştım ve onu kavradım, sonra ipeklerin çözülmesine ve daha önce olduğu gibi asılı kalmak için geri düşmesine izin vermeden önce kendimi yukarı çektim.

Başımı arkaya eğerek tavanı inceledim ve sonra gerçek bir sırtışı ısırmak zorunda kaldım. Duvarlar sonuna kadar uzanmıyordu. Bu yüzden duvarın üzerinden geçip payandalara yapıştım. Aşağıda hareket eden fareler vardı.

Birisi Eric'in bulunduğu odadan bir ceset çıkarıyordu. Donakaldım ve bir elimi ağzıma götürdüm. Aşağıda kimseyi tanıımıyordum ve neyse ki cesedi göremiyordum. Umarım Freddie değil de Eric'ti.

Ve eğer bu cehenneme gideceğim anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Hâlâ titriyordum, kendimi hareket etmeye zorladım ve bir merdivenin çatıya açılan küçük bir geçide çıktığı köşeye ulaştım.

Gölgelerin içinde, orada asılı bekledim. Er ya da geç yapacaklardı... İçlerinden biri arabasını çalıştırdı ve kükreme boşluğu doldurdu. Kapağı iterek açtım ve aracın sesi maskeleyeceğine güvendim. Yirmi saniye sonra dışarıdaydım ve güneş uzaktan yükselirken temiz havayı içime çekiyordum.

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

I Yönümü bulmaya çalışırken birkaç uzun an boyunca güneş ışığında çömeldim. Depo, şehrin daha endüstriyel bir bölgesinde olsa da

Kasabada, işlek caddelerden çok uzakta değildik. Geçen gün beni yürüyüşe çıkaran Roma'dan edindiğim bilgiye güvenmek zorundaydım. Olduğu gibi, yönümü bulmak için kenara doğru ilerledim.

Şeytandan ve kardeşinden bahsetmişken, Rome ve Liam aşağıda bazı farelerle konuşuyorlardı, ben de o kenardan uzaklaştım. Zaten daha önce de bu şekilde dışarı çıkmamıştık. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Rome bana yardım etmek için yaralanmıştı ve ben şimdi gizlice kaçıyordum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez hemen silkindim. Son birkaç hafta içinde, beni kaçıranları olması gerekenden çok daha fazla önemsemeye başlamıştım. Yaptıkları ve söyledikleri şeylerin çoğu, kaçıranların olması gerektiğini düşündüğüm şeylere uymuyordu. Eric'e yaptıkları mı? Elbette. Ama bunun için mutluydum ve hayatımdan çıktığı için bir an bile pişmanlık duymadım.

Yeterli.

Sersemlik hissini üzerimden attım. Onlar benim arkadaşlarım değildi. Onlar bir çeteydi. Kestrel bunu en başta kendisi söylemişti. Burada olmamalıydım. Planlarının ne olduğunu ya da o gece Eric'in peşimden gelmesinin ötesinde neden değiştiğini bilmiyorum. Eric ve ben ilk kez tur atmıyorduk. Yine de...

Benim için gitme vakti gelmişti.

Bu tuzağa düşmek için gerçekten bir tuzaktan kaçmamıştım. Zaten benim için bir tür arama yapılıyordu. Eğer mesele sadece fidye olsaydı, bunu ödeyebilirdim.

Kendim. Çok daha uzun sürerse bu varlıklar yok olacaktı. Doktor yardım etmeyi teklif etse bile, onun zaman bulmasını beklemeye gücüm yetmezdi.

Zaten Jasper'ı öpmüştüm ya da o beni öpmüştü, sonra da geceyi Vaughn'un yatağında geçirmiştım. İçimden bir ürperti geçti. Bu teması arzulayan yanım buradan ayrılmak istemiyordu ve bu da daha derine inmeden önce buradan çıkmamı daha da önemli hale getiriyordu, en başta burada olmamam gerektiğini unutmuştım.

Bir sonraki kenar, ince bir sokağın diğer tarafındaki bir binaya yakındı. Yine de bu sokağı tanıyordum ya da en azından tanıdığımı sanıyordum. Buranın Roma'yla benim gittiğimiz yol olduğundan emindim. Önce uzaklara, sonra da arkama baktım. Hızım olsaydı o atlayışı yapabilirdim ama kaslarım tırmanıştan dolayı hâlâ titriyordu.

Formda olmadığım konusunda şaka yapmıyordum.

Düşün.

Bir tahliye borusu gördüğümde zihinsel parmaklarımı çaprazladım. Dar bir yerdi ve havadaki soğukluk parmaklarımı zorlayacağını söylüyordu ama çürüklerle yaşayabilirdim.

Uzun zamandır onlarla birlikte yaşıyordum. Etrafı dikkatli gözlerle taradım. Bu bir riskti... ama yine de, hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

Uçurumun kenarından sallanmak adrenalininin yükselmesine neden oldu. Çatının pürüzleri parmaklarımı ısırdı ama tahliye borusunu yakalamak için sadece inancımla atladım. İnişi yavaşlatacak kadar tutunmadan önce bir metre kadar kaydım.

Metal bazı yerlerde paslanmıştı ve parmaklarımı yırtıyordu ama aşağıya doğru maymun gibi inmeye başladığımda keskinliği görmezden geldim. İnerken kollarım ve bacaklarım eşit derecede titriyordu. Asla aşağıya bakma. Bu tavsiye içimde yankılandı. İlk adıma odaklan, sonra bir sonrakine, sonra bir sonrakine... ve sonra kaldırımda duruyordum, kalbim gümbür gümbür atıyor ve zihnim uğulduyordu.

Uzaktan bir korna sesi duydum ve sıçradım. Hızlı bir tarama bana hâlâ yalnız olduğumu söyledi. Kollarımı soğuğa karşı ovuşturdum. Aldığım kapüşonlu sweatshirt soğuğu tamamen dışarıda tutmaya yetmiyordu ama saçlarımı örtmek için işe yarıyordu ve şimdilik fermuarını çektim. Hasarlı ellerimi ceplerime sokarak aceleyle sokağa çıktım.

Koşmamak için biraz konsantre olmak gerekiyordu. Koşmak dikkat çekerdi. Nereye gittiğini biliyormuş gibi yürüyen insanlar nadiren fark edilirdi. Geçen gün çok yoğun olan kaldırıma ulaştığımda tezahürat yapma isteğime direnmek zorunda kaldım. Güneş hâlâ yavaşça yükseliyordu ve sokak lambalarının hepsi hâlâ yanıyordu. Bu bölgedeki dükkânların çoğu da kapalıydı ya da en azından ofis binalarının görünen lobileri karartılmıştı.

Kuzeye döndüm. Depoyla arama birkaç blok mesafe koymam gerekiyordu. Sonra nerede olduğumu bulmam gerekiyordu. Nakit ya da kredi kartı şu an için harika olurdu. Burada bir ankesörlü telefon varsa bile bozuk param bile yoktu. Yabancıların iyiliğine güvenmek zorundaydım.

Yani, önce mesafe.

Sonra bir lokanta ya da yemek yenecek bir yer.

Nikki'nin kahve arabasının olduğu yere ulaştığımda donup kalmıştım. Boş kaldırım parçasına bakarken hayal kırıklığı içimi ürpertti. Sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi önce caddenin karşısına, sonra da yukarıya baktım.

Doc dışında, Nikki Vandal olmayan tanıdığım tek kişiydi.

Ve o burada değildi.

İçimi çektim.

Güneş doğmuştu... yani, bir bakıma. Fırtına bulutları yaklaştıkça gökyüzü hızla kurşuni bir griye dönüşüyordu. Hava da gittikçe soğuyordu. Güzel, kahve arabası yok.

Devam edin. Ama parka geri dönmedim. Yön değiştirmem gerekiyordu. Birilerini ya da bir yeri bulmalıydım.

En azından bir telefon et.

O zaman kimi arayacağıma karar vermeliydim.

Dudağımın iç kısmını ısırdım. Müttefik listem son birkaç yılda oldukça azalmıştı. Arkadaşım olarak saydıklarım bile yollarına devam etmiş ya da kariyerlerine veya eğitimlerine odaklanmışlardı. Eğer bilselerdi, bana yardım ederlerdi. Ama onlara söyleseydim, onları da riske atmış olurum.

Dört blok sonra dişlerim takırdıyordu ve varış noktasına çatıya çıktığım zamankinden daha yakın değildim. Başarı ve özgürlük hissim hızla azalıyordu. Yanıma bir araba yanaştı, fark ettim çünkü trafik artmaya başlamış olsa da bu güzergâhta geçen günkü kadar çok trafik yoktu.

Hafta sonu falan mıydı? Kahretsin,
bu benim şansım olurdu.

Araba beni takip ederken bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. Parmaklarımı avuçlarımın içine kısıyarak nefesimi sabitledim. Eğer onlardan biriye kaçabileceğim bir yer var mıydı? Bir kaçış rotası belirlemeye çalıştım ama sonra...

"Little Bit," diye seslendi Doc ve ben tökezleyerek durdum ve başımı çevirip kullandığı kamyonun açık penceresinden ona baktım. Kamyon, araba değil. Arkasında eski bir karavan kapağı vardı ama yine de bir kamyondu.

Doktor.

Rahatladım.

Yüzünü endişe kapladı ve uzanıp yolcu kapısını iterek açtı. "Sen olduğunu sanmıştım," dedi. "Buraya gel."

"Geri dönmek istemiyorum," diye karşı çıktım, aracının sıcak sınırları olması gereken şeyin içine özlemle bakarken bile.

"Sana yardım edeceğime söz vermiştim," dedi. "Hatırladın mı?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve neredeyse körlemesine onun aracına doğru yöneldim. "I-"

"Biliyorum," diye yatıştırdı beni içeri girer girmez. Kalorifer açıldı ama sonuna kadar açtı ve ellerimi havalandırmaya doğru çekti, sonra durakladı. "Bu da ne böyle?"

"Dışarı çıkmam gerekiyordu," diye itiraf ettim. "Şu anda onları gerçekten hissedemiyorum."

Tırnaklarım kırılmıştı. İki tanesi tamamen kırılmıştı. Derim birkaç yerde yırtılmış ve çığ kalmıştı. Sıcaklık çok iyi hissettiriyordu.

"Emniyet kemeri tak," diye emretti Doktor, sonra da takmamı beklemedi. "Ellerini orada tut, ben hallederim." Emniyet kemerini kaptı ve bana doğru çekti, sonra da dilini gıdaklatarak taktı. "O pislikler sana daha iyi bakmalı."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Öyle değil. Buradan çıkmam gerekiyor." İçini çekti. "Tamam, yemek yedin mi?"

Başımı salladım. "Şey, ben yaptım. Biraz protein karışımı içtim. Ama kahve için adam öldürebilirim."

Direksiyonun diğer tarafındaki tutucudan bardağını aldı ve bana uzattı. Buz gibi parmaklarımı bardağın etrafına doladım. Sadece yarısı doluydu ama sıcaktı. Uzun bir yudum aldım ve neredeyse mini bir kahve orgazmı yaşıyordum. Ruhum kadar siyah ve iki kat daha sertti.

"Çok iyi," diye mırıldandım. Kamyonun kabini ısındıkça daha çok ürperiyordum.

"Sana daha fazlasını getiriyorum." Hafif trafiğe girdi, önce geri döndüğünü sandım ama bir sonraki sola saptı ve tekrar kuzeye doğru ilerlemeye başladık. "Nereye gitmek istiyorsun, Küçük Bit? Sana biraz para bulabilirim."

"Neredeyim ben?" Belki aptalca bir soruydu ama... "Dikkat etmeliydim, biliyorum. Harbor North Hotel'de kalıyordum, o kadarını hatırlıyorum. Ama şehrin adını hatırlamıyorum. Turdaydık."

"Braxton Limanı," dedi bana ve bu isim hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu yerle ilgili gerçek bir anım yoktu. Pek bir şey de görmemiştim. Oteldeydim. Dans salonunu kullanmışım.

Stüdyo. Sonra tiyatroydaydım. Son birkaç aydır da penceresiz ve çok sayıda seksi, çekici erkeğin olduğu depolarında kalıyordum.

Kahvesini neredeyse çok çabuk bitirdim, ama popüler bir zincirin arabaya servis bölümünden geçiyorduk ve ağzımın sulandığına yemin edebilirim.

"Ne istiyorsun?"

"Büyük bir sade kahve, ellerindeki en güçlü marka, sonra da şu ahududulu lattelerden biri."

Bana bir bakış attı.

"Biliyorum, karmaşık biriyim." Biri acı ve sertti. Diğeride mide bulandırıcı derecede tatlı.

İkisini de arzuluyordum.

"Yemek mi?"

"Umurumda değil."

Bu bana kaşlarımı çattırdı ama benim için para harcamasını gerçekten istemiyordum. Yine de ona geri ödeyebilirdim. Bir kliniği vardı, değil mi? Oraya para bağışlayabilirdim. Sadece isme ihtiyacım vardı.

On dakika sonra lattenin yarısından fazlasını bitirmiştım ve sıcak kruvasan kahvaltı sandviçini mideye indiriyordum. Kamyonetin içi bir kahve dükkânı gibi kokuyordu.

"Düşünüyordum da," dedi. "Oradayken oteldeki kasaya bir şey koydunuz mu?"

Lokmanın ortasında durakladım, sonra başımı salladım. Her zaman hafif seyahat ederdim. Kestrel tüm eşyalarımı almış olsa da cüzdanım, kredi kartlarım ve kimliğim çantada göze çarpan bir şekilde yoktu. Belki de ayrılmadan önce odalarında aramalıydım.

"Tamam ama otel seni tanıyor mu?" Bana bir kez daha dikkatle baktı.

"Bütün haberlerde ben varım, Doktor," dedim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Onları arayıp haber vermeliydim..." Özür hecelerin arasında kaldı.

"Ama çocuklar senin arkadaşların."

"Tam olarak değil ama yakın. K       Bit, sana zarar vermelerine izin vermezdim."

"Bana hi  bir Ő  y bor  lu değilsin," diye hatırlattım ona. KorkmuŐ , yalnız ve acı i  inde uyandığımda yanımda olmuŐ tu. Kendi yaralarını g  stermekten   ekinmeyeyim diye bana yaralarını g  stermek i  in soyunmuŐ tu. Erkeklere karŐ ı durmuŐ  ve bana nezaket ve saygıyla davranmıŐ tı.

Ő u anda mı? Ő u anda yardım ediyordu, tıpkı s  z verdiği gibi.

"Beni otele g  t  r. Yetkilileri arayabilirim." Bu muhtemelen cevaplamak istemediğim pek   ok soruyu beraberinde getirecekti. "Merak etme, onları ele vermeyeceğim."

Belki de yapmalıyım. Ama...

"Senin de onlara hi  bir borcun yok," dedi biraz fazla uzun s  ren bir sessizlikten sonra. Kahve ve yemek i  imi ısıttık  a ve sıcaklık dıŐ ımı          daha da rahatladım.

"Belki değil, ama bana zarar vermediler." Roma beni kurtarmıŐ tı. Jasper beni Eric'ten korumak istemiŐ tı. Benim i  in Eric'e zarar vermiŐ tı. Vaughn benimle ilgilendi. Kestrel, t  m mesafesine rağmen, o da benimle ilgilendi. Peki ya Freddie?

Bir su  luluk duygusu daha sardı beni.

Freddie kendine has Freddie tarzıyla nazik davranmıŐ tı.

Ger  ekten   nemsemediğim ve   zleyeceğim tek kiŐ i Liam'dı. Biraz yıpratıcı biriydi ama belki de en iyisi de buydu.

"TeŐ ekk  r ederim, Emersyn," dedi Doc, otelin bir blok   tesinde kenara   ekerken sessizce. Beni t  m yol boyunca g  t  rmemek iyi bir plandı. Orada kameralar vardı.

G  l  msedim ve ona baktım. "Sana teŐ ekk  r etmeliyim."

"Hayır, ben pek bir Ő  y yapmadım..."

Bu bir yalandı ama onunla tartıŐ mak istemedim. "Adın ne senin? Ger  ek adın mı?"

"Mickey-Michael-James'in kısaltması." Neredeyse mahcup g  r  n  yordu. Daha   nce de Mickey demiŐ tı ama yarım yamalak bir anıydı ve   ok belirsizdi. "Doktor iŐ e yarıyor ama."

"Teşekkür ederim Mickey," dedim denemek için ve sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Dudaklarım tenine değdiği anda döndü ve sonra ağzım tam onunkinin köşesindeydi. Geri çekilmeye bile çalışmadım. Dudaklarını öptüğümde gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. Öpücüğü elimden geldiğince nazikçe buruştururken kıpırdamadı ve ancak ben geri çekildiğimde eli saçlarımda kilitlendi ve beni gerçek bir öpücük için kendine çekti.

Dilini dudaklarıma değdirirken dudaklarım temas yüzünden karıncalandı ve yandı. Kahvenin ve yaban mersinli kekin tadını aldım. Çok geçmeden öpücük sona erdi ve beni bıraktı. Birbirimize baktık ve ben üşümekten olabildiğince uzaktım.

Eğer bir şey varsa, çok ateşliydim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ve hoşça kal."

Sonra fikrimi değiştirmeden önce kamyonundan inip kaldırıma çıktım. Zihnim ve bedenim uğuldarken ellerimi ceplerime soktum ve yürümeye başladım.

Arkana bakma.

Arkana bakma.

Bu mantra beni hareket ettirdi ve ana kapıdan çıkarken onu gördüğümde neredeyse otelin kapısına varmıştım. Kulağında bir cep telefonu vardı ve yüz ifadesi kaygan ve pürüzsüzdü. Etrafında insanlar vardı ama ortadan kayboldular.

Haberlere çıkmıştı.

Tabii ki burada olacaktı.

Amcam.

Babamın kardeşi.

İşkencecim.

Kurşuni adımlarım kaldırıma yapıştı ve hareket edemedim.

Hayır.

Dışarı çıkmam gerekiyordu ama ona geri dönmemeliydim.

Ağzım kurudu, aniden otelden uzaklaştım. Doc'un kamyoneti gitmişti. Yine de aceleyle otelden uzaklaştım.

Kollar bana dolanmadan önce bir blok bile gidememiştim. Beni ayağımdan çektiler ve ağzımı kapatan el çığlığımı bastırdı.

Emersyn ve Vandalların hikâyesi **Vicious Rebel**'de devam edecek. Heather'ı ve tüm serilerini takip etmek için okuyucu grubuna katılın:

<https://www.facebook.com/groups/HeathersPack/>

OceanofPDF.com

VICIOUSREBEL

Benim adım Emersyn Sharpe. Birkaç ay öncesine kadar, sözleşmesi biten gezici bir gösterinin baş sanatçısıyım. Yenilmiştim ama asla kırılmamıştım.

Sonra beni aldılar.

Onların dünyasına ait değildim.

Yine de beni aldılar ve ben nedenini bilmiyordum. Beni koruyacaklarına ve güvende tutacaklarına söz verdiler ama kaçacağımı bilmeleri gerekiyordu.

Bilmek zorundaydılar.

Şimdi benim dünyamla onlarınki çarpışma rotasında olabilir ve ben onların dünyasına ait olmadığım kadar, benimkinin de onların üzerine yağmasını istemiyordum.

Bana sahip olmak istercesine öpüşen diktatör pislik Jasper'a değil. Beni koruyan işkence görmüş sanatçı Roma'ya değil. Duygulu gözleri ve adanmış kalbi olan yalancı Kestrel'de değil. Kardeşini seven piç Liam'da değil. Vaughn'da değil, güzel sesli, istememem gereken her şeyi istememe neden olan güzel adamda değil. Bana verdiği sözleri tutan yetenekli doktor Doc'a değil.

Koştum.

Ama fazla ileri gidemedim ve şimdi... şimdi ne olacağını bilmiyorum.

VICIOUS REBEL, düşman-sevgili/aşk-nefret temalarını içeren tam uzunlukta bir olgun kolej/yeni yetişkin romanıdır. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin ikinci kitabıdır.

OceanofPDF.com

AFTERWORD

Sana uçurum olacağını söylemiştim!

Bu yolculuğa benimle başladığınız için teşekkür ederim.
Buradan nereye gideceğimizi görmek için çok heyecanlıyım.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

ABOUT HEATHER LONG

USA Today çoksatan yazarı Heather Long, parkta uzun yürüyüşleri, bilim kurguyu, süper kahramanları, denizcileri ve danganak olmayan erkekleri seviyor. Kitapları, Teksas yazı kadar sıcak bir romantizmle birbirine karışmış kahramanlar ve kadın kahramanlarla dolu. Heather, paranormal tarihi westernlerden çağdaş askeri romantizme kadar tür değıştirebilir, ancak tüm hikayelerinde bir şey doğrudur - karakterleri kitapları yönlendirir. Hayvan sürüsüyle uğraşmadığı zamanlarda zamanını ailesine ve aileden saydığı arkadaşlarına ayırıyor. Kahramanlarınızı göğsündeki taşları yalayabileceğiniz kadar gerçek ve kadın kahramanlarınızı tıpkı onlar gibi kadınlarla arkadaş olduğunuzdan emin olacak kadar sevimli seviyorsanız, onun dünyalarından en az onun kadar keyif alacağınıza inanıyor.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

OceanofPDF.com

ALSOBYHEATHERLONG

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman
Onun Erkeği Geri ekil Cehennem!
Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat

Denizcisine Hizmet

Etmekten Gurur

Duyuyor

Pişmanlık Yok, Teslimiyet

Yok Denizci Kovboy

İki ve Gururlu Bir Denizci

ve Bir Centilmen

Savaşçı Barbie

Whiskey Tango Foxtrot

Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?

Bir Denizci İlişkisi

Denizci Sonsuza

Kadar Denizci

Rüzgarda

Menfaatleri Olan

Denizci Bereketli Bir

Denizci

Bir Denizci İçin Mum

Ökseotu Altında Denizcilik

Eski Denizciler Unutulmasın Diye

Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın

Denizci Koruması Smoke &

Marines

Bravo Team Wolf

Tehlike Isırdığında

Ateş Altında

Boomers

Judas Contact
Ölümçül Genesis
Durdurulamaz

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı
Kötü Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır
Hedef: Tungsten
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Düş
Raising Kane
Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları
Ölümçül

Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma
Bozucu Taht
Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi,
Kovboy

Madison, Cadı Avcısı

Every Witch Way But Floosey's

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Succubus
Zincirlenmiş
Succubus Zincirsiz
Succubus Kutsanmış

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler
Akşamdan Kalmalar ve
Tatiller Arsız ve Nefessiz

Willow Bend'in Kurtları

Kurt
Hukukta
Kurt Isırığı
Kafesteki
Kurt Kurt
İddiası
Yan Kapıdaki Kurt
Rogue Wolf
Bayou Wolf
Evcilleşmemiş
Kurt Yararları Olan
Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly Wolf
Gölge Kurt
Ay Çarpmış Kurdu Şimşek
Kurdu
Hayalet Kurt
Haydut Kurtlar
Kurt Serbest Ruh
Kurt

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.